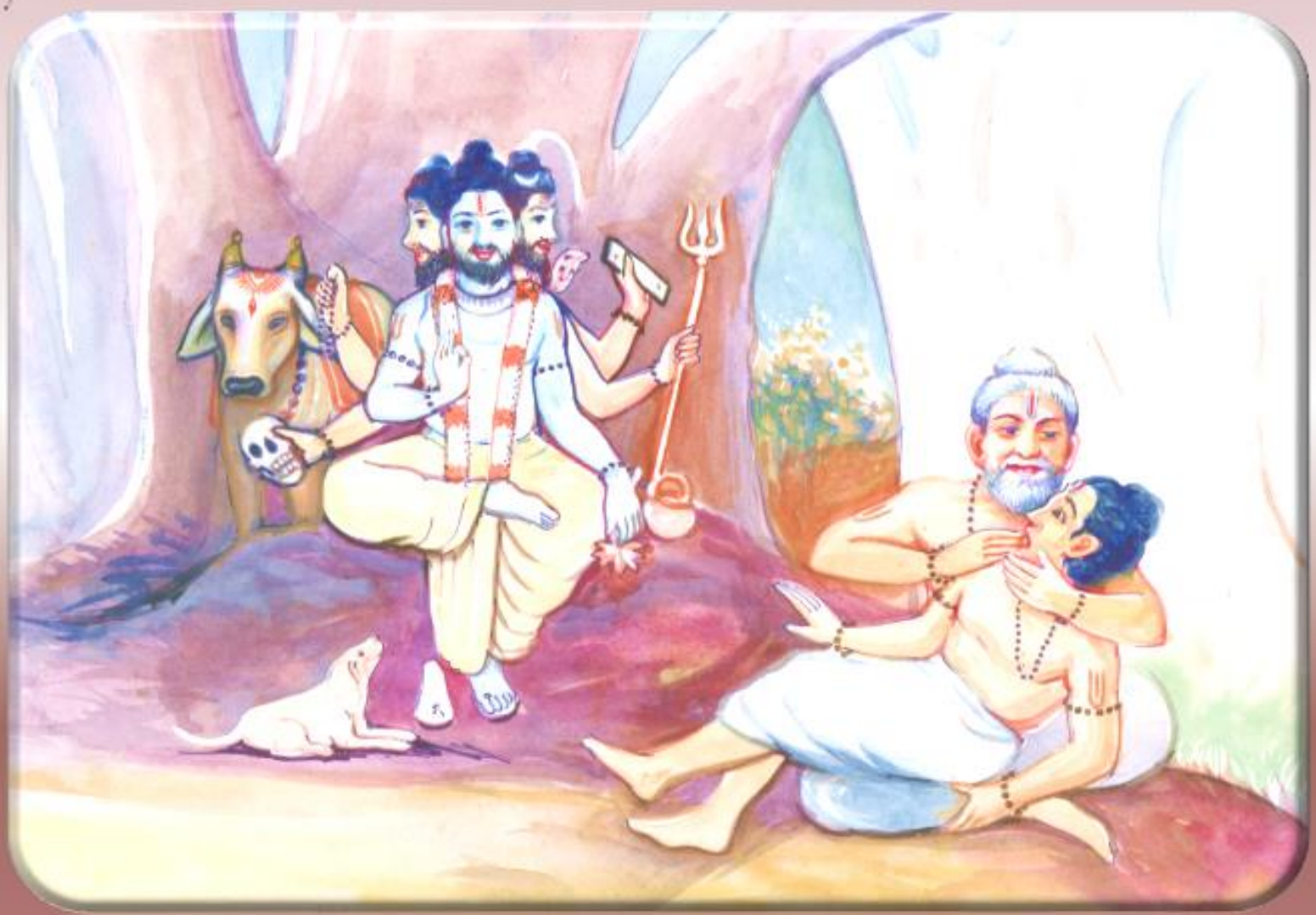

மறான்களின் பாசீசுவர்கள்

பூஜ்யஸ்ரீ சத்ருகு
தூள் பாபா

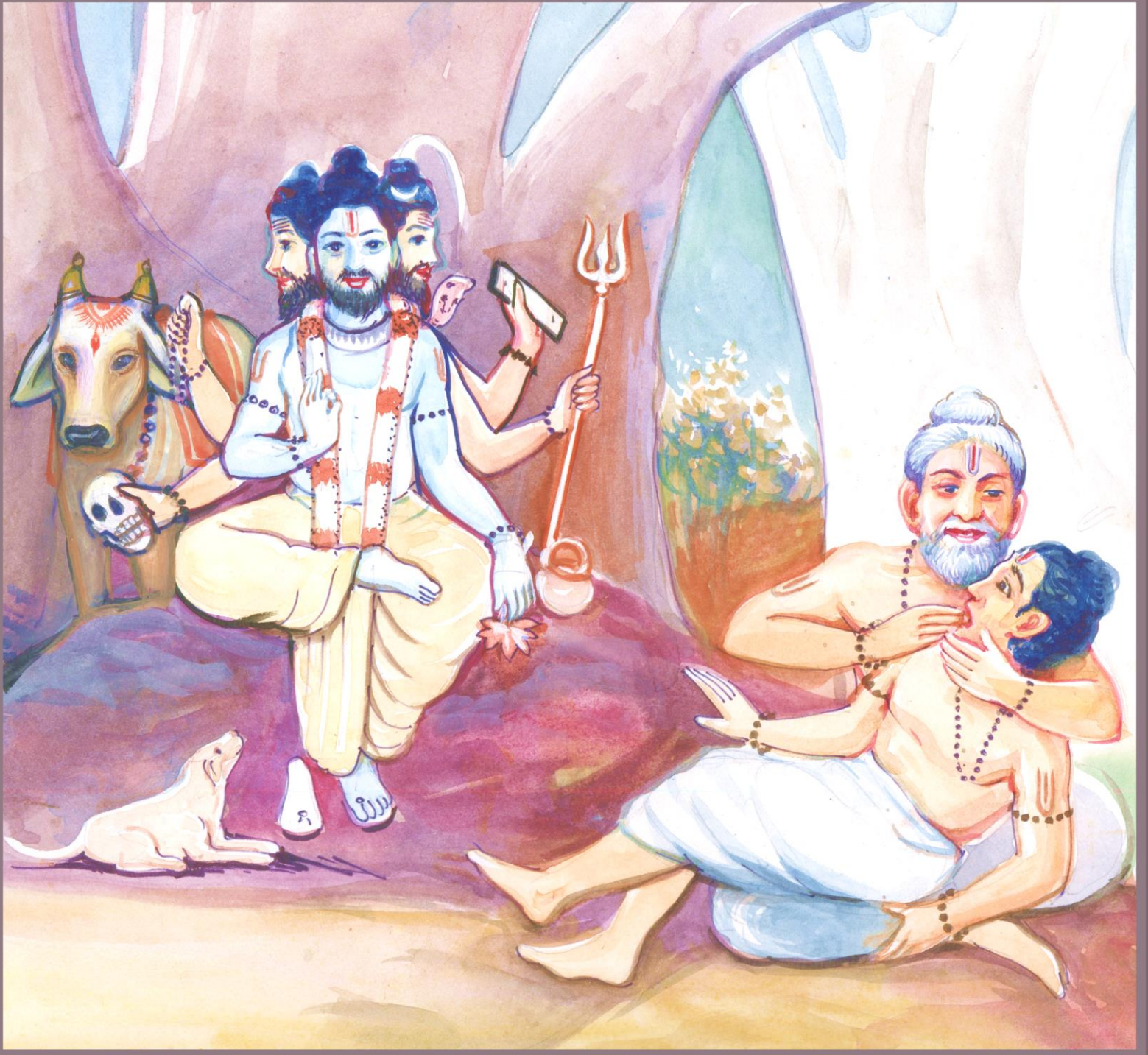

மறாணிகளின்
பாந்ச்சுவடுகள்

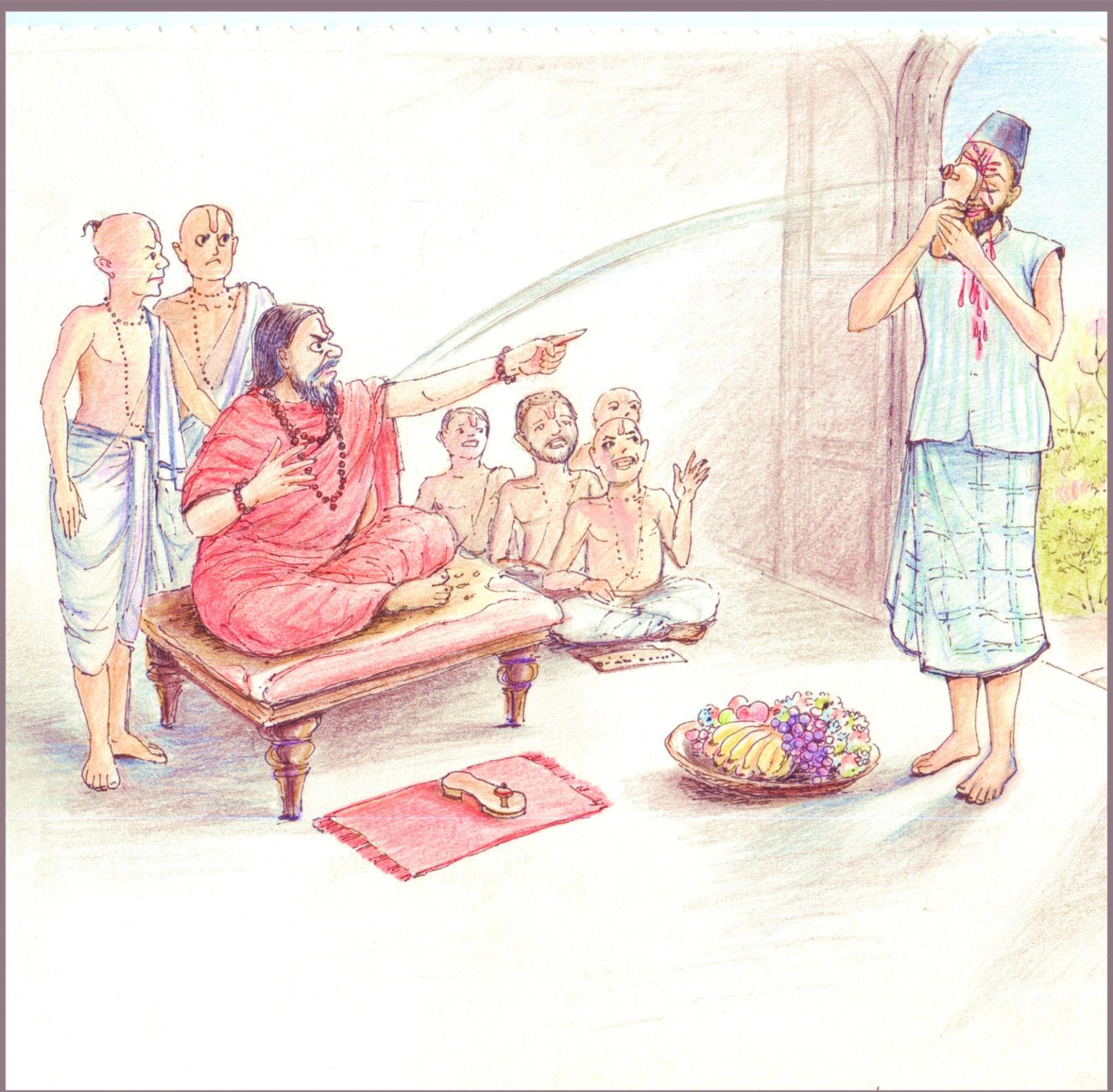
பொருளடக்கம்

1.	முகவுரை-----	1
2.	ஏகநாத்-----	4
3.	கபீர்-----	15
	அ. கபீரும், அவர் குருவும்-----	15
	ஆ. கபீர் திருமணம்-----	28
	இ. கபீர், சுந்தரா, கமால்-----	34
	ஈ. கபீரும், கோபன்னாவும்-----	60
	உ. கபீரும், இரு பெண்களும்-----	71
4.	சூடாலை-----	75
5.	ஜெயதேவரும், கிரௌஞ்சகிரி அரசனும்-----	97
6.	பட்டிணத்தார்-----	109
	அ. பட்டிணத்தாரும், அரசனும்-----	112
	ஆ. பட்டிணத்தாரின் வைராக்கியம்-----	113
	இ. பட்டிணத்தாரும், பத்திரகிரியாரும்-----	114
	ஈ. பட்டிணத்தாரும், இரு பெண்களும்-----	118
7.	முகவுரை-----	126

எல்லாம் நீ!

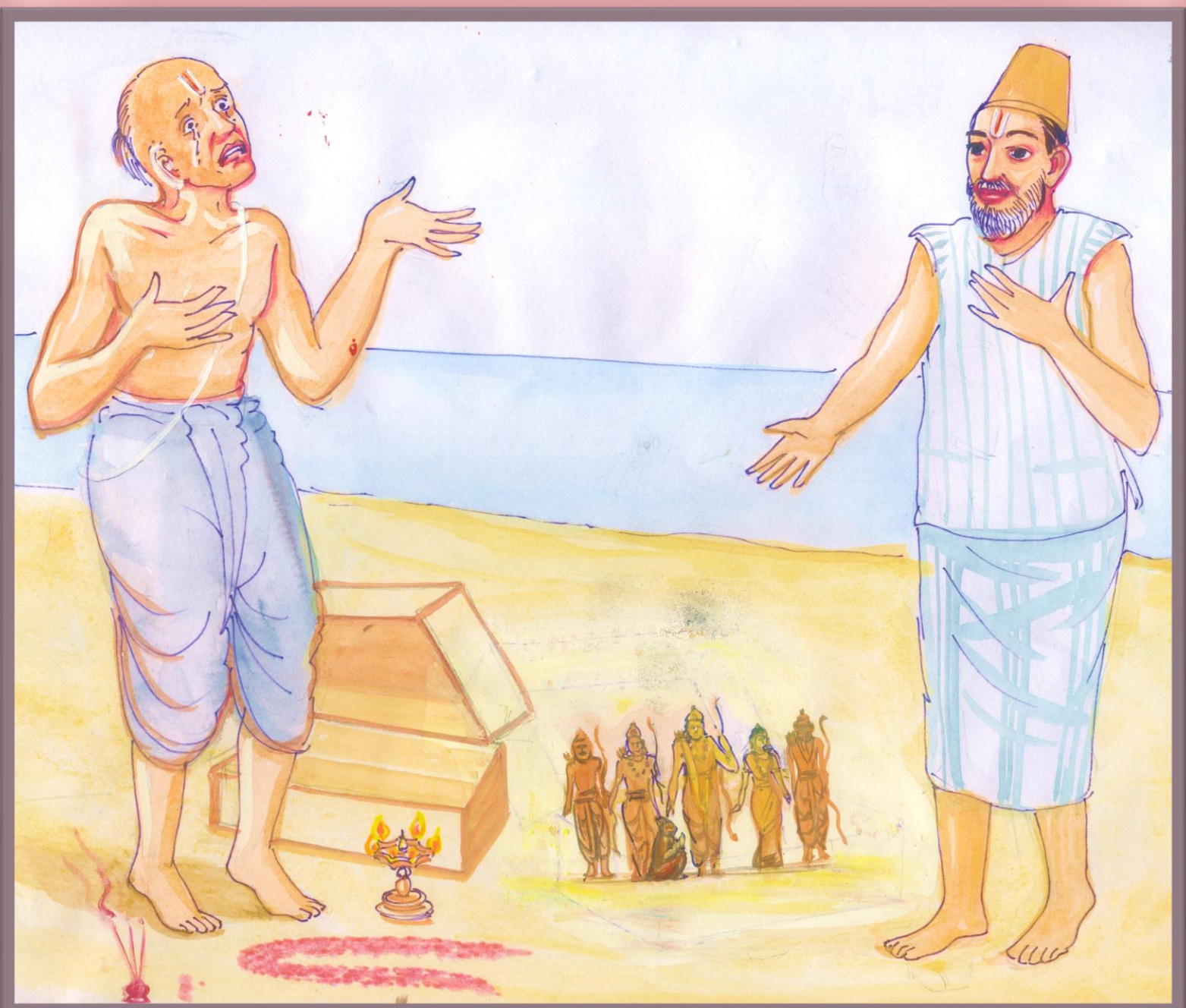
(சுத்தாத்திரேயர்! ஐதர்த்தனர்! ஏகநாதர்) ஸத்ருவான ஐதர்த்தனர்,
பரமருவான சுத்தாத்திரேயநின், உச்சிஷ்டிரசாதந்தை, தம் உத்தமமாண
வறன, ஏகநாதருக்கு, அன்புடன் புகட்டுதல்.

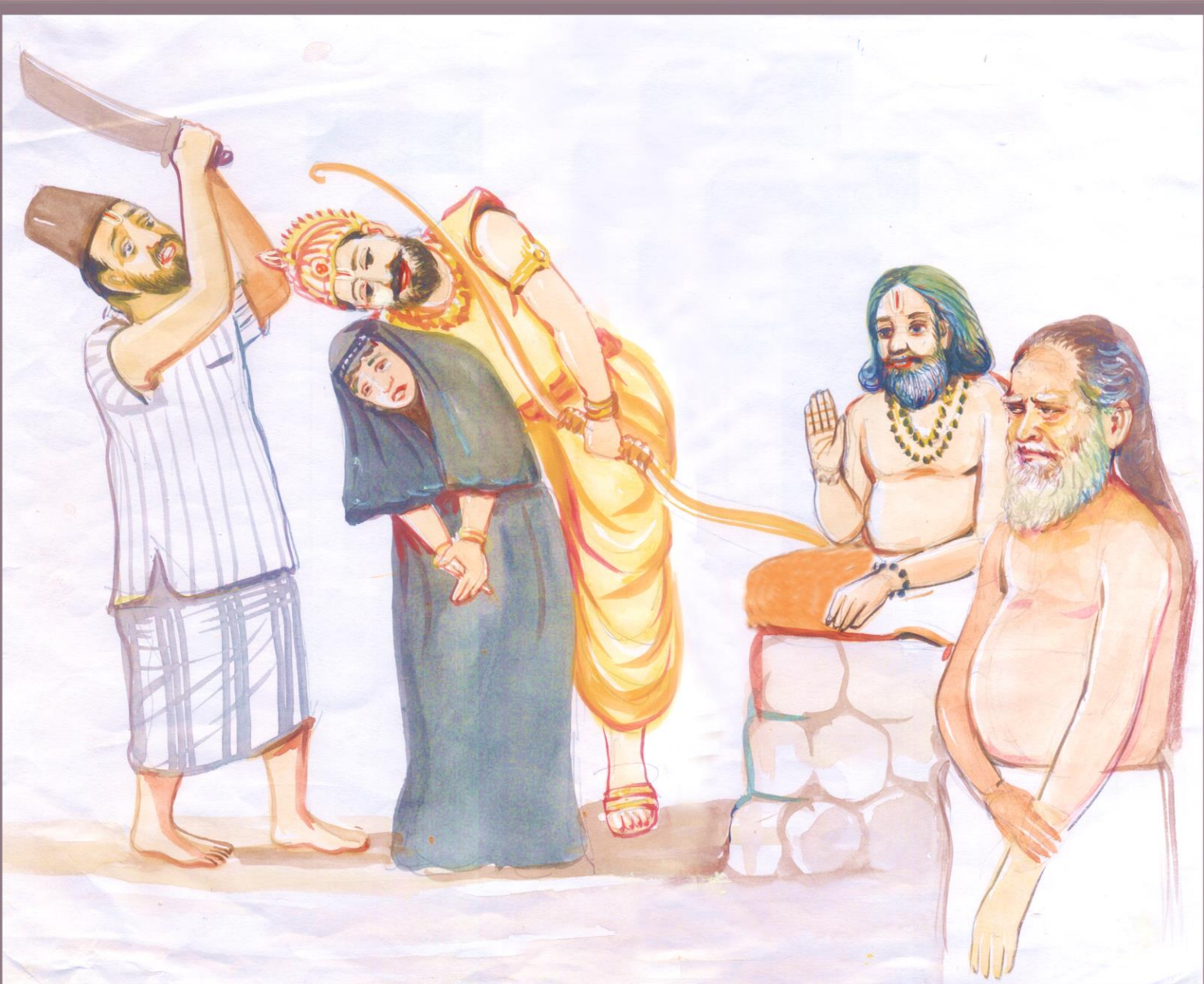
(ஸ்ரீராமானந்தரம்) : சாயர் தீபரீக ரம், கயீர் கரல ரம்!
 ஸ்ரீராமானந்தரீ, தம் ஸ்ரீமாத் தைகைய, கயீர் கீது, ஆதீதர மாக ஸீ கியடி
 தயீயாதுடை, கீ ரிந், ருநீநயீ யு றி யடீ டகதீ கி லீ யடீ, உதி ரம் எடுப
 அணக ஸ்ரீ ரெகேவ் றிந், திருவடி தீ டை கையாக, உல்கீதரத் திக்
 ஆ னகீத மற யசம் ஆண்ட திரு கயீர்!
 ரொளி

(பாமரப் பெண் / பக்தீப் பெண் / கபீர்) பக்தீப் பெண், ஸ்ரீராமநாம ஸ்மரனையில்,
 தட்டிய வறுட்டியை, தம்காதில் வைத்து, ஸ்ரீராமநாம ஓலையை கேட்டுச் சும்
 பக்தீப் பெண்ணின் வறுட்டியை, பிரித்துக் கொடுக்கிறார் கபீர்.

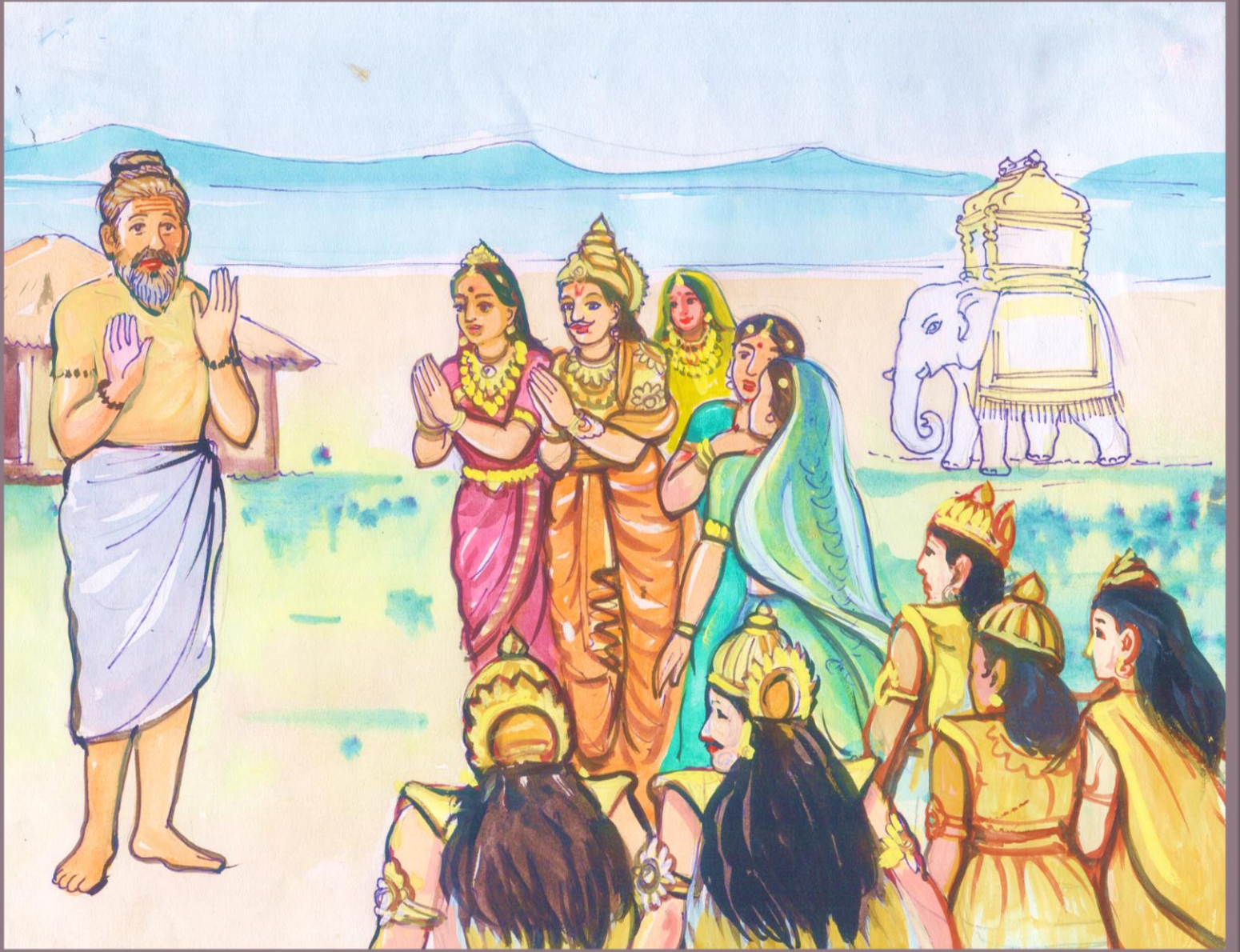
கோயன்றா & கயீர்) கோயன்றாவின், பூஜாவட்டியை, ஆத்திலி தூக்கி லாட்ட
 கயீர், நீராம நாம மணிமையால், திருமீபவழி, வெளியே எடுத்து, கோயன்றாவிடம்,
 கொடுத்து, நீராம நாம மணிமையை, உணர்ந்துகொள்.

(கயீர்/சுந்தரர்/ஸ்ரீராமன்/ஸ்ரீராமானந்தர்/சுவியன்) சொன்ன வாகீனக, பீறிவிட்டதாக,
 தம்மீனயி சுந்தரராவை, ஓவட்டுவதற்கீடு, கயீர் தம் கொடுவாளை ஒங்க, பகவான் ஸ்ரீராமன்,
 தம் தலைய, தாய்க்குடிக் கொடுக்கிற, தகுத்தாட கொள்ள, கயீரின குடியான, ஸ்ரீராமானந்தரும்
 லலா சுவியன் யும் ஆனந்த யாக, தண்ட தளிக் கின்றுனர் ஸ்ரீராமானந்தர், ஆகி விதங்கி குளிர்.

பத்திரிகை செய்தி! / தயார்! / சூழ்ச்சியாளர்! / தமரவின்கலைகிரிவா ஞண்டம்
 → அரசாங்க காவலர்களே!
 தமரவின்கலைகிரிவா ஞண்டம், கிருகாண்டி போட. அம் ஞண்டி நூத சூழ்ச்சியாளர்
 சூழ்ச்சி செய்தி, தியாயார்? என உறைய? தயார் கிரிவாண்டி, ராமகிருகாண்டி
 கிரிவாண்டி கலைகிரி, அம் கிரிவாண்டி, யார் என எயர் ரிசாஸ்பு, என சூழ்ச்சி கிரி
 / அடியும்? / என சூழ்ச்சி கிரி
 பனடகிரு

(சிகித்து வசன்/இதிலன்/இதிலொணி/மற்றும் தேவகணங்கர்/ஐராயதம்)
 சிகித்து வசனின், திடைய ருக்கியுத்தா, சோதிக்கும் வாரூடெ, இதிலன் இதிலொணி,
 ஐராயதம், மற்றும், தேவகணங்கரும், வோறுதநதயம், மோறுதநதயம், காட்டி முய்க் குல்.

(காசி நேச அரண்! அரண்மாளி! பட்டினத்தார்! பத்திர கிரியார்)
 பத்திர கிரியின் மனைவி, விதிவசத்தால், காசிராஜனின் மகனாக பிறந்து,
 இரும்பயம், விதிவசத்தால் பத்திர கிரியை அடைய, குருவான பட்டினத்தார்,
 கிருபையாலும், சீபகயல்கி ருபையாலும், பத்திர கிரியைப், பத்திர கிரியார்
 ஆதாரம் கொள்ளும்.

2 முருகபுரா!

அன்யின் குழந்தைகளே!

குந்தகய டீண்டு
 யுதந்த றியும், ஸ்ரீ பகவான் அனையர்க்கும்,
 பிறந்தய சூழமாக கருந்தான். சுகவே அது,
 சாதனைக்கு, ஏற்ற காவுமாக கருந்தது. சூறவ் திப்போ துள்ளி,
 கவியுத மாண்பு, ஸ்ரீ பகவான் மறைத்துக் கொண்டது. சுகவே
 கீக்கவியுத சாதனைக்காக, ஸ்ரீ பகவான் தேவைய் பகுதிருண்.
 ஸ்ரீ பகவான்:- அலீலா, ஜீசஸ், திந்து ரெய் வங்க றிவ் 1 தேவம்
 ஓன்று. அவரவர் எவறையும் வரிக்க வரம்!
 அந்த ஸ்ரீ பகவானிடம், எல்லாம் நீயே! எனினும், எல்லாம்
 உள் மொருளே! எனினும், எல்லாம் சூரியக்க டே! எனினும்,
 சூரியம் பிணமாக, விட்டு விட்டு கர்மாக்கிளி, ரெய்களர்,
 அந்தர்மாக்க றின் பவன், ஜீவன் (நம்மை) பற்றது
 எனினும், நாம் ஒன்று உந்த, பிராரய்கும் மட்டும்த், சூடியம்
 எனினும், புதிய விள ரொடாது எனினும், நம்முள்ளே றி
 காறிய, ஸ்ரீ மூரான்கள், வாக்களர் ரெளலி யம்!
 அது இன்னும் பற ஒலியாக இ ருக்கிறது எனினும், ரெகளிர்
 எல்லா இவையும்த்! பக்கர்கள் சந்தித்த மங்க றாகவும்!
 இன்னும் பிறகாகித் திறது! அவை கிளி பிளி பற்றும்
 நம்ம டேய பிழவாக கற்பனையின் படி, சாதனை ரெய்களர்
 அவை பவிதமாகாது என, ஸ்ரீ மூரான்கள் மந்திய வரத்
 தமாகவே, ரெளலி திரு கள்.
 இதை நாம் சூப, உலகம் அனக்தும், ஸ்ரீ பகவானு
 மடயதாகவும்! ஸ்ரீ பகவானி ரெயலாகவும்! அவள றி
 ஸ்ரீ பகவான றி! அதுவும் அநச யா ரெளயம்!
 மந்தியமாக இருப்பதால், கிந்த (நீவதுக்கு) நம்மக்கு,
 இருப்பது இனி! நம் மொரு மூலிவி! நம் கியக்க குளிர்வி!
 எனியதே மந்தியமாகிறது!

அப்படி யானால், கிண்கணியி டுங்கு க்கு
 வரபாய் :- நான் கிருகீதி நேணு
என்னும்; என்னுடைய பொருள் என்னு
கிருகீதிரகு/என்னும்; என்னுல்காண்
எல்லாம் முடியும்/என்கூடு, என்னுல்காண்
எல்லாம் முடிக்கது/என்கூடு, கோந்துகிறகு, என்னுல்கூ,
கிண்கணியும்! :- நான் என்ன அழகிகார ஆம்,
என்னுல்கூ என்ன அகிகாரஆம், சூழிக்க ஆம், கிண்கிறது
என்னும்; என்னுடையது என்ன, ஸ்ரீமத டரிமை,
என்ற நிதியிலி, அமிமாணகு மே அவிவந்து கோந்துக்
அகலே, நம்கூடுகோகனாகிய ஸ்ரீமதா ன்கருது,
பகீதர்கருது, நாணிகருது, அவிக்கருடைய என்னும்
சொல், செயல், சூதிய கும் கிண்கிறஆமே, நான்,
என்னுல்கூ, என்னுடையது, என்ன, அழகிகார அகிகார
அமிமாண கிகார முகூட்டியகு இல்லம் அகலே அவிக்க
வெகு அலமமாக, நிஷிகாரிய கரிமா செய்தும்!
எப்பவ னும் கருதாத கரிமா செய்தும்) நிஷிகாரிய
பகீத செய்தும்! (ஸ்ரீமதவா னிடம் எந்தயும் கேண்டாம்
கிண்கணியிலி, அவிக்கரிடம், வலிய குள கோலு க்கு
பந்ருமஆம், மனம் மாறம் அகல்கூ கண்கணியிலி, அந்க
மன்கிறுல்கூ, ஸ்ரீமதவா ன் என்ன பரமாதீமாபும்! அநியா நம்
யிலி, நம்கூ இவகூ கருது, இவகூ மாபும்! கார்பா
கூடு சொடுப, நிஷிகாரி, பரமாதீமா ஆம்! கும் கிண்கூ
கூடுகூ என்ன, நிதியிலி இவகூ கிண்கூ, என்ன பிழவா நிதியிலி
பகீதர்கரி மா அவிவதுடே, கிண்கூ கிண்கூ கிண்கூ, அவிவதுடே,
அவிவதுடே கிண்கூ முடிக்கூ கிண்கூ! அவிவதுடே
அவிவதுடே, கிண்கூ கிண்கூ, அகி அலமமாக ஆம்.

என்றும்க அந்த குடிலியலி, யாழ்த்து,
 இவ னீ ம்றான்களீ சுவீகீர னீகரி
 டீகீளசீ அருகீகமாக கொடுகீடுக்
 கிடும்க. இறா சுவீகீர, படித்து
 கடுகீதானீரி, அநியசொடுபமாகி!
 அநிய சுவீகீரமாகி! சுவீகீரவே

பரமசுவீகீரமாகி! பரமசுவீகீரவே பரமீயாரு
 ளாகிய, பநீ பரமீயிரமீகமாகி, ஸீவனீ சுவீகீரனீற
 பிறயாநீலி, பெற வேணும்களீறு, உநீகளீ அநிய
 ரையமீ, யாழ்த்து சுவீகீர சுவீகீரவீகீடு கிடும்க!

இநீக ஏறா யாமா வினீ பளிவறா வினீமீயமீ!

- 1) நானீ! எனீறுமீ! எனீறு டையுது! எனீற,
 அறமீகார, அகிகார, அமிசானமீகரி விடயமீ!
- 2) எலீவமீநீயே! எலீவமீ உனீறுமீ! எலீவமீ
 உனீறுடையடுகு! எனீற அநீயாநீமீயமீகமாக சுவீகீரவீகீடு!
- 3) தரிமாவனீ நிகழ்சீமிகரி, அசுவகீரிய பெறுமையு
எலீவமீநீயே! எலீவமீநீயே! எலீவமீநீயே!
 சுவீகீரவீகீடு கொண்டுநீ, எலீவமீநீயேகடுவ
 தேவநீயமீ!
- 4) இங்கும்களீ நவநீகியாதிசுவீகீர சுவீகீரவீகீடு
 எலீவமீ குனீடுற எனீறுமீ, எலீவமீ சுவீகீரவீகீடு
 சுவீகீரவீகீடு எனீறுமீ, அசுவநீயமீ! நவநீயமீ
 எனீற பிறமீகானநீகீயமாக, சுவீகீரவீகீடு
 எலீவமீ குனீடுற! அசுவநீயமீ!

யாபா.

அசுவநீயமீ! அசுவநீயமீ! இசுவநீயமீ! நவநீயமீ! நவநீயமீ!

ஏகநாத்

நீ ஓர் தெய்வீக சூழ்நிலை உணக்கு ஓர் சிறிய கதை சொல்கிறோம்.
நீயோ கதை கேட்கும் சூழ்நிலை. நவனசூடனி கதைகேடீயாயாகும்.

வேதபார்வை!!!

பந் ஏகநாதருடைய ஸதீகுரு, பந் ஜிஹ்வீந்தன ராகும்.

பந் ஜிஹ்வீந்தனருடைய ஸதீகுரு பூஜிய பந் **‘தத்தர்’** ஆகும்.
(தத்தர் என்ருளி பந் தத்தர்தீரெயராகும்)

பந் ஜிஹ்வீந்தனரினி ஆஸீரமதீ திவி, பிபி ஆண்டுகள், பந் குருகுலம்
வசித்தார் பந் ஏகநாதீ குரு குலம் முடியும் முனி, ஏகநாதீ பூனி சேவை
யில், பந் ஜிஹ்வீந்தனரீ அகமகிஷ்நீது, கிவீவுத்தம மாணவனுக்கும், தம்
பந் குருவான, பந் தத்தரை தரிசிக்க யைக்க வேணுமென்று எண்ணி
தமீ மாணவனான, ஏகநாதீதை அடைந்தார். பந் ஜிஹ்வீந்தனரீ
பந் ஸதீகுரு:- குடித்தாயி! நாளி காபியிலி, நாமீ இருவரும், 2 மீ பரமகுரு
வான, பந் தத்தமை காண்சீ சொல்கிறோம்!

ஏகநாதீ:- ஹேகுருகேவா! ஸதீகுருவாரியா! தேவதெயி வங்கியாயும்,
அகிஷ்நி மஹாஸ்கரியை தாங்கருடைய கிந்த சிவ்விய சொடு
பந் தீவேயே காண்கிறோம். அறி கிறோம்; 2 ணர் கிறோம்.
கிளி வேறு, நாம ரூப தரிசனம், தேவை கிவீவே தேவா!

பந் ஸதீகுரு:- அப்படிச் சொல்லாதே குடித்தாயி! கோடானுகோடி
குருவாரிகளும், மஹாஸ்கரமும் கிருந்தாயும், 2 மீ பரம
குருவுக்கு என்ரு கிணயாகாரீ. 2 மீ பந் பரமகுரு துரிசுரீத்த
யின் அலேஸி மெற்றவராகும்.

ஏகநாதீ:- எமீ விரமயே! துரிசுரீத்தரீக்களாயினும், ஆகிரீக்கர
வாகினும், எம் **‘ஸதீகுருவுக்கு’** நிகராகாரீ.

2

ஏகநாதீ- எம் ஐயனே! இம்மு குறைகீதுச் சொல்லிடுகன
எனஎண்ணுவண்டாம். எம்மைமுன்னிக்புல்
ஓர் மீதுவியதுக்கு, அயலுடைய **ஸத்**

குரு ஒருவரே, எல்லாருமே ஆகிரும். ஆ
தாங்கள் கருமையிலுல், மூன்றது தானே? மேலும்,
என்மை சோதனை செய்து யாரிக்குநீரா? தங்கள்
மேன்மொழி செய்து, உங்கள் குருமை,
தரிசித்து வாருங்கள்.

ஸத் குரு:- குடிநீதாய்! ஏகநாதீ! உன்மீது ஸத் குருவின், **ஆழ்ந்த**

மகீதையயாம் உணர்வுமாம். ஆறலும் யாம் ஆம்போது, உனக்கு
உணர்ந்துவது, **அத்வைத** ருநனைக்கு,

உன் மீது பரமகுருவின் தரிசனம், மிகவும் சூதீயம். மேலும்
நீயாக போதவில்லை. யாமே அனைத்துச் செய்திடுகும்!

எம் அனைந்தகீ குடிநீதாய்!

உடனே

ஸ்ரீ ஸதீ குருவாகீடுகீடுகீ, தலைமீ யடிகளின் போலுரேதவிர, அருவது
மேண்டா விருமீயாகீடுகீ தானே போலுர் ஏகநாதீ. ஓர் கரும் உனம். அங்கு
ஓர் மொழிய விரும்பும். அதன் கீழ் ஓர் அகவமானம். அதன் கீழ் ஓர்
கிரிய மாற்ற சூற்றியும் புலி மொழி. நம் மீது ஜனாந்தனார் அச்சுரிய மாற்ற
யிலி ஆசனம் கீடுகீ அமர்ந்த திலியி, "ஸ்ரீ குருமீது தியாக" ஓர் இந்து மீலோ
கம் சொல்லி, குருமை அனைத்தார். அவர் அனைப்பிற் கிணங்கி, மூலான
ஸ்ரீ பரமகுரு துதீதர் வந்தார். வருமீ பரமகுரு, இனரீக்தனார் தனிக றுக்கு,
தரிசுரீகீ திகாரின் அம்ச சிரம் சூற்றும், ஆறுகரங்குமும், வேத பாட
நூல், ஜயமாலை, சூவம், கமலம், கமலம், அயஸ்வதம், சித்யாதி தேரற்றமாய்
காமதேனு எண் **புதி** யின் தொடர், ஓர் செய்தியின் உறை விலிருந்து,
வருவது போல் வந்தார்.

குடிநீதாய்!

உந்தீடுவர்கள், அதுயனங்கள், செய்தகாலம், **எல்லாம் ஓர்**
எண் **அத்வைத உணர்வு** திலியயாயின, **வேத உணர்வு**, **வேத**
யார் வைத்து, சாமானிய மாகம் போகாது. இவை போத வில்லியாயின்,

2

ஆதீந்த ஓர் வித்த பக்தியும் நியம
 “சாக்ஷாத் காரம்” (ஆதீந்தானம்)
 “பெருமுடியாநம் அந்ததையா வதனிவ்?
நான்! என்னை! என்னுடையது!
 அஹங்காரம் அஹகாரம் அஹிமானம் ஆகிய

1. அஹம் இன்னும் அடி யோடு அடிய வேண்டும்!

2. சூறும் சூறை தோற்றவாகபது!

3. விருமும் வெறுமும் கூடாது!

4. புகழ்பாரீவை, புகழ் உணர்வு கூடாது!

இந்த நான் டே **பக்திக்கும்/நானந்திற்**

கும்” பெரும் தடையாகும். மேலே கூறிய இவ்விரண்டும், அஹங்காரம், “ஓருவன் அநந்தமும் வீணே”!

என் அன்பு குலே!

நமீரகநாதீ இருபது வருடி அனுபவத்தினும், மேலே கூறிய நான்
 கும், **“முழுமையாக”** அடியாத் தன்மையிலும், அவர்

ஸத்திருவான ஸ்ரீஐயர்த்தனரீ, தருமீ ஆயந்சியாகவும்,
 நடைசி ஆயந்சியாகவும், தம்மீ **“ஸத் குரு”**

மாமகதீதான், அஹங்காரம் என உணர்ந்த உரமீ, அஹங்காரியம்
 லசமீதார். (ஓர் ஸத்திரு தம்மாணவனாக் கா கத்,

“தம்மையே” அர்ச்சணை செய் வேண்டும். இங்கு
 தம் சிஷ்யனுடைய **“அனுபவம்”** மேலாங்க வேண்டும்!

ஸத்திருவின் அனுபவம் தம் **“ஸத் சிஷ்யனார்”**
 ஓடுங்க வேண்டும். (அவனார் அவர் இருக்க வேண்டும்!)

2
 இனி கதையைக் கேளாய்!
 நமீஸ்ரீமஹாஸீ ஏகநாதீ, பகீ(குய்யீ)படாதகநி
 மையினிவீ, அவரீயாரீவைகீகு பீரீ ததீதரீ,
 எப்படி கோநீறுகிருரீ எணீ குலீ
 இளம்பிராய பகீகிரி (மொளலி) தலயலீ ஓரீ
 குலீவா. தாடி, சை, இவைகருடனீகரைபடிந்த
 வாய். நீண்டஅங்கி, அறையல் பூங்கி (சாறம்)

சிரி சூவம், ஓரீ நீண்ட தடியாதகோநீறுகிருரீ. ஓரீ ரபரிய
 சொரிநாய், (காமலாஜ) பிளீ ஏகாப, தாமீசூவம் மெனீற வண்ணம்
 தாமீசூவ எச்சிலி, அடிகீகொடுதரம் உயித்தீந்த வண்ணமும்,
 அவ்வகடிணாமாய், **சீர்வலபகீஷணாமாய்**
 வந்தாரீ, (எவகமீயன் பீரீ ததீகாக்கீயேயரீ)

இக்காடீ சிவையகீ கணீட, நமீ ஸீவாமிகரீ, ஏகநாதீ, பெரும்
 அருவகுய்யீ அடைந்தாரீ. ஸீ ஜனாரீத்தனாரீ, ஸீ ததீதரீ திருவடியுகநிலீ
 லீத்தீந்து வணவீ கிருரீ. நமீ குலீயனாயுமீ வணவீகமீயணீத்தாரீ ஸீ குரு
 தேவரீ. ஸீ குரு தேவரீ முன்பாக "குய்யீ தவூகீதாக" வணவீகிருரீ
 நமீ ஏகநாதீ. ஸீ பரமகுருததீதரீ அந்த உயரீந்த (பாறை) ஆசனயீடதீ
 துலீ அமாரீந்தாரீ. அடுத்தகருந்தீ சிறிய பாறையிலீ அமாரீந்தாரீ
 ஸீ ஜனாரீத்தனாரீ. கீசே சற்று தரீளியேயுலீ வொளியிலீ அமாரீந்தாரீ
 ஏகநாதீ. சிநித நேரமீ ஸீ ததீதரமும், ஸீ ஜனாரீத்தனாரமும், ஏககோ
 யேசுதாரீகரீ. இவைவொணீறையுமீ நமீ ஏகநாதீ கவணிகீகவிலீயீ,
 நமீ ஏகநாத ரீளீ எண்ணமீ!

"அடதவூளே! நமீ ஸீவாமிகருகீகு, இந்த பகீகிரியா குரு
 தேவரீ? சூரீ கிது நமீ ஸீவாமிகருகீகுய்யீயாருந்தமும்."

"நமக்குய்யீயாரூந்தாது!!!"

என அமைதியாறரீ நமீ ஏகநாதீ. சற்று நேரத்திலீ இருவரும் உணவு
 அருந்த ஆரமீயித்தனரீ. அந்த உணவு, "அசைவ" (மாமீஸ)
 உணவாக காணப்பட்டது. நமீ ஏகநாதருகீகு. பரமகுருயும், ஸீ ஸீகீருயுமீ
 அவீயுணவை வொடுவிகமமாக ரஸித்தமும், குருவகீகு கொடுவரீ, குருவரீ
 வாயிலீ குருவரீ கொடுதமும், குருவரீ வாயிலிருந்து குருவரீ யிவீயியும்,

2
அதை ஸீயார ஸீயமாக சுவைத்தும் உண்டாகிப்
ஸ்ரீ ஜனார்த்தனார் எண்ணுதிருநீதிமதம் சுவீயலும்
அனுபவிக்க முடியவில்லையே ஏனா ருக்கினார்.

“அந்தபங்குவம்” நம் ஏகநாதர் வயற
வில்ல வேறுமல்? இருந்தாலும் அவருக்கு அந்த
பங்குவத்தை **“வஜுவில்”** கொடுக்க
எந்த நுகர்ந்தார், ஸ்ரீ ஸ்ரீருவாகிய ஜனார்த்தனார்.

ஸ்ரீகுரு:- ஹேகுருதேவா! நாங்கள் உந்த காரியம், அன்னமும்
சூர்த்தியாக வில்லையே?

பரமகுரு:- குடிந்தாய்! யாம் காரண சொடுபமாகவே இருப்பதால்
நாரியம் எண்ண வொன்று புரியவில்லையே?

ஸ்ரீகுரு:- ஹேயிரயோ! எம்நிசுக்கு நாங்கள், சற்று இருக்க
வந்தநால்காணை புரியும்?

பரமகுரு:- குடிந்தாய்! யாம் வாக்குக்கும் அந்தமாத் இருப்பதால்,
புரிய வில்லையே உன் வாக்குவேமாக அக்காரியத்தை,
எங்கு புரிய வைக்கவராமே?

ஸ்ரீகுரு:- ஹேதயாநிதி! எம்மாணவன் அந்த ஏகநாத்! இன்னும்
நாங்கள் **“உச்சிஷ்ட”** பிரதமம் கொடுக்க
கவராமே? அந்நகரவே நாங்கள் நாம வந்தோம்!

பரமகுரு:- கடகடகடவனாதிநிதிக்குக் கொண்டே அப்படியா
விஷயம். (புரக்கணினும் ஏகநாதமையார்த்த வண்ணம்)
இந்தா இதை கொடு, என சொல்லிக் கொண்டே தம் உரியில்
உள்ள உணவை, ஸ்ரீ ஜனார்த்தனார் கையிலி உத்தந்தாரி

ஸ்ரீதீகர்கள். அதை அப்படியே யொடியமாக வாங்கி தம்மாணவரை
அதைத்த, இந்தா குடிந்தே! **“மஹர் பிர**

சாதமாகம்” எனக் கொடுக்கார் ஸ்ரீ ஸ்ரீரு. அந்த

நேரம் நம் ஏகநாதரின் எண்ணம் எப்படி இருக்க உரண்குல்?
ஹரே ராமச்சந்திர பிரயோ? இந்த பிரஸ்தனை, பிவேச்சனை,
துவந்தனை, இவனுடன் நம்ஸ் வாழிகள் மாயம் ஸய உண்ணுதிருவே?
இனி சந்தி நம்ஸ் வாழிகளுக்கும் யொருந்தும்!

‘நமக் குப்பொருந்தாந்’

என அமைதியாக இருந்த ஊர்; ஸ்ரீ குருதேவர் அவருடைய குருதேவர் வாயிலிருந்து, புகழ்ந்த அந்த மாணவ உணவை, ‘அஹா பிரசாதம்’ என கொடுத்திருந்தே.

என, அருவகுப்புக் கொண்டு, அதை வெளிக் காட்டி வண்ணம், மொழியாய் இருக்கவும் கொண்டு வந்தே ஸ்ரீ குருதேவர் அநியாவண்ணம், அம்மஹா பிரசாதத்தை, அருகில் ஓர் புதரில் போட்டு விட்டு, ஏதும் அநியாகு வர் போல், அமைதியான நம் ஏகநாதர்.

புந் பரம குருவான ஸ்ரீகுருதேவர், புனித ஸ்ரீ குருதேவர் இதை ஒரு காக்காமல் குருகீதிலிட்டு, மொளையினை கையுடன் சென்று விட்டார்.

புந் பரம குருவான ஸ்ரீகுருதேவர், தம் மாணவனை ஒரு காக்கி, ஸ்ரீ குருதேவரின் குருகீதில் ‘அம்மஹா பிரசாதம் உண்டாயா?’ என்றார்.

நம் ஏகநாதரும், சாஷ்டாங்கமாக ஸ்ரீ குருகுருவடியில் கீழ்நின்று, இருகப் பற்றிக் கொண்டு, கதறிய வண்ணம்.

என் தெய்வமே! ஸ்ரீகுருதேவர்! ஸ்ரீகுருதேவர்!
 தயாநிதி! தயாநாகர! இவ் வெளி யென உன் னிக்கவும்!
 ‘நாங்கள் ஸ்ரீ குரு ஓர் பிவேசத்தை தானம் பட்டார்!’
 ‘நீங்கள் இருவரும் உன் உணவு, மாம்மமாக பட்டார்!’ அதை
 அருவகுப்பு கொண்ட யாழ், அதை உண்ணவில்லை! ஓர் புதரில்
 எறிந்து விட்டோம். ‘எம்மை மண்ணிக் கவும்’

என கதறி அஹர் நம் உத்தம மாணவன் ஏகநாத்!

என் குருநாய்!

அந்த ஸ்ரீ குருவாகிய ஐதரீந்தரன், தம் மாணவனை சூட்டி வில்லை. துண்டித்த வில்லை! துண்டித்த வில்லை! குதம் சூழிக் க வில்லை! எந்த கண், சூழ், வாரித்தையும், அவர் வாக்கில் வரவில்லை. அதை இன்னும் ‘நமக்குவம்’ அடைய வில்லை போலும்? அதுவும்

‘நம்மையே’ உன் காலம் ‘கணியடும்’
 (என சூழ்மா சூழ்மா கதி குந்தார் ஸ்ரீகுருதேவர்)

அதுதாலபரியந்தம் இருவரும் காத்திருப்போம்
என்றா அமைதியாக!

இதில் ஓர் உண்மை!

குற்றம் குறை உணர்வுடன்
“தண்டிப்பும் தண்டிப்பும்”

அங்கு **“பாடம்”** வராது! இருந்தால்?

அங்கு **“பயம்”** தான் வரும்!!

ஆனால் இது கவியக தர்மம், தண்டிப்பும், தண்டிப்பும், உதவியை உதவியும்
இதைகனி எவராவும் மறந்து போ, மறுக்கவோ, விலக்கவோ, முடியாது!

“அன்பிலல்” சாதிப் பதை. (அன்பிலல் நினைத்து நினைக்கும்)

“அதிகாரத்தாலோ” அஹங்காரத்தாலோ

சாதிக்கவே முடியாது! ஆனால்? **“அன்பிலல்”**

“பக்தி, நாண **“சாதினை”** செய்பவர்கள் மட்டுமே அவ்நியம் ↑

சாதிக்கமுடியும்! இங்கு இறையும் குருவும் இணைந்து வந்திருக்கிறார்கள்!

ஓம் ஐயனே!

காவலி கடந்ததும் காவலி கனிந்தது **“புக்குவழி”** வந்தது.
ஓர் பாதச் சுவடு தம் சுவட்சீடனை அடைந்தது கெளண்டி பரம குருவை
தேடி காண்காம் சென்றார். அதேமடம்! அதேமரத்தடி!
அதேமாறை! அதேபுலவெளி! அதே தோற்றம்! அதே
நிகழ்ச்சி! எம் ஏகநாதரும், அதேநிலையில் இருப்பதாகத்தான், தோற்றம்
தான்! அன்றும் அதே ஆகாரத்தான் புகித்தார்கள். ஆனால்,
அன்றுபநி குருதேவரும், **“உச்சிஷ்டம்”** கேட்க வில்லை, அந்த பரம
குருவும், **“உச்சிஷ்டம்”** கொடுக்க வில்லை! சுவடுகுரு தாம் மூலம் மடித்து
கொடுக்க, பரம குரு ஆன தீகமாக, அதை உண்டாக்கி வில்லை இவ்வாறு.
பநி பரம குரு தாடி மூலம், சுவைத்துக் கொண்டு குருகும் போதே, நம்

2
 ஸ்ரீ ஸத் சூருவும் கணிகளில் கண்ணீர் மல்க,
“கனிவு துதும்பும்”

இரங்கிய மொழியில்,
 “ஹேயிரய! சந்து கடுணை காட்டலாகாதா?
“காலமின்றிப் பழா”
“பக்குவமின்றித் தூரா”!!!

என தம் கடுணைமிஞ்சுதருவிலீ கேட்டார்!
 1. காலமின்றிப் பழா:—புரியிலீ தோன்றும், பழம் தரும் அனைத்து
 மரங்களும், “சூவீ வொருகாவதீதை தமக்குரியதாக”, வைத்துக்கொண்டு,
 அந்தந்தக் காவல் களில் பழம் தரும்.
 அதைப்போவவே, பற்பல நானசாஸ்திரங்களுமீ, அதனை நினைக்க
 தக்கபடி, பலன் தரும் ஆறல் அந்த “ஆத்ம ஞானம்” மட்டும், பூர்வபுண்ணியம்
 இறை கட்டாசுடி, ப்ரம்ஹான்கள் ஆகி, ஸ்ரீ ஸத் சூரு அனுபவ ஞான
 பயிற்சி, அந்தமான வளின் **“சீர்தரக”** ஆகிய
 இந்த ஐந்திலும்தான், **“நானம் பழம் அந்த ஆடியுடீர்”**

2. பக்குவமின்றித் தூரா:—மேலே கூறிய ஐந்தையும், காவல்காலீதான்
 மற முடியும். ஆறல் அந்தபக்குவமான அப்படி காவல்காலீ கனிந்தவனுக்கு
 அந்த ஸ்ரீ ஸத் சூரு **“தனிகையே”** கொடுக்க வேண்டும்! அகலவு
 ஸ்ரீ ஸத் சூரு, தூர் காந்தம் உள்ள தூர் இரும்பு, ஸத்தியன் மேலே உள்ள
 காவல்காலீ கனியும் தன்மையானவனாக அருந்தாலீ அப்படியப்பட்ட அந்த
 ஸத்தியன், தம் தாந்தத்தால் கவரீந்து, தம் காந்தம் அருவதையும், அவன்
 மேல் செலுத்தி, அவன் **“காந்தம்”** அந்த தாம் அவன் முன்

தூர், **“இரும்பு”** என ஆகி, அந்த சத்தியன் **“நானம்”** கய
 படுகிறார். இதைத்தான், பக்குவம் அன்றி கிட்டாது, என ப்ரம்ஹான்கள்
 கள், சொல்லி வைத்துக்கொள்கள். இந்நிலையில், ஸ்ரீ ஸத் சூரு தேவரான
 ஜதரீக்தனர், ஸ்ரீ ப்ரம் சூருவான தத்தரிடம், தம் உத்தமமானவ
 னுக்காக, உண்மையை பற்றி, **“மொய்யை விட்டு, கேட்டருளி”**

மநீபரமருவும் "காவம் கனிந்தது" என்று. பக்குவப்பட்டான் என்று. உணர்ந்த நிலையில் தம்பவளவாயைக் கூட்டி;

உளம்! ஆகா! ஆகா!

என்று பேராணந்ததுடன், தம் இருகரங்களாயும், அந்த தாமதுவ உச்சிஷ்டத்தை மநீபரமரு வாயிலிருந்து, வாங்கித் தந்தது! வளிய மாறையில், மநீபரமரு அமர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்! அடுத்த சிறிய மாறையில், மநீபரமரு உச்சிஷ்டத்துடன், ஆனந்த டாக உச்சிஷ்டத்தை கவனித்திருக்கிறார். அந்த உத்தமசீடன் ஏகநாத், கவந்தும், சந்திப்பும், உள்ளமனதுடன், அவ்விருவரையும் பார்த்த வண்ணம், சந்தித்தாரியே புல் வளியில், அமர்ந்திருக்கிறார்.

இனி கவனமுடன் கவனிக்குவோம்!

"சாட்சி" கருணை

நிலையில், மநீபரமரு ஆனந்தமாய் இதை கவனித்தார். மனது உத்தம சாட்சித்துடன், தம் உத்தம

பக்தர்

நிலையில், மநீபரமரு என்ன செய்யப் போகிறான் என்று கொக்கியிப்போகிறான். பிரேரணை, பிரேரணை வந்தது வண்ணம் தம் மநீபரமருவையே, பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். என் மநீபரமரு! மநீபரமரு வயக்கரத்திலும், மநீபரமருவாயைக் கவனித்தார். தம் மனது உத்தம சாட்சித்துடன், அவ்விருவரையும் பார்த்த வண்ணம், சந்தித்தாரியே புல் வளியில், அமர்ந்திருக்கிறார். இனி கவனமுடன் கவனிக்குவோம்!

“ஹே குருதேவா”

என ஸ்மரித்த வண்ணம், அகடமொர் பநீஸ்த்ருடு!

“வேறுவழிஇல்ஸாடம்”

அந்த பநீ லஹா பிரசாதத் தை உண்டது அக்த்ருடுதை!

“வேறுவழிஇல்ஸாடம்”

“குருகிருமையினையும், அதன்கருணையினையும், அது புரண்தவம் பெற்றது!”

எனச் செல்வமே! ஆனந்தத்தின் செல்வமே!

இக்கதை யின் சுவமாக நீ உணர்வதாயது—

1. குற்றம் குறை காண்பது, பேதபார்த்தை, பேத உணர்வு; விருப்ப வறுமையே வேண்டவேண்டாம்!
2. குற்றம் குறை கோற்றினீர், அவை நம்பிடமே உள்நது என உணர்ந்து நாடும் நம்பி லிருந்து அதை நீக்க வேண்டும்!

3. “கண்டிப்பும்” தண்டனையும்”

வேண்டவே வேண்டாம் நினைகண்டு சூறு ஆனால் கடிக்காதே!

உலர் செய்யும் கர்மா நிகித்தம், சற்று கடிந்து கொள்ளாவும்!

ஆனால் அங்கும், அங்கும், மனம் பாதுகாப்பைய வாங்காது!

அந்த சூற்றதையம் வரவர வரக் குறைத்து நிறுத்தியது!

4. அனைத்து அவரவர் ஜீவித நிலையில், அவரவர் கர்மாவை, கொடுத் தும், வாங்கியும், பாரபட்ச கோஷம் இல்லாமல், பிழைக்காத நடைபெறுகிறது. ஆனால் நம் ஆக்கிரமம், அவசரம், வேகம், படபடப்பு, ஆவேசம், இயைக்காளல் குற்றம் குறை கோற்றுவது! என உணர்

6. இறைவனார்வும், குருவனார்வும்,
பூரணமாக இவ்வாறு
 தன்மையினால், மனம் சுகர அபிமானம் கிறது!
 6. பிறர் மோல், தவணம் அதிகமாக செய்து
 துடி போது, "முந் தவணசக்தி" வரடுகுத்து
 "முந் தவணசக்தி" மறைக்கப்படுகிறது.

7. போதகையை விட, நம் சாதகனேயுடையிருக்கும் அனுபவ குறை
 பாடமாக அமையும்!

8. இறை, குருவனார்வில் **"நம்பிக்கை"** வேண்டும்,
 உலக இவ்வீயெனதளர் மும், **"வைராக்கியம்"**

வேண்டும்! அந்த அரண்மனை, உன் இரு கரங்களாகும்!

9. "நான், என்னை, என்னுடையது" என்ற "அணங்காரம்,
 அதிகாரம், அபிமானம், மானி, எல்லாம் நீ, எல்லாம் உன்னை,
 எல்லாம் உன்னுடையது" என்ற நிலை பெற வேண்டும்!

10 சர்வசுகர **"நாமம்"** (குறியாகும்) **"இறை
 வாயம்"** (குறியாகும்) **"பரமம்"** (குறியாகும்)

ஒன் ஓறென்ற மெய் உணர்வு பெருதி வற வேண்டும்!
 என் செல்வமே!
 உகந்த அநீதிகளுக்கு கொடுக்க,
 மஹா பிரசாதத்தால், தம் சீர்திருமை உணர்ந்தார். தம் பரமகுரு
 வையுள் உணர்ந்தார். தாமே அனைத்து ஆன் ஆகவே சீர்திரு
 தாம் அடங்கி, அனைத்துக்கும் தன்னுள் மும், தன்னுள் அனைத்துக்கும்
 அசைவற்ற அக்தி ஏன் குதி, எங்கும் வியாபகமாக ஆகவேண்டும்!
 அந்த பிரம்மாணந்தநிலை பெற உன்னை வாழ்த்தி ஆகவேண்டும்!
 எல்லாம் ஒன் ஓற! அதருவமே!

அதுசகமே! அதுயாமே! அதுதீயே!
 இது சந்தியம்! சந்தியம்!! சந்தியம்!!!
 பாயா.

கயீர் காஸி!

சத்ருராமானந்தர் சத்தீடன் கயீர் விளக்கம்!

சுதந்தைதளே! கயீர் அயோனி சக்யந்தர். அவர் சுகம்மிநம்மம் அம்சம். வளர்ப்புத் தந்தையோ அறம்மதிய குவத்தினர் தமால் எண்மும்நா மம் தரித்தவர். வளர்ப்புத் தரயோ ஜிஜ்ஜாயிவி எணமும் அறம்மதியமரபு ஆவார். அவர்கள் குவத் தொழி லோ படகுத்தறி தெசுபுஆமும். கந்ததயிருக்கு பதவானே வுர் பிராமணே தீதமராகவந்து சகுணத்தியானத்தை வறுப்பகுத்தி “ரெய சீதாராம்” என சொல்லிப் போனார்!

மின்கயீர் ஓர் சத்ருவை தேடினார். சிலகாலத்தில் இவரம் லேபக் குவநிலை அறிந்து ஸ்ரீ ராமானந்தர் எண்மும் சத்ருவை கட்டினார் பதவானே.

இங்கு சிஷ்யனின் உலேநிலை!

இங்கு நம்பிக்கையே சத்ருபக்தி!
இங்கு நம்பிக்கையே தெய்வபக்தி!

இங்கு நம்பிக்கையின் வைராக்யமே பரமாத்ம நிலை!

ஓர் உதாரணம்!

சிவாஜி தம் குருதேவராகிய சமர்த்த ராமதாஸ்வர சந்திக் கிருன். ஓர் தூயயேருக்கு குறையாமல் குகிறைகள் சைனியங்கள் அவனுடன் வந்திருக்கின்றன. சிவாஜிமடமும் தனியாக வந்து குருதேவரை நமஸ் கரித்து விட்டு அரண்மனை செல்ல விடைகேட்கிறான். குருதேவரோ போதணம் பண்ணிவிட்டு செல்லவரமே என்று. நான் குகிறைகமும் நூறு ஓர்மமும் வந்திருக்கிறேன் நான் தனியாக சாப்பிடகிய லாது என்ருன் அரசன். எல்லோரும் சாப்பிடலாமே என்று குருதேவர். அரசமும் சரியெனச் சம்மதித்தான். ஆனால் சத்ருதேவரோ குரு படிமாவு அளந்து கொடுத்தார்

இங்கு சிஷ்யன் கிந்த ஓருபடி மாவு எப்படி உடுபவர் பகக்கு ஏற்றதா கும்?

“என சந்தேகிக்கவில்லை!”

2

ஸ்ரீசத்ருரு தேவரின் சரணர விந்தநீ களில் தம்மை
முழுமையாக அர்ப்பணித்தார்! நம்பிக்கை கொண்டார்
குழந்தைகளே!

குதம்படி முடியும், எப்படி நடக்கும் என
அனுப்பிரமாரணம் உனது அசைவு இருந்தால் முடிவாக
அது நடக்காது, அது முடியாது!!
அந்த உத்தம சிஷ்யன் சுவாமியின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை
யினால் அந்த 202 டீவர்களுக்கும் பசியற்றினர்கள்.

இது கதைதயல்ல உண்மை கருத்து!

ஸ்ரீசம்யம் ஸ்ரீ அரசன் தம் பரிவாரங்கள் குழிவைகள் சேனை
களுடன் வேட்டைக்கு சென்றனர். திடீராகவும் சம்யம் சீரிய அஸ்தம்
மாக அருட்டி விட்டது. வயிலில் ஸ்ரீ காலடாறு குறுக்கிடுகிறது.
வெள்ளைக்கை மறணிக்கு செல்கிறது. தெய்வா தீமமாக அந்த வனத்தில்
தம் குருகுடிவரை தரிசிக்கிறார். அவர் அவ் ரபிகளில் சரவடிடாங்க
மாக நம்ம கரித்தல் விட்டு காலடாற்றை தரண்ட உபாயம் கேட்கிறார்
ஸ்ரீகுருகுடிவரும் சிந்திக்கக்கொண்டே அங்கு தெய்வா தீமமாக கிடந்த
ஸ்ரீ காகுதத்தை எடுத்தார் அரைமடித்து ஸ்ரீ கம்பலி என்கொத்தார்
அரை அந்த அரசன் கைகளில் கொடுத்தது

“குழந்தாய்! அந்த கம்பலிலி் பயணம் செவ்வது கரை
ஏறுவீர்களாக எண்பணித்தார்”
அந்த அரசன்கைய சிஷ்யன் கிதைக்கவிலிஸ், சந்தேகிக்கவிலிஸ்
கவக்கம் பயங்கிலிஸ்!

அன்போடு கண்களில் கண்ணீர்மல்க அருகாவக னார உயம்
பய்யமாக வரங்கினார். அங்கு

சந்தேகம் பயம் கிரீவாமல் நம்பிக்கையின் வைராக்ய
மாத அந்த காகுத கம்பலி ஜலத்தில் வைத்தார். கண்ணு குடி
லகரட்டி ஜெய் குரு தேவா என ஸ்மரித்தவண்ணம் கம்பலிலி்
ஏறினார் உற்றுக் குழிவை பரிவாரங்களுடன் அந்த காகுத
படகில் ஏறி பசு கரை யெறினார்கள்.

இது கதைதயல்ல உண்மை கருத்து!

2
கிந்திரண்டு கதையினுயம் தீண்டுவது!

1. மறான்களின் நடை, உடை, பாவனையெ உண் கற்பனைக் கேற்ப சந்தேகியாதே!
2. உள்நம்பிக்கையே உணக்குவலன்!
3. ஓர் கிது கேள்வியின் அசையு தோற்றினுயம் அது பலிதமா காது.

உயர்வாக கருதும் மனம் தாழ்ந்து!
தாழ்வாக கருதும் மனம் உயர்ந்து!!
சுவன முற்றல் சஞ்சலம் உண்டு!
சுவன மூற்றல் அணந்தம் உண்டு!!

குடிந்ததைகளே!

சுவனத்தினல் வரும் சஞ்சலம் உன்னத்தான்
கெடுக்கமே தவிரயிறரை அது கெடுக்காது. நமக்கிதம் சஞ்சலபின்பா
மனதுடனும் தீர்க்கமான முடிவுடனும் ஸ்ரமமானந்தல்வரமிகளை

“தும் சஞ்சலவென ஏற்றுக் கொண்டார்”

குடிக்குற்றை உணவுவெண்தம்!

1. குருதேவரோ பிரமணருவம், கபீரோ பிலேச்சன் குவம்! ^{செய்வது!}
2. பிரமணருவமோ பகவை போற்றுவது, பிலேச்ச குவமோ பக வதை ^{செய்வது!}
3. பிரமணருவமோ வேதம் ஒதுவது. பிலேச்ச குவமோ குரான் ஒதுவது!
கும்படி கண்ணம் அனை க கருத்துக்களை சொல்லிக் கொண்டு
போதலாம். கிலிங்கின்கு குகயத்தையம் தொர் ன வெண்தம்!
1. பந் குருதேவர் கபீரை கண்ணி கூடகாண வில் ன, பேசவில் ன,
ஓர் முடிவெடுக்கவும் கிலிங்க!

2. அறிவு உத்தம சிவியன கிய கபீர் பந் குரு தேவரை காசி கய்கை
கரையில்பார்த்திருக்கினார். அவரைப் பார்த்து கணமே
குவரே நம் ஸத்குருணை முடிவெடுத்து விட்டார்!

கிலிங்கு நம் சாஸ்திர சம்விரதாயம்!

சிவியனே குருவை தேடிச் செல்வ வெண்தம். குரு சிவியனின்
குடி, குடும்ப, கோத்திரம் களை கேட்டு தமக்கு குருப்தி ஏற்பட்டால்
ஏற்றுக் கொள்வார்.
ஓர் உத்தம சிவியன் குருவே தேடிச் செல்வது உண்டு!

குடி அது ரகஸ்யம்.

2

இங்கு இன்னை நறையும உணர்வு வேண்டும்

மாநா, பிதா, குரு, தெய்வம் இது சரஸ்வதி சம்பிரதாயம்!
ஆறாவது கயிரோ ஸ்ரீமாநா பிதா தருத்தம் தம்முடைய மாநீறவிவீடு,
கயிருடைய தாய் தந்தை சௌந்திரர்கள் அடாகயீர்! நமக்குலம்
வேறு; அவர் குலம் வேறு. நாம் குறாண் ஓதுகிறோம்; அவர் வேறும் ஓதுபவர்
அவர் இந்து; நாம் குறும் தியர்; அவர்கள் பசுவை தெய்வமாக போற்றுகிறார்கள்
நாம் பசுவை தெய்வ உணவாக உண்கிறோம் இப்படியாவகார எவ்வளவு
தாடி தெய்வ வேண்டாம் என தருக்கி குர்கள்

இங்கு மாநா பிதா வரக்கை கடந்தே செல்கிறார்!

கில் கருந்து என்ன தெரிந்து கொள்கிறோம் என்றால்??

“ஸத்யத்தை நோக்கிய போகப்பட்டவனுக்கு
சுவ குடும்ப கோத்திர சம்பிரதாயம் தடை செய்யாது”!!!

“இங்கு இந்த சாதகனுக்கு தம் சாதனையில்
உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும்”!!!

“இவன் நம்பிக்கையே துணைவன்
இவன் இயராக்கியமே ஆயுதம்”!!!

ஆன்ற கவனிக்கவேண்டும்

உலக தர்மம், தெய்வீக தர்மம் இங்கு மோதுகின்றன!
எப்படி என்றால்

இங்கு குரு தேவரும் அவர் சிஷ்யரும் இவரை ஏற்க மாறுக்கின்றனர்.
கயீர் ஒர் இன்று முறை திரும்ப திரும்ப ஸ்ரீமாநாநீதர் ஆஸ்ரமம்
செல்கிறார். ஒவ்வொரு முறையும் குரு தேவரின் சீடர்களால் அடித்து
துன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். இன்றுவது முறைகயீர் போகும் போது அவரை
உதிரும் அறப்பட அடித்து ஒர் தூணில் அணைத்து விடுகின்றனர்
கில் கருந்து என்னவென்றால் ஸ்ரீமகவாண வந்து கயீர் கட்டுகளை
அவித்து அவர் விட்டால் வந்து சேர்த்து விடுகிறார்!

வந்தியகவானும் கயீர் சீரமநிகளுக்கும்

ஆறுதல் சொல்லவும் கில்! வேறுமார் க்கம் சுறுகு இல்?

கில் குடும்பம் என்னவென்றால்?

கில் குறை சீரமத்துக்குள்ளாகியும் தடித்து ஒர் வரம் தீரையும்
போசலில், எந்த அளவாமா விரும்பும் கயீர் தெய்வ இல்!

உ

கயீர் அடங்கி அமைதியாகவே

“இறைநாட்டத்திலும், குரு உணர் விலும் !!!

ஆணந்தமாகவே ஆருந்தார்! அவருடைய தாய் தந்தையர் சொன்துக்கள்
அடரகயீர்நாம குலமதகுருமார்கள் மொளவிகுருக்கிடுர்
காஜீகுருக்கிடுர் அவர்கரிடம் சென்று மாணம் பெற்றுக் கொள்
நாஸமே மீனாக ஏன் இப்படி அடியைச் சரிசெய்யணம் என வகுத்
தந் துடன்கொண்டு தன் கயீர் கேட்கவில்லை

கயீருடைய எண்ணம்!

எப்படியாவது ஸ்ரீ சகுரு வாக்கீகாத ஒன்றை பெற்று விட்டால்

போதும்! அன்னைத்து குருகுருபயும் தாமே நம்மை வந்தடையம்

என எண்ணி ஓர் உறுதியுண்டார். தம் ஸ்ரீகுருவேவர் அதிகாரி
நாவுமணி அறவிலி கங்கையிலி தீராதச் செல்வதை அறிந்தார்

ஓர்நாள் தாம் ஆதிகாரி சூன்யமணிக் கே தங்கையிலி
ஸ்திரமம் செய்து விட்டு கௌசீதை தாரியாடல் ஸ்ரீகுருவேவர் கிறங்க
வரும்படி கட்டி அவர் வரும் வழியில் மலர்வாந்து

“செய்து கிருபையால் படுத்திக் கொண்டார்”

மகிசுடாத அருந்தமையா ஸ்ரீஸீயாமி கள் வைத்திருந்த மங்கலான
விளக்கொளி கயீர் படுத்த நிலையை கடைபிடிப்பே.

“ஸ்ரீகுரு தேவரின் வலதுபாதம் அவர்மார்பிலி” பட்டது.

ஸ்ரீகுருவேவர் அருத்தியே ஊனீ நி விட்டார். ஏதோ ஓர்
ஐயமே தித்து விட்டோமே எனக் கருதி

அதற்கு அபயஸ்தமாக ஹிரேராம் ஹிரேராம்

என உணர்வுகிடையில் சந்தம் கொடுத்த தாய் அடுத்த
படியிலே குதித்து திருமயிபாம்பு பதற்குள் கயீர் -

ஸ்ரீகுரு தேவரின் கிருவடி கிண்டி நமஸ்கரித்து விட்டு
அப்பால் சென்று விட்டார்.

குதந்தைகளே!

“ஸ்ரீகயீர் கிருவடி தீட்சையம்,

மறாமல் திரோப தேசமும் பெற்ற நிலை இதுவாகும்.

இந்த அளவு கீழ் சிறத்தையுமீ மனோவை ராகீய குமீ
 விவேகமான ஓர்மித்த சிந்தனையுமீ அருந்தரல்
 “உணர்ந்தபகீ தியுமீ! அருயவ ஆநீம ரூரனமுமீ”
 சித்திக்மம் எனத் தெரிகிறது. அங்கு அனாம், மதம், மொழி !!
 மூக்கியமலிவ, உள் ளுணர் வே முக்கியம் !!

ஸ்ரீசத்குரு ஸ்யரிச சீடசையுமீ மந்திரோய தேசகூமீ
 பெற்றுக் கொண்ட தனிமையினால் மறுநாள் அருணை தயத்தில் ஓர்
 நூலத்தில் பத்தங்கல் புஷ்பங்கள் அவைகளை வைத்து தம் கிரு
 கரத் தியுமீ பவ்யமாக உந்தி ஸ்ரீசத்குரு காணிக் கையாக
 ஸ்ரீகுருவேயர் ஆஸ்ரமம் சென்றார். ஸ்ரீகுருவேயரின் ஓயை அஷ்யர்கள்
 கயீர்சொன்னதை நம்பவில்லை. வரசல் மகம்மில் கயீர் புஷ்ப பத்தத் தட்டைக்
 கீழ்க்கொடு. ஸ்ரீகுருவேயர் உள்பகுதியில் சந்துதாரத்தில் தம் ஆசனத் தில்
 அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் அஷ்யர்கள் ஸ்ரீகுருவேயரிடம் கயீர் ஸ்ரீபாத
 ஸ்யரிச சீடசை பெற்றதையுமீ மந்திரோய தேசகூமீ வரங்கியதையுமீ
 சொல்லி விளக்கக் கேட்கிறார்கள். ஸ்ரீகுருவேயருக்கு அதத் திறமும்
 கோபமும் உண்டாகிறது. எங்கே அவர்என உக்ரமாக கேட்கிறார்?
 அதோ என வாசலில் நின்றுக் கயீரை கட்டிக் கடைகொடுங்கள்.

“தோயம் பாயமறியாத”

என்றபதமொழிப்படி கயீரைப்பார் தீதயுடன் குந்நனம் போல் கோப
 வேசம் கொண்டு தம் காலில் மட்டிக்கொடுத்து மரப்பாதையைக் கதறி
 கயீரைநோக்கி அதிவேகமாக கயீர்சொன்!

“ஸ்ரீரோகிகர் அத்தாரம், நாமானந்த லோ நாரநர்”
 “கயீர் மியாசுத்திரன். நாரநலோ மிரம்ம குமாரர்”
 “கயீர் கிருஷ்ண கர் தீநர்; மிரம்மா யோசுகுஷ்ட கர் தீநர்”
 “கயீர் பார்வையிலம் பவ்யமுத்துவார்; மிரம்மா செய்கையால்
 பவ்யமுத்துவார்
 கருமும் குருவருக்கொருவர் சீர்த்தவர்களுள்வ!

கயீர் பொறுமையின் அம்சம் !!
 பிரம்மா அறந்தையின் அம்சம் !!

கயீர் வொறுமைவிரதீய சய
 மா என அகநீத சரிபார்
 கீ குருது. மின் அறந்தையின்
 மறைந்து பொறுமையின்
 மயமாகி விடுகிறது!

2
அங்கு

“பொறுமையின் பவம் அனுபவ நானாவது க அளிர்கிறதே!!
“அணந்தமிழின் பவன் பயமாக தான் ஒருங்கி பயமாகி விடுகிறது”!!

மேலே சொன்னது தத்துவ விளக்கம்

குனிசொல்லப் போவது “அனுபவத்தின்” விளக்கக் கதை!
அதாவது சிந்தனையைச் சொல்லிவிடக்கூடாது அக்கதை அனுபவ நானத்தில்
சூடிய பொன்று கருத்துடன் சூடிய பொருளெனும்.

புருகுஷுவர் ஷீசிய பாதுகை தயின் நெற்றியில்
புருஷத்தியில் அதாவது அக்கதையில், அதாவது பரிசுடட கத்தில்,
பட்டு குருநினைவுகிறது. அங்கு

நெற்றிக்கண் (அறிவுக்கண்) திறக்கப்படுகிறது!

கூடர் அப்பாதுகையை தம்நெற்றிக் கண்ணுடனே சேர்த்து கிருகரம்
கொண்டு பற்றிக் கொள்கிறார்!

அங்கு வேதனைகூடில்லை, வேற்றுமை களையப்படுகிறது.

கரியப்படுகிறது:—அங்கிருந்து ஒருங்கி அகற்றப்படுகிறது!

கதைப்படுகிறது:—அதை அவ்வேடயமாகக் கி பவஞ்சுக்கப் படுகிறது!

அங்கு கூடர்

அனைத்தையும் அந்தமாவாக அறிந்தார், பின் அடுத்த சூடினும்,
அனைத்தையும் பரமாத்மாவாக உணர்ந்தார், பின் அனுபவத்தில்,
அனைத்தையும் பரம் பொருளாக அனுபவம் பெற்றார்!

குதந்தைகளே!

சுன்சொன்ன தத்துவ விளக்கத்தில்
குருசொருபத்தை சற்று தளத்தீடியும் சூடிய சொருபத்தை சற்று
உயர்த்தியும் கூறியதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு களை??
அதன் விளக்கத்தை குனி உணர்வீர்!

உ

சாரமாயின்துரு (சக்தி குரு) தம் வல்லமைக்காகவும், தம்புக ஓக்காகவும், தம் தேவதரிசுந் திமெய்வ தற்காகவும், தம் சக்திகளை ஆயர்கமகம் குறொம்ப தற்காகவும் "சாரமாயிரவர்த்தி" ஆவர்.

தெய்விகுரு :- ஆயர்களை தெய்விக் குரு அழித்துக் கொள்ளப்பட்டவர். தன் புகழும் திஷயர்களும் புகழும் உயர்விலும் வெல்லுமென சிவ குருந் தேர சூழ அமைதி பெற்ற சாரமாயிரவர்த்தி குரு ஆவர்.

சக்தி குரு :- ஆயர்களை உயர்த்தி தம்மை தாழ்த்தி தேய்த்து மயமாக்கியவர். தெய்விகத்தை உணர்த்தி பரமார்த்திகத்திற்கு தம் இணியாக அருந்துதிஷயர்களின் உறவிவிட்டு தம் இடுகவர். (குணி பரண் உருது) காலநீதமாயிரவர்!

நம் சக்தி குரு நம் நாமானந்தரை சற்று நோக்கவும்!
அங்கு குருவேரிடம் இனத்துவேடிம் கிருக்கிறது.

மதத்துவேடிம் கிருக்கிறது.
வித்யத்வம் கிருக்கிறது.
ஆச்சாரம் அனுஷ்டானம் கிருக்கிறது.

அங்கு நம் கயிரிடம் அந்த நான்குமே கல்வெட்டு எழுத்து நோந்துகிறது.

ஆண்புதன் காரணம்

மனே ராண்புதன் பாயம்! அதுவே பஸி தம்!!

பூர்ச்சமயம் கல்வெட்டுகளை மில் பட்டுநூலி நூற்றுக் கொண்டு புகுந்த நம் கயிர் சீடர்கள் அடைகிறவந்து கொண்டு குக்கும் நம் பந் நாமானந்த ஸ்வரவிகளை காண்கிறார். பின்னும் இரண்டு இறை பந் நாமானந்த ஸ்வரவிகளை சந்திக்கிறார். ஸ்வரவிகளை காணவில்லை.

அவரை கண்டவுடன் இவருக்கு ஆயல்பாகவே

பூர் நார்புதன் ஏற்படுகிறது!

அத்துடன் கயிருக்கு பூர் வலிய ராண்புதன் தோன்றுகிறது.

காரணம் :- இவர் வளர்ந்திடும் அவ்விடம், இவர் சைவமாக உண்டான புகழ் சாரமாயிரவர்த்தி அங்கிடம். இவர்

புகழ்க் புகழ்க் பாவனை தோஷம் அவ்விடம்

அவ்விடம் என் சீடர்கள் மட்டுமே சீடர்கள்

2

பிஷேசன் என்ருல் யாபத் தொழியே நம் உயிராகக் கொண்டவன்.
 நீசன் என்ருல் பஞ்சமா யாதகங்களை விநாயகடார்த்திமாத செய்பவன்.
 இந்த கயீர் அயோனி சம்பந்தமாக இருந்தாலும், சுகம் பிறம்ம ரிசுகி யாத
 இருந்தாலும், சூர் தாமரைகையில் அவன் கிதந்துவந்து தமர்வ மாககரில்
 அகம்பட்டுக் கொண்டுள்ளும், கங்கையில் கிதந்துவரும் சம்பயம்
 'ஸ்ரீ பகவாஸல் கங்கையிலே அகம்பட்டுத் தீயபட்டு ஜயம்
 குடித்து சீக்குக்குக்காடி, பகவத்பிரேமை போய், உஸ்
 இரீய துரீய பிரமைபிடி த்து வந்தததுஸ்'!!!??
 சூர் தோஷமான எண்ணம் தோன்றிது

அத்தோஷ எண்ணம் :- இய்விநாமணர் நாம துலுக்கன்!!
 இவர்கிந்து நாம சூஸ்ரீம்!!
 இவ்வேதம் கற்றவர் நாம குரான்யடித்தவன்!!!
 இவ்ஆம்சாரசீவநாம அனாச்சாரி

இய்யபிட்ட சூர் உத்தம உறாறுக்கு நாம எப்படி சீடனாக
 முடியும்? அவந்தான் நம்மை சேர்த்துக் கொள்வாரா? அவர் சீடர்
 களிநான் நம்மை ஒற்றுக் கொள்வார்களா?

என இந்து துறே உத்தம பதியு ரெய்து உபிடார்!
 உன் இவரைஸ்ரீ பகவரணே தடுத்தாட கொண்ட நான்
 ஸ்ரீ பகவரண்குருமையினுல் நாம அவரை அடைய முடியும்
 என உறுது கொண்டுள்ளீர், நம்பிதனை கொண்டார்,
 உறுதம் சூண்டார், சீடரைநாத்யம் சூண்டார்!!
 துஸ்!!

சூர்பதியு வேடு அமுறையாக அத்திக்கப்பட்டவிலீடு
 இவன் வைராத்ய தீ திறல் உகாதின் ரெய்து இயரகிய
 புத்தியின் கருபினி விகாரம் மெலும் அடையாமல்
 துறுத்தப்பட்டது அனல் அனல் உறுது ரெய்து ரெய்து
 சூர்தம் பதியு வேடு இவரை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது!
 இந்த இத்தத்தின் முடிவே நடந்த நிகழ்ச்சிகள்!

2

ஆந்தித்தத் தின் பதிவேடுகள் ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் சுவையர்களால்
 மெருத்த அடி உரைத வசைமாநியால் அகன்றது. ஸ்வாமிகளின்
 துலைய வார்த்தைகளினாலும் தாரி உயிர்நீத்தாலும்
 “ஸ்த்ருரு தேவரிடம் உயர்ந்த பக்தியும்”
 “ஸ்த்ருருவை உண்மையாக உணர்ந்த பக்தியும்”
 “ஸ்த்ருருயாதுகா சேவையினால் உணர்ந்த நானா சும்”
 “ஸ்த்ருருயாதுகா சேவையினால் அடித்து அறிவுக்கண்ணை திறந்த
 துண்மையினால் ஸ்வயஞானமே வெண் அழகி வெந்நூர்
குழந்தைகளே!

“ஸ்த்ருருதேவர் நடத்தும் ஒவ்வொரு
 நிகழ்ச்சிகளும் “ஓர் பின் னாணி அருக்கும்” அல்லது
 “ஓர் முன் விளையுணர் அருக்கும்”

“அதை அந்த பூரீ றே உணரும்” கதை எவரும்
 அறியவும் அடியாது; உணரவும் அடியாது; ஏன் திரி கர்த்தாக்
 கரும் உணர் அடியாது; உணர்ந்து புகழவும் அடியாது.
 அதற்கும் அறிய உணரவும் கிலீ; உணர அறியவும் கிலீ
 பின் எம்மடி அது அரும் என் கெள் வி எ அரு நதா?
 உவட்டவெளியில் திரீர் என் ஓர் சூ திந் தரீறு தோன்
 று உதைப் போவவும், கருகத்தனை அவலித்திஸ் தோன்றம்
 கிலீவமலி பின் பிறம்மாண்ட ஆவ விருட்சம் தோன்றல்
 ரிதம் போவவும் அங்கு

“பரசொருபுஸ்தி து அம்போதை தீ கம் போது
தோன்றும் பின் அது தும்குள்ளோயே உயமாகும்”
 “அங்கு நம்மாணம் செல்வது; நம் அறிவு அங்கு பிறதாகிக்”

கங்கு ஸ்த்ருருதேவரின் விசித்திரம் போக்தை
 எவரும் கண்டு கொள்ள அடியாது!

2

1. கௌதமர் தம் உத்தம சிஷ்யன் ஜராமலா சத்ய காமனை உ
ஆண்டுகள் மாடுமயத்து வரச்செய்தார்.
2. அதே ஜராமலா சத்ய காமனை தன் குருவத்தில்தம் உத்தம சிஷ்ய
னுன உப கோசலனை பட்டினியாக போட்டே சித்ரவதை செய்தார்.
3. ஒரு குருவேள் தம் தீட சீடனை வேலிமடமம் வரங்கியே ஒரு உப தேசமம்
செய்யாது தாமம்மைந்து, பின்னர் யௌவன மாத்யுக்கு 6 ஆண்டுகள்
சேவை செய்வாய் எனித்து, பின் உண்மையாகிற்று!
4. ஒரு குருவேள் ஒருமகனை 15 ஆண்டுகள் சேவை செய்வதெய்தம்
பின் கடைசிக் காவத்திரி குருவேள்க்கு கொடுதொய் உண்டாகியம்
இரண்டு கண்கள் குருடாகியம், ஒருகரநி வானமரகியம் அந்த
நிவயில் தம்மமமநீர் அந்தநிவயில் சிரத்தையுடன் சேவை
செய்த மானவனை குருமையாக அவதாராக இட்டியம் கரநி உயித்
நுத்து, ஒருகரலால் எட்டி உதைத்துத் தமது ப்ரமபுத்தி
பின்னருள் பரவிக்கொடு

குதந்தைகளே! இப்படியே குருசிஷ்யபரவனைகளை

ஏராளம் எழுதிக் கௌதமனிடேபோகலமம். இவை அனைத்தம்
சிஷ்யனுக்கு உலோபவத்தினகு தொய்யதந்தாகவு.
அபிமானமான குருசீடனைகளை எரித்து உலோநாகம்
செய்வதற்காகவும், தூவ நல்கினை திவனைகளை
அனுபவித்து தீர்த்து சாத்தியப்படுத்துவதற்காகவும்,
அமைந்த அனுபவ நாணயாடமாகு
இவ் குருகுருவேள் ராமானந்தர் தம் உத்தம சிஷ்யன்
கயிறை வேறுவிதமாகவும் பரிட்சிக்கொடு!

எய்யடி எண்ணுலீ!!

ஒர் சமயம் தாசியில் கோரக்கண்ணென்ற சித்த ப்ரமண
நாமானந்தரை எதிர்ந்து வித்தைகளையம், வரதங்க
ளாயம் வயவவகுவிருண். அதுசமயம் கயீர் ரெய்வரகீரை
மாதசங்கு வந்து நினைமையை அறிந்து, குருவேள்
சிஷ்யை உலவந்து மாத வரங்கி (வரங்கியதைப் போல்)

2

ஹே சத்ருகு நாதா! எத்தனை அபகாக திறம்பட ஏதும் அநியாதவன்
 யோல் நடிக் கி ழீர்களே! உங்கள் நடம்பயை அந்த அந்தி சேஷிய உயி
 அறன்மேல் சயஸரித் திருப்பவரும் கூட அநிய மூடியாது. அந்த
 யந் பதவரகே மாயாவி! அவன் நடம்புக்குக் கேட்க அர வேண்டாம்
 ஆதலி ழித்ய சொடுபுருண நங்கர் அவனையம் டிஞ்சிவிடீ ழீர்கர்
 ழுப்பவரகே தேரன்முத்துவை வக கிஞ்சு தம் மாயை வைத்து
 எங்களை மயக்கி விளையாடுகிறீர். ஆதல் தீர்ந்களே அந்மாயா
 வேஷம் போடவில்லை! பிறத்யட்ச தேரன்மும் திவை வக கிஞ்சு
 நொண்டே தங்கைக்கமையின்பட குறால் நூந்துக் கொள் டிஞ்சு
 எம்மை ழீர் உந்து நல் கொடுத்து

“உம் காந்த சக் தியால் எம்மை இங்கு எரித்துக் கொள்
 எம்முள் இருந்து தொண்டே உம் வல்லமையை தாட டினை
 யரம் ழீர் தருவியாக வே இருந்தேரம்! எம்க்குள்ளே
 இருந்து அத்தனை சத்திகளையும் கட்டினீர்!
 கோரக்கண் அடித்தினை ரெய்தான்! தரங்களே
 ழுரணசக் தியரல் அவை களை அடக்கினீர்!
 தரங்கள் அடக்கத்தால் அவன் அறையம் அழிந்துது!
 அவன் வித்யத்தால் வரதாடிதான்!
 தரங்கள் ஸ்யய அறுபயத்தால் வென்றீர்கள்!!
 கோரக்கண் கட்டியது சித்து என்ற சொகுதை (பயனற்ற)
 தரங்கள் நாடடியது அத்தம் வித்தை!! (அதுவாறது)

“அதம் தானி ழுருவனே கிப்படி
 திறம்பட நடிக் குடியும்”
 “நான் நான் என்மும் எனது எனது என்மும்
 கிடித்துக் கொண்டு அநிய வேண்டாம்”

உத்தம சத்தியனிடம் இதை உணவும் போது
 எந்த வல்லமைகளோ, தெய்வீக ஆற்றல் களோ
 இருக்கமுடியாது. இருக்க நியமமும் இல்லை; அந்நதம் ஸத்ருகு தேவருடையதே

2

எம் மடிக் குத்தித்தையே!

சுத்சித் ஆனந்தா!

உனக்கு ஒர் கதை சொல்லிவிடும் தருத்துடன் கேட
பாயாத. உன்னை கதைசொல்லியே (ஹரி துயிலி)
தூவிக்கிப்பண்ணுவேவாம். அதாவது தம்மொலிவக் குத்தி

தைக்கு தரவி துவாசீசோறு உறட்டெய்தபேரவு, உனக்கும் தீ உணர்ந்த
வந்திறையே நாமகயிபருத்தி நூன அகூடி உறட்ட அவன் சூலை,
அவன்னைக தருவியாக அருத்து கொண்டு அதுவாய் குகிறும் ஓர் சொன்
ன கயீர் தருவியின் ஒர் பருகிசுரத்தையாய் கோர்.

ஓளம் சொல்லமே!

சுத்சித் ஆனந்தா! கயீரின் தரய்

நாமம் இஐஐராபிவி. தந்தையயர் துமால். அந்தமாதா பிதா
கிருவரும் தம் குத்திதை கயீருக்கு துருமணம் சொல்லுதையக்க திருயுள்
ளம் பற்றினார். பதிகதயாள் துருமயி. குள் அவர்கள் குவத்திலேயே
ஒர் தவிக்கைய மாந்தீதனர். அந்தமெண் நாமம் "சுந்தரா மாய்"
ஆனம்-அதுவாய் பற்றி கயீரிடம் சொன்னார்கள். கயீர் எம் அனை
னையே எம் தந்தையே நம் குவ (மூலிவிதி) தர்மத்திந்து அடியேன்
ஒய்யு கீரகரன் எமட்டேன். யாம் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் அளி
வாமாத அருந்தாறுமீ அருந்தாமல் அங்கு கடைப்பிடிக்க வேண்டி
என உறுதியாக சொல்லிவிட்டார். அதுவாய் கயீரின் மாநக பிதா
கிருவரும் அங்கு கயீர் அடைந்தனர். அவர்கள் அறையனிடம் பிதா
தீ தீதனர். "இறையன் ஓருயனே! அறையன் சொல்லி தரய்த் தரன்.

எம் பூராமன் ஒர் பக்தியாக வந்தான். மணியி பன்
சுந்தராகிலியம் சொன்னார். கயீருக்கு காத பெண் கேட்டான். மணியி வன்
உட்டார் மறுத்தனர். காரணம் கேட்டான் எம் அறையன். கயீர்
அளிவாதீனாத ஏற்கயம் அளிவம் நம் மரபுப்படி அவன் சுண்ணத்தி சொல்
யயும் அளிவ் பெண்ணைப் பெண் உட்டார். வளர்ந்தார் நம் பரிளி (யா
சுய) கீர் சொல்லு மாந்தீ பேரம். கயீர் ஒர் அளிவாயியகு? அளிவாத
வகு? என மாந்தீது விடவாய் என் சொல்லி பரிளிக்கு அறைய்து
வந்தாரின் எம் அறையன். பரிளியிலி வைத்தி ஏடுகளை புறட்டி
பரிளித்தார் அறையன். அங்கு உரினா ஏட்டிவி கயீர் ஒர் மூலிவிதி
தாரினாண்டி, அவன்மீ சுண்ணத்தி சொல்லி திருக்கி குள் என்மீ
பதிவு சொல்லிய பட்டி குத்திது (அது எம்மாய வளின் மாயது)
பெண் விட்டார் துருமணத்திந்து சம்மதித்து விட்டனர். உடனே
அந்த மாயமக்திரி கயீர் விட்ட மந்தி வந்தாரன்.

2

எம்மாயா பகீவரி திருமணத்திற்கு
 வண்பிலிடார் சம்மதித்துவிட்டார். நீநிகரி சரி
 சொல்லிய வேண்டியது தான் பாக்கீஜி திருமணத்திற்கு
 முடிவிலிடுவாரா என உாயா பகீவரி திரிஷி
 படுத்தினார். அளவணம் கயிறை பார்த்து உணர்
 பிடித்த அமி வணம் அந்த சரையையே திருமணம் செய்து
 வைக்கி டீஸர் உணர்க்கு சம்மதம் தாரா என கேட்டார் கயிறிடம்.
 கயிறு சொன்னார்: - அம்மா, அமியா, மந்திரம் பெரிபெரி களா மெத்த
 சம்மதம் தான் ஆனால் என் மந்திரம் குடிவார் (நீ ராமானந்தர் தான் தீவர்
 இன்பிராமணாரு) வந்தால் தான் அத்திருமணத்திற்கு சம்மதி
 போம். அவர் சம்மதம் இல்லாமல் அத்திருமணம் நடப்பது
 என உறுதியாக சொல்லி விட்டார். நம்கயிறீ.

அளவணம் திருமணத்தின் அவர் பிராமணர் ஆயினால்
 அவர்களுக்கும் பக்கமே உறமரட்டார். அப்படி அக்க இக்க விட
 மந்திரம் எப்படி வருவார்? என்ன இக்கத்தார். அந்த தர்ம பகீவ
 ரியும் அந்த இக்க காரணத்தால் அந்த ராமானந்தர் உம் யானம் குடி
 வரமியிலி படிக்க வந்தார் அவர் "எம்மீஸாஸ்மேட்" என
 சொல்லிவிட்டு பெரிய பேராயி விட்டார் அந்த மாயா பகீவரி.
 மந்திரம் காரணம் அப்போது குடிபட்டே வேறு விட்டார்.

என் அண்பாணத்திற்காய்!
 "சுழைமயாக நம்பியவர்கள்" அவன் எய்
 போது மேதை விட்ட சிலிஸ். (அது என் ஸ்ரீய அறுபயம்)
 எம்மீஸாஸ்மேட் ராமானந்தர் சுதிரூபா கயிறீ,
 இன்பாமிய குரு பகீவரியாக வயம். வடிவெடுத்த உம் உண்பை
 பத்தினா கயிறீ விட்ட மந்திரம் பிற வேசிக் திருர்கள்.

அவர்களுர் உண்பை என உணர் உாயாக என் குத்தகாய்.
 தெய்வம் மனுஷியானம்" என்ற வேத உணர்வு என உயை
 துமி போனதிலிஸ். அது திடம் மாக இருப்பதால் அகந் குர்
 தூவ சொகுயம் கேட்க. அதை ரந்திக் காரணம் வந்த தாய்
 வந்த தாரியத்தை அறுமியுடன் முடிவிலிட்டு அது சொல்லியிஸ்
ஆனால் நாம் பொறுமை யுடன் கம்திருக்க வேண்
 இப்படி அந்த நம்பதியம் பவ குறை அறுமியுடன் திருக்கிறேன்.

2

எம் உணர்மைக்குத் தந்தை! சுதந்திர ஆணைதா.

கருமயிலிவந்தஎம் இறையன் கதிர் திருமணர்
 மகசீதமீத மிபுமாத முடித்து வைத்தாரன்
 அத்தோடலிவாமல் கயிர் விட்டால் செய் உணர்வு

கயிர் அந்தராயும் பரிமாத ஆணைமாத உண்டாம் பீராமா
 னாதீதர் எனினும் சூனிதமாத ரியும் மாயா பிராமண சுதந்திர!
கயிர் உச்சிஷ்டமும் சுந்திரா உச்சிஷ்டமும்
 ஆணைதமாத கயிற்று தாம் தம் உச்சிஷ்ட தந்த
 கயிற்று சுந்திராயும் **வாயிலி உடைய**
 ஆணைதமாத பகலி மொகுடி கயிற்று தமாத கருமயும்
 அணைத்து தம் கருமயி கயிற்று கரும அணைத்து கொண்டு
 ஒர் யாரி தந்தை சொன்னார் எம் இறையன்—சுதந்திரதகரோ
எம் அம்மமாத உயி கருத்து ஒர் மைந்தன் பிறப்பான்.
 அவனுக்கு **கமால்** என்னும் நாமம் தமாத சூடுகன்
அவன் ஒர் அணைத்து மண்டி கயிற்று தம் ஆண் குறியாகவும்
திகழ்வான் என் ஆணை கயிற்று சொல்லி விட்டார்.

குறிப்பு:— கிந்த கமால் உணர்வுக னும் (கருமயும்) கிந்த
 கமால் தமாய்மையினை (10 வயது) கருமயும் தீர்த்தயாத் தி
 னை செய்து எதிர் தீவன் கயிற்று யா கயிற்று மயன்று. பரிமாதன் கரும
 பணைத்து மணி கடைகன் செய்து கயிற்று (பரிமாயி மை தீர்த்து)
 ஏற்ற மொற கயிற்று கயிற்று தார்.

மஹான்கள் அதுகாலை விவரமே சிநானம் செய்து அவி
 விருமும் தம் பரிமாதமே மிடம் ஆகி மொகுடி மயன்று கள். அங்கு
 ஆணை மயிலினி கயிற்று ஒர் மயன்று பன்வருமதை உணர்மையான
 கருமயான பரிமாதான தீர்த்த கயிற்று தார். அவன் எண்ணி மயிதாத
 ஒர் மயன்று அணைத்து மருமருமே என கயிற்று தம் கொண்டு
 மருமகயிலி கயிற்று சுந்திராயும் பரிமாதமே கருமயும்
 நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பரிமாதமே மருமயிலி,
 நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பரிமாதமே மருமயிலி,
 நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பரிமாதமே மருமயிலி,

2

பநீருருடையர் :- எண்ண கபீர் அம்மணியார்?

கபீர் :- (அதிலி திகைத்தார்) நேருருடையர்!

இதுஎன்ன கோரிவி? நேரீய தாங்கள் அண்ணி
 ஸயிலி நடைமெற்ற திருமணத்திலி எமக்கே
 வாயித்த மனைவி சுந்தரா!

பநீருருடையர் :- உணக்கு திருமணமா? அதுவும் எம் அண்ணிஸயிலா?
 இதுஎன்ன புதுக்கதை விடுகிறாய்?

கபீர் :- யாடி உலகநிடம் கதைவிடுகிறேனா? இதுஎண்ண
 ஆச்சரியம்? தாங்கள் அண்ணி ஸயிலி தானே எவ்வகை
 திருமணம் நடந்தேறியது. தாங்கள் இப்படி ஒன்றை
 அறியாதவர் போலிகேட்பது எமக்கே ஆச்சரியமாக

இருக்கிறதே?

பநீருருடையர் :- யாடி உண்ணிடமற்றே வந்தோமா? உன் சிறு
 மணத்திற்கு நடத்தி வைத்தோமா? யா கோபிராமணர்.
 நீயோ அலுவலர் சண் அதுவும் அலுவலர் சண் சுவமாகிய
 பசுவதை சைய்யம் தெருவுக்கு வகுவோமா? அப்படியி
 பட்ட உண் விட்டிலி துறந்தேறாமா? திருமணத்தையாடி
 நடத்தி வைப்போமா? நீ நடத்தினாய் என்றால் உன்
 நம்புகிறேன் இப்படி நம்புகிறேன் துரோகம் செய்து
 விட்டு எம்மன் துறந்தேறியே?

கபீர் :- (வெவ் வெவ் தீதுப்போது) நம்புகிறேன் துரோகமா?
 யாடி செய்தோமா? தாங்கள் அங்கு வருவிலி ஸயா?
 யா கோ திருமணம் வேண்டாம் என்றேன் தாங்கள் தானே
 இச்சீர்தீரர உணக்காகவே பிறந்தவர் எனச் சொல்கிற
 எம்மைய்யம் இசையவைத்து அவருடன் இணைத்து ஒரு
 மணம் செய்து வைத்து விட்டு அம்மைய்யம் யாடி உன்
 தோமா? உணக்குத்தேறாமா அது புது புதுக் கோரிவி
 மயிலாடி கேட்கிறீர்களே இது நியாயமா?

பநீருருடையர் :- அதிலி சீர்தீரர திகைத்தார் பின் அம்மணியார் சந்திரா
 வைப்பாந்தேறிக் கேட்குந். இம்மணியார் இவையார்?
 இவனுக்கு உணக்கம் என்ன சண்டித்தம்? எம்மணியார்
 யிலி உணக்கம் இவனுக்கு உணக்கம் நடந்ததாக
 சொல்கிறீர்களே அது உண்மையா? நீ இப்படி இவையார்
 மணியார் கோரி உன் உணக்கம் சொல்லியே?

2

சுந்தரர :- ஹோம் ஸியரி! எம் பரம் பொருளே
 இதனை ளசோதிரயான சூநீவி? ஸிவாமி யாம்
 திகால பரியதிகம் மொம்பெதி அநியோம் உதாந்
 தீர்க்கான் சூநீதுவந்து எங்கள் இருவர்களை
 மணம் சூடிதுவைத்தீர்கள். அன்று இன்று
 அநியுதயர் போல் பேசுகிறீர் என்னொன்றி
 குகுறி குகுறி அஊதாநீ அச்சந்தலா!

ஸ்ரீகுருவேயர் :- அநிலி ரதோ சதி நுடந் திருத்தியம். நிவிகர்
 இருவரும் இருவரை இருவரீ லிருவீயி இருக்கிறீர் கர்
 உவிகர் இருவரீயி நிறைவேறுவனீர் உம் என்யுதந்
 தாதியாம் யநீதொம் என்யுதம். உவிகர் இருவரை
 மதநுடந் திருத்தி என்யுதம் மொம்பெதி மிவது
 தாடியிமர் க்கிறீர்கள்”

கடீர் :- குருவேயா! குருவேயா! குருவேயா! இது அமரம், அபரம்
 யாம் **“மொய்யயன்”** என்ற மயர் எடுக்கலின்பம்
 உயிரோடு யாம் இருக்கவேண்டுமா? அநிகுந்தலி
 இவ்வுடலிலிருக்கவேண்டுமா? ஸ்ரீ குருவாக்காக
 மொய்யயன் என்ற மயர் மயன்றுபின்பு அம் மானையன்
 உயிரோடு இருக்கவாகாத”

எனக்கிதிக் கெகண்டே அநிகுதமையலி அறையிலி உடந்
 லுந் கொடுவாரி கையிலி ரந் திக் கெகண்டே;

“மெண்ணீர்! உன்னை சூதலில் சூடிப்போம்”!
 “அருத்தியா இம் ^{என்னை சூதலில்} உன்னுடன் உந்து லிருவேயா”!!

எனக்கிதிக் கெகண்டே சுந்தரர துமைய தன் கைகாரலி
 தாத்திக் கெகண்டே அயன் தமைய துண்டிக் கெகண்டே
 கையிலி;

கூப்பிடகுருவக்து ஏன் ஏன் என்று கேட்பவறையும்!
 உளகுறுதி உணர்ந்த கண்ணுக்கு தெரியவறையும்!!
 அணதீதுடன் “அச்சேலி” “அஞ்சேலி” என அமயஸ்தம்
 கொடுத்தேடி நாடி குடி வரும் வறையும்!!
 உள்ள் **“எம்பிரய”**

2

நவரத்ன கசுத ம குடம் உடைய தம்
இரமா னது சுந்தராவின் க ளுத்தோடு ஒடடி
“தஸ்தா பீத்தூ நின் குன்”

அத்படல் அவன் சொன்ன க ளின் வளமகமாவது
குத்தந்தாய்!
கபீர்! அம்மா சுந்தரார்! உங்கள் இருவரையும்
மொழிய னுகீதிய எம்மை தண்டிப்பாயாக. அந்த ஓ னிய
கொடுவாளி எம் க ளுத்தின் விசுவாயாக! எனக் கணியக்
கணிய மொழிந்தான் எம் துருடகிய மொழவன்.
எம்மத்தியான ஸத்தித்தானந்தர்!

இவ் கு கசுதரையும் அவன்
கொடுவாளியும் சுந்தராவின் க ளுத்தோடு தன் தனி சாந்தி எம் அண்ணி
நவரத்னமகுடம் தள்தீ தீது எம்மை அவன் இரக் கண்ணால் குடம்
இரிமாவ எம்மைவிடாநீர் க ளுக் க ளின் பாகி வையையும், அந்த
அவசயவிகிற் பிடுகுதேவரொன பிடுமா னந்தி சிவபி கள் வியந்து
ஆச்சரியக்கொடு மாநீர் க ளுக் க ளின் வையம்

குருங்கிணைந்துயாம் அனுபவிக்கிடுக

நீயும் அனுபவிப்பாயாக. இதை மடிமயவீக கும் அனுபவிக்காக!
அனைத்திதம் அவனோடு க ளுக்கி, அவனோடு ச ளுக்கி, எல்லாம் அவனோடு
பிடுமவாநீர்வாதியம்!

எம் அன்புக் குத்தந்தாய்!
ராமா னந்திதர்! எம்மை ஒவ்விலும் சிவந்தவம்
நீ அத்தவிலே சிவனத்தி னின் னபடத்தித்தோ அந்திதெயுக் கொ
அவசியம் திபேகமடையி. உன் திவக் தி பேகமடையி. ஆறல்
எத்திவ திடு யாம் எங்கு வேண்டுமாயும் பேகமவம், இடுக்கவம்,
உணவு அடுக்கவம், உணவு கொண்டுடவம் அது எமக்கு மொகுத்திதம்
உாக்குமி மொ குத்திதம் தியோ ஆச்சார வேன் குவந்திதை கமி
மாத்தி க ளுக்கவம். ஆகவே உன் திவக் தி உன் சொகுமமையாம்
தான் சொல்லும். அத்திருமணத் தெயுமி எக் குறையுமின் தி நகதி
சுமத்திவைக்கொம். என்ன இடுக்கவம் யாம் மொழவிக் கண?
ஆகவே பிடுத்யல ச சொகுமமன உன்னிடம் வந்து அதி பெறு
அவ் விருவறையும் அனுபவி வைக்கொம் என திடுவாய் மொத்திதகாந்
எம் பிடுத்யம்

2

ஓம் ஆனந்த சொல்வமே! நான் சொல்வமே!

ஸத் ஸித் ஆனந்தா!

மற்றுமீ அனைத்து குடிநகைகளுமீ, யாம்
சொல்லும் ஓர் சிறியகதையை, தருத்துடன்
கேடீர்களாக! அதைகதையென உண்
ராமல், உங்கள் **அறுபது**

உணர்வாக! உணர்வீர்களாக!

“மஹான் கபீர்தாஸ் கதை!”

மஹான் கபீர்தாஸ்!

இவ்வதீதிற்கு, ஸ்ரீமதமான், தம்முடைய ஸ்ரீநாரதாடி முன்
ஸீயரர்கள். புடைசூழ, ஸாதுக்கள் வேடிக்கில், ஓடு
நூறுமேர்கள் கூட்டத்துடன், **அடுதி!** ஸத்காரத்

திந்காக (மக்த விருத்தினர்களாக) சென்றார்கள்! அனையறையும்
ஸ்ரீகபீர் மரவேற்றார். திவ்வியநாம மஜினை கோலாகவமாக
நடைபெற துவங்கியது. ஸ்ரீகபீர் தம்மனை வியான சிந்திராணை
தனிடைய அழைத்தார். அன்பர்கள் சமராராதனைக்கு,

(சமயந்திமோ ஜனைக்கு) என்ன சொல்லு என ஆலோசனைகேட
டார் ஸ்ரீகபீர். அவர் மனை வியான சிந்திரா சொன்னார்,
நாதா! நம் வீட்டில் இந்தசமயம் அநிதியே, மனிதைக சமமா
ன்களோ, மரவு உதைகளோ, எதுவும் கிடையாது. மணலும்
கிடையாது. கடன் வாங்கவும் உதைக யில்லை. ஆறல்
மோஜனம் நடைபெற வேண்டும்! உங்களுக்கு ஸ்ரீமதமான்
என்ன உணர்த்துகிறார் அதைச் சொல்லுவங்கள் என்னார்!

2
 நீதயர் சொன்னார் :- யாரியே! உனக்கு என்ன
 தோணுகிறதோ, அதைச் சொல்லுங்கள். சுந்தரா
 சொன்னாள் :- பிராணநாதா! நம் வீட்டில்
 பெரிய மாத்திரங்க ரூம் எதுவும் இல்லை.
 அப்படி ஏதேனும் கிருக்கலாம், அப்படிக்கொரு
 அடமானம் வைத்து, ஏதேனும் செய்யலாம்.
 அதற்கும் வசதியில்லை! ஆதலால்????

எம் பெரிய பதியே! நம் வீட்டில், **“இரண்டி”**

“பெரிய” மாத்திரங்க கிருக்கின்றன! அயற்கில்
 தந்தையர், **“பூண்டி”** உடனே உபயோகம் செய்யலாம்.

உம் நென்று **“உடனே”** பயன் பெறும். தாங்கள் சம்மதம்
 செய்யுமா? அதை பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்!

நீதயர் :- பெண்ணே! அவ்விரண்டு பெரிய மாத்திரங்க
 எவை? எங்கே விளங்கும்படி சொல்.

சுந்தரா :- அன்பே! பூண்டி உங்கள் தூவம். அது உடனே
 பயன் பெறக்கூடியது. உம் நென்று அடிபடியுண்ட
 தூவம் அதை உடனே பயன் பெறக்கூடும்.

நீதயர் :- பெண்ணே! நீயல்லவோ சத்தம
 சொன்னாய்! நீயல்லவோ **“உத்தம”**

நீயல்லவோ **“பத்தினி”** நீயல்லவோ

“பதிவிரதை” நீ சொன்னாய், எம்

தூவம் உடனே பயன்படாததான். ஆனால் உன்
 தூவம் உடனே பயன்படும். அதுசரி உன்தூவத்
 தை, பயன்படுத்தும் விதத்தை விரைவாக கிருக்க
 உமது சொல்பார் உபயோகம்

2

சுந்தரா! சூஸ்யாமி! அடியாள் நுகியில்
நீராடி, குடஜவத்தடன் வரும் டோவெவ்வாம்,
நாம்வரும் வதியியுள் ன ஓர் மனிகை தடை
வியாபாரி, எம்மை பார்த்து, தண் சிமிட்டு
வதும், தேலிமேசுவதும், அவன் பார்வையுள்
அவன் எண்ணெசும், தந்த சரிந்தை,
அவன் **“விரும்புவதாசு”**

யாம் உணர் கிரேம். அகலே **“நாறிய்போகும்”**
கிவ்வுடல் என்ற **“பாக்கிரகை”** அவன் வசம்
கொடுத்த,

நமக்கு **“தேவையாண”** மொருருக்கு, அடமாணம்
வைப்பதிவ் எமக்கு தவருகமடவிலிடு! கிவ்வாசகந்தாவகரு
கீடு தவருக தோற்றிவல், அடியாள் மன்னிக்கவுமல்!

ஸ்ரீகவிர் :- ஓமண்ணை! தலே பரீத்தாவகீடுகற்ற மதிவிரதை!
ஓர் உத்தமிதம்கணவனுக்கு, மதியுகமந்திரி அதுவாள்
என்மது ஸத்தியமே! உடனெமறம்படுஎனதன் மனைவி

சுந்தராணை, தம் அமயதமம் பற்றி அன்பாக அழைத்துக்
கொண்டு, அந்தவரீத்தகன் வீட்டிக்கு வந்துவிட்டார்.
அந்த வியாபாரியோ, தயிரையுள் அவருடன் வரும் அவர்
மனைவியையுள் கண்டபுடன், அனருதம் கொண்டுள்ளார்.

ஸ்ரீகவிர் :- ஐயா! அந்த மண்ணைவாதை நீவிரும்புவதாத
யாம் அறிகிரேம். கின்று இருகிரவு குருவதும் கித்தாவம்
உமீசுடையதே! இதைவைத்துக் கொண்டு, நூறுமேருக்கு
தேவையாண அறிசி, மருமீ, மரவு, மனிகை சாமான்கள்
மட்டுமே தருவாயாக!

2

தாசுதனை அந்த விடியாபரி. சொன்னான்:-
 நீயாக்கினை! இம் மெண் இருநாள் என்னிடம்
 கிருந்தால் போதும், ஆயிரம் பேருக்கு இரு
 யாழ்க் கிட்டு, தேவையானதை நான் தருவேன்
 எடுத்தல் செல்லுங்கள், என்னுள் அவ் விடியாபரி.
 நீகயீர் சொன்னார்:- ஐயா அடியேன் எங்கே தேவ
 யில்லை. நீ மஹான்கள் உம் அனுபவத்தில்

சொல்லியார்கள்:- **“தேவைக்கு”** அங்கமாக
 வைத்திருப்பவனும், **“தேவைக்கு”** அங்கமாக,
 விரும்பு பவனும், தொள்ளியடிக்கும் **“குருகுமீ”**

அகவே எமக்குக்கூடியும், நீ மகயாள் திருபையால் தேவ
 யல்லாம், நூறுபேருக்கு உணவு மட்டும். என சொல்லி
 யொருள்கள், **“குருகுமீ”** உணவு மட்டும். என சொல்லி
 ரிவாங்கிக் கொண்டு. ஐயா! இம் மெண் எம்முடன் கூட
 உந்து, விட்டி வீ துளிதை செய்து முடித்து விட்டு, அனைத்து

9 உன்புதுமணிக்கு அங்கு உந்து விடுவாள். தாங்கள் அவள்
 நாளிதரல் அதுய் பிறல் போதும் என கூறி, சகவசமாய்க் குடல்
 வீடு உந்து செய்து, தா அம் அந்தரவும் சமையல் வேள்
(குளிதை) அனைத்துக்கும் முடித்து விட்டு, தம் மனைவியின்
 தரம்பற்றி, அவ் விடியாபரியின் விட்டினை முன் உந்து விட்டு
 விட்டு நீகயீர் சொன்னவாசகம்.

ஆமாம் உத்தமபுத்தினியே! தின்கொருநாள் கிரவு
 முடிவதும், **“நீ அவருடமை”** அயர்மனம்
 .. நோகாமல் நுந்து, அங்கு சொல்லிதை அப்படியே கேட்டு
 அவன் **(புநூராம்)** எம்முடையுடன் இருப்பாயாக!

இதன் உடல் பொருள்.

“உடல் அவனுக்கு” “உள்ளம் பந்தாடம்”!!!

(ஸ்ரீ பகவானுக்கு)

சுந்தரா ஸ்ரீ பதி யின் பாத விகாரி வ் மணிக்ருது ரெக்த
கரன். **“அவனார் அணுவும்”** அழையாது
என ஸ்ரீ தீ கொண்டே, தம் பந் பதியை அனுப்பி விட்டே, அவ்
விருவருக்காகவே, அன் ரெருநாள் மடீரம், அமைக்கப்பட்ட
அறை யில் யுருந்த, தட்டி வில் அமர்ந்து கொண்டாள், அந்த
ஸ்ரீ கயீர் என்ற பர்த்தாவுக்கேற்ற பத்தினியான சுந்தரா!

ஒரம் தானமது ஸ்யாயம்! ஸ்ரீ மெய்யன்பர்கள்

தாஸானு தாஸ்யம் அமைந்த! **“ஸ்தஸித் ஆன
ந்தா”** அக்காருகதை தம்சமயம் வேடலிட்ட அத்

“தாஸானுதாஸன்” (வியாபாரி) அக மகிழ்

வுடன், ததவின் தாதினை போட்டான். மெதுவாக நடந்துவந்து
ஸ்ரீ சுந்தராவின் அருகில் அமர யுத்தணித்தான். அதுசமயம்
கதய தட்டியபொழுது சேசகேடீடு, சீடிச் சென்று கருவைத்
திறந்து மாந்தீதரன், அவ்ரு யா ரும் கிலீகி. மதுபடியும்
ததவை தாதிட்ட வீட்டி, தட்டிலின் அருகேவந்தான். மது
படியும் கருவைவமாக தட்டி சேசகேடீடுத் திருக்கிட்டான்.
அதேசமயம், கதய அப்படியே உடம்புமாக சிரய்ந்து
விருந்தது. அக்கத வின் மேல் உத்தரநரசிம்ம சூரீக்கிரோல்
அவ்ருத் தியாநி கையிலீடு தடியுடன் திணி ருந்தான்.

2
அந்த தஸ்யாபி அய்னே திடிக் கொண்டே
தடியை சுதந்திரிய வண்ணம் :- அடே!
பூர்க்கா! துண்டார்க்கா! நமீயிக் கைத்
திரோகி! காமாந்தகாரநாயே! தாய்க்கும்,
தாரதீகிக்கும், வித்தியாசம் தெரியாத குடி
கூடனே! அடேஅந்தகா! (குடிசை)

என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? தான கின்னகும்
பவவாறு திடிக் கொண்டே, கையிலீட்டன் தடியால்
அவ்வியாபாபியை, நாயம் படைத்தான். வியாபாபி
பூர்சையாண்டின் நம் சுந்தராவையும் பார்த்து :- ஒருமண்ணை
உனக்கு மாண்பை, வையகம், குடிசை, வசை இல்லியல்
உன் கணை ன்ருன் இங்கு விட்டுச் சென்றேன் குடிநீயும்
கிக்காரிய க்கிக்குச் சம்மதிக்கவா? உன்னை

“அவன்கைபடபழிவானே”!!

“நயத்தினியா? பரந்தகையா”

என திடிக் வாய் அந்த சுந்தராவின் கரத்தைக் கரம் மறிய
வண்ணம், கர கர கர கர வண கிக்குகக் கொண்டு வந்து,
நீதயர் வீட்டு குற்றத்திலீட்டு விட்டு தஸ்யாபி சென்று
விட்டான். சுந்தரா அகுது கொண்டு, வீட்டினுள் எட்டி
பார்த்தான். பழினை கோஷ்டி ஆனந்த வள்ளலில் சீத்திகுந்து.
கூட்டிக் கோடு கூட்டமாக அமர்ந்திருந்த, கபடநாடக சூத்திர
தாரியாகிய சீயகயான், குடிசை வவாத சினித்தான்.
தமீகனை வியை கண்ட நீதயர், வாக்குகயார்

விட்டதை எண்ணி வருந்தி, வளியு
வந்து மனைவியை சூனந்து நோக்கினார்.

2

சுந்தரரா :- ஸோயிராணை உதே! யிராண நாயகா!
பதிபரமேஸ்வரா! அடியாள் பேரில் எந்த உதவம்
 இல்லை. அந்த வியாபாரி ஊதும் எந்த உதவம்
 இல்லை. இவ் வுள் தொத்தவரில் (தலையாறி)
 தானி, இத்தகுக் கரணம், அந்த உதவாரி தான்
 இரவு அங்கு விடீர் எணையிடு உதவித்து, அந்த வியர
 பாரியையும், அடி அடி யெனை அடித்து, துர்ச்சி சை
 யாக் கி விடீடு, அடியாள் யும் து து து ர வண கி ஊத்துக்
 கொண்டு போடீடு விடீடு போய் விடீடு ளன், என்று அ ஊது கொண்
 டே முறை யிடீடு ளன் சுந்தரா!

ஆளம் அன்யின் சொடுமணான ஆனந்தக் குடிநீராய்!
“ஸக் ஸிக் ஆனந்தா!”

உணையிடு கயீர் துடி யுடன், சுந்தரா யையும் இ ஊத்துக்
 கொண்டு, தலையாறி வீடு சென்று, கருவை தடியால் அடித்து
 ருதா லுக் தினர். ஏதும் அறியாத அம்பாவி தலையாறி!
 கயீரை விழுந்து நமஸ்கரித்தாள் யின்
 அவறி அடித்து எழுந்து, ஸ்ரீ கயீரை கண்டதும் இன்னும் அறியாமல்
 ஸ்யாபி! இது என்ன உதவம்? ஏன் இந்த ஆகீரோசம்? என்ன
 நடந்தது? என கேட்கும் போது, ஸ்ரீ கயீர் உதவம் உடன் யானினர்.
 கயீர் :- என்னை வியை, யா லே மணம் உவந்து, துர் வியாபாரி
 யிடம் கொடுக்க நீ குறுக்கிடீடு, அவ் வியாபாரியை
 அடித்து கும் கித்து, இய ளை யும் எம் வீடே மல் சேர்த்து,
 எங்கள் **“ஸ்யய தர்ம கீதை”** / கொடுத்து விடீடு ளே
 இன்னும் தெரியாதவன் போல் நடக்கிடு யோ. என்ருர்.

2

அந்தத்தலையாறியும், தலையாறியும், அந்நியாபாரியும், ஸ்யாபாரியும்! அடியென் ஆரவு ஓன்பது மணிக் பருத்தவன் கிம்போது, தான் எழுப்பவே எழுந்தேன். யாம்புதும் அந்நியென் என்ருன். ஆறல் சுந்தராவே, தியன் தான் வந்தான் என்ருன். கயீர் உடனெ எம்முடன் பாணை அடையுத்க் கொண்டு, அவ்வியாபாரி இல்லம் சேர்ந்தான். அந்தவியாபாரியும், வாங்கினை அடி யேகளை தாபாமல், குக்கி குணங்கி எழுந்து, துத்தயறை எண்ணி வருத்திக் கொண்டு ருந்தான்.

சேறையின் மைந்தா! **ஸ்தீஸித் ஆனந்தா**

ஸ்ரீகயீரும், சுந்தராவும், தலையாறியும், கூட்டமாக வருவதையும், கயீர் கையிலி ஓர் தடியுடன் வருவதையும், கண்டவணிகன், அவறி அடித்துக் கொண்டு; ஐயாருதலையாறி! என்னை மன்னியுங்கள். ஹையாவோ நம்புகிட்டு என்னை மன்னியுங்கள். என் **காயீ**

மாதாஜி! என்னை மன்னியுங்கள். இனியும் என்னை அடித்தால் உயிர் போய்விடும். அப்படி உயிர் எனக்குத் தேறையிலி துதான். நானேயேன் மொறல் திக்காரியும் செய்ய எண்ணியதால், என் உயிரை போக்கிக் கொள்கிறேன். என கதறி அடியு குணயிதும் போது, கயீர் அந்தத்தலையாறியை துநாக்கி, இப்போது என்னை கொள்கிறாய்? நீதான் வந்தாய் என்பதும், நீதான் அடிக்காய் என்பதும், திருமணமடவி விட்டது. இனியும் உன்னை அம்மற விடமாட்டேன்.

எம் ² “ஸ்வயஞ்சீமகீதை”

நெடுந்தவள் எவராயினும், அவர் எம்

“இறைவனாயினும்”

யாம் மொழிக்க இயவாசு. தண்டித்தே தீயவனும்

என கையிலுள்ளதடியை சூழநிறுபயந்தி, தீயாரி

தீயகீடு நேராத கெடுகொடுவரும் போது!!!!!! “எம்”

பந்தவத் தவன்! பதிதயாவணன்! தீன ரகடிகள்! தீனதயானு!

தீனமந்து! அயத்தாந்தவன்! அனகை ரகடிகள்! கூப்பிட்ட

குரலுக்கு, “ஏன்? ஏன்?” என்றும், “வந்தோம்”

“வந்தோம்” என்றும், அயம் “நந்தோம்”

“நந்தோம்” என்றும், தக்கசமயத்தில்,

யாம் அருக்க பயம் ஏன்??

என்றும், அயம் தரும் எம் இறைவன், அத்தீயாரி தீயின

மேல் தம் “சுரதை” தாழ்த்திய வண்ணம், தமது

“நவரத்தின மகுடம்” தாழ்த்திய வண்ணம்.

ஆதிர் வானி விசும் கயீர் தாஸனே! இவ்வித கரம் மாறும்

அந்த அடியை, எம் திரும்மேல் போடக்கூடவாய். யாழும் இர்

கள்தன். உன் ஸ்வயஞ்சீமகீதையம் மீறியவன் யானே!

அதாவது???

“**உன் சுவய சரீரம்** | அது
என்ருவ்; **என் சுவய சரீரம்** | இது

ஆகும்! என மணிநீதுரைத்தான் என் இறைவன்.
கயர் தடியை தூநு எறந்தார்.
கயர் :- ஸ்ரேயிரமோ! கமலநயை! கமல கண்ணு!

ஸ்ரேராமச்சந்திரயிரமோ! இதுஎன்ன விந்நது?

நீயும் உன் உரம் தாழ்த்தியபோமோ? அந்நவியரபாரியை
அடித்த தடியால், அடியைத் தூர் அடி அக்கவாகாதா? அடியை
அம்மாக்கியம் செய்து விளையா? ஏன்ஸ்யாவி? எங்கள் நுசி
யில், **பாண்டியர்** | மாற்றி இருங்குக் கொடு

வர், யாமிமாற்றிக் கொள் திடுகும். உவகநிசியில் உணவு,
உடை, திரும்பிடம், இயைகளை செய்து உணர்வோ துவ்,
உதாவது ஒன்றைகொடுத்ததே தானே **பாண்டிய**

பாண்டியர் தீரணம் | செய்ய உணர்வம் என்னும்,
உழைக்க உணர்வம் என்னும்
செய்து தான் ஆக உணர்வம் என்னும்! ஸாஸ்திரவிகளை ஈற்றை
யிருகின்றன! அதை எவரும்கூறவும் முடியாது! உழைக்கேட்டால்!

அவன் உணவு | கொடுக்கான்! யாழ்
உடல் | இதுதவறல்சியே
கொடுக்கோம்! இவ்வளவுகொடு? அவனும்

அதிகமாகவும் எதுவும் கேட்கவில்லை! யாழ் அவன் தேறைய
யில்லாமல் எதையும் கொடுக்கவில்லை! உறுநீர்த்துக்கொடுத்,
நாநீர்த்துப்பாண்டம், என சொல்லும் இவ்வுடல் நாய்க்கோருகிக் கொடு
தாக்கைக்கொடுக்கக்கொடு இறையாகும் தீர்நொள், அதுஎன்ன
ஆனால் என்ன? எம்மடி ஆனால் என்ன? ஸ்ரேயிரமோ! இவ்வ
யாழ்செய்தது தவறாயின், எடுக்கக் கூறி என்மை உஷிவியரயாக
என்குறையிட்டால் கயர்

“**பூபகவானி வாக்கியமீ!**”

அப்பாக்கடீர்! ஒப்புயமை இவ்வாதயனே
 “**ஜீவநிசேயிஸீ!**” உன்னுடைய அறையாம் ஒங்கினும்.
 ஸ்வயதர்மத்தை சொன்னாய் அது உனக்கு
 பொருந்தும். அதைவீட்டு திடீயில் அது

ஸ்வயதர்மம் அவ்வதான். ஆயும் எம் **தெய்வ
 நிசேயிஸீ!**” அது **சுதர்மமாகம்!**

(ஸ்வயதர்மம் என்குவது ஜீவநிசேயன் ஆம்.
 சுதர்மம் என்குவது **நிசேயநிசீ!**)

என்ஆம் பரிமஹான்கள்களதுவார்.)
 1. **ஸ்வயதர்மம்:** - அது **மனதுடன்!** சுடயது

புண்ணரியபாயசம்பந்தம் கொண்டது! அதவ்தம்
 மனதை தர்வார்ப்பணமாக செய்தால், அங்கு
 புண்ணரியமடமடம் எந்சும் அது தாலக்கிரமத்
 தில், **சுதர்மமாக!** மாற்றி, வத்க்கு திருபையை
 யும், சுட்டிவைத்து, ஜீவன் முத்தியையும் கொடுக்க
 மும்!

2. **சுதர்மம்:** - அது **சாட்சி!** நிசேயிஸீ செய்தது.
 அது **அறிவுடன்!** சுடயது. கவ்வமனம் இவ்வ

அது **பூபகவானுக்கே!** உடயது! அத
 ஜீவ ரகிப்புடன் சுடயது. அது **நிசேயன்**

கு! துக்குட கொள்வது! என் பூபகவான் பின்னும்
 சொல்லுகுன்!

குந்தாய்! கயர்! ஒவ்வொரு மனம்
 படைத்த மனிதனும்தம் குடைய ஸ்வயதர்ம
நீருகாக்க வேண்டும். அவர்கள் தம்
 தர்மத்தை காக்கும்போது, அந்த தர்மம்
 அவர்களாகாக்கும். அந்த தர்மத்தை ஏன்

1. மாயாதாரீயம்

திரு கண்டு, தடுத்தாட
 கொள்ளும். உங்களுடன் ஸ்வயதர்மத்தை கரம்பதற்
 காக, உன்மனைவியையே, பண்டம் பொருளாக்கி
விட்டாய்! இங்கு அப்பொருள் (உன்மனைவி) அவனி

2. உழைக்கலாம்

காமப்பசிக்கு, **உணவு** ஆகவாகாது.
 அதை அவன் பாபத்தை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், நீ
மானவியை யே, நரகத்தை யே, அடிபவிக்கும் திடு
 பெறவாய்ப்புண்டு. அறையெயாம் தடுத்தாட கொண்டு
 1. ஓர் உத்தம பாகவதோத்தம துயும், ஞானம் பெற
தடுவி உடையதுயும், உள்ள உணக்கு தக்க சமயத்

உணவு

கொடுத்து உலிதன்.
 2. நீ பாகவதோத்தமர் கருக்கு தக்க சமயத்தில்

உணவு

கொடுத்து உலிதன்.
 3. அவதாரபுருஷர்களாகிய உன்னையும் உன்மனைவியை
 யும் **தாழ்த்தி** மறாபாத்தியம் பெற்றி
 ருக்கிடுண். அந்தியில் உள்ளவன் உதை
 ரகடும் போகவாமா?

2

ஆகவே யாம் தடுத்தாடிகொண்டோம், எம்
நிலைதவறாமட்டால் எம்மை மண்ணியாயா
என எங்கிறையன் வேண்டி, அவைநீக்கி
தம்பரிசுரண திருமையை சாதித்து,
அந்தர்தியானமரணம் எம்மிருள்!
அவைமேல் ஆனந்தம் அடைந்தனர்.
நம் சந்திராஸ்ரீ கயிலைமயார்த்து, சென்றார்

வேவிராணநாயகா! **“தாரமாக்க”**

(மனைவியாக்க) எண்ணிதன்! இப்போது **“தாயாக”**

ஒன்றுக் கொண்டான். இக் குழந்தையை ஒன்றுக் கொள்
வீர்களாக என்மணிந்துரைத்தார். ஸ்ரீ கயிலை அங்க
ஒன்றுக் கொண்டார்.

“ஓக்ரமோதீதமணே”
“நானபுதலவனே” எம்செல்வா!

“ஸகஸிக் ஆனந்தா”!!!

ஸ்ரீ மகவான் திருமையிதல் நம் ஸ்ரீ கயிலைக்கு, தீர் ஆண்
மகவு பிறந்தது. அதற்கு, **“கமாஸி”** என நாம

நரணம் கிட்டனர். அக் கமால் தனது ஆளுவது உயகிலே
யே தீர்த்தயாத்திரை ஒருவருமே செய்து முடிக்கான்.
இப்போது கமாலுக்கு மத்து உயதா கியது. அது உயம்
தீர்நான் முன்பு நடந்தது போலவே, ஸ்ரீ மகவானும் மக்தர்
குடாம் புடைசூடி, தீர் நூறுமேர்க்கி அணங்கிது கொண்டு

2

பஜனைகோஷ்டியுடன், ஸ்ரீகயர் வீட்டை
 அடைந்தார். அன்றுமீ குவிய நாம
 பஜனை, கோவாகவமாக நடைபெற
 ஆரம்பித்தது. அன்றுமீ வீட்டில்
 குணக்குமணி அறிதியும் இல்லை. பணம்
 இல்லை. எம்மொருமும் இல்லை. உடனே
 அடுத்த அறையிலிருந்து கொண்டு, எண்ண

செய்யுது என்ன, ஸ்ரீ கயர், சுந்தரா, கமால், சுகிய
 சூழலும் ஆலோசனை செய்தார்கள். அன்று நமீகமால்
 டீர் யோசனை கூறினார்கள்.

அதற்கு??

தந்தையே! சமநாராதனை கீட்டுதல்கையின்
 நிமித்தம், எந்தக்கவலையும் வேண்டாம். நம் அடுத்த
 தொழில், டீர் மொரிய தனத்தின் மூலிகை கடை
 வைக்கக்கூடுமே. இம்மொன்று ஆயுத நேரமாகையால் சாவன்
 வீதம் தடையுடைய ஒன்றாக இருப்பதால், தடையை சூழ
 விட்டு வீட்டிலுள்ள அனைத்தும் இருப்பார். நாம் இரு
 வரும், கையின்மீது சாவரில் தள்ளிவிட்டு,
 (ஒட்டையேடு) உள்ளே சென்று நூறு பேருக்குமேடும்

சூழையா னைதெனும் உந்து விடுவோம். அது
பாயும் இல்லை / திருடும் இல்லை
 ஸ்வயந்தரம் கூறுவதாவது :- தனக்கே அதிகம் வைத்தி
 ரும்மவன் திருடனும். மொழும் ஒருவர்க்கே மொரியாமல்
 அவர் மொருள் எடுத்தால் அது **“திருடும்”** / கூறும்!

ஆனால் அம்மொருள் தனக்கே அனுப்பிவாரணம் உக்காமல்
“ஸ்தூகாரியமாக” பயன்பட்டால் அது திருடாகிறது.

2
 அது “**தாமமாகும்**”² மேலும்
 உபகமீ ஸ்ரீமதவரதுடைய ஓடு! அனைத்துக்
 அவன் மொருள். அனைத்துக் அவன் கியக்கம்.
 இவ்ரு நான்! என்னுவ்! என்னுடையது! என
 இயங்கி அந் அக்கர்மபுக்கு நாம மொறுப் பர
 உறம். ஸ்ரீமதவரணை, ஸ்ரீமதவரன் மொருள்.

ஸ்ரீமதவரனுக்கு கொடுக்கிறான், என அமைக்கப்பட்டலிட
 டாவ், அது புண்ணிய இவ் கிவ். அது மரம இவ் கிவ்!

அது “**தாமமாகும்**”² என ஸ்வயதர்மத் தர எடு
 துறத்தென் நம்கமரவ்!

எம் அனந்தக்ருஷ்ணாய்! **ஸ்தஸ்தி அனந்தா**

உடனே ஸ்ரீகயீந்தம்மகன் கமால் வார்த் தைக்க
 இணங்கி, அத்தமனிதைகடையியபாரியின் கடை
 யின் மின் புறம், இர் இடையெட்டிடர்கள்.

“**சர்வாந்தாரியாமியாகிய**”² ஸ்ரீமதவர
 குறம் அறுவாக சிரித்தான்.

கடையினுள் புருத்தமரவ், நூறுபேருக்கமடீ உம்,
 தேயயான மொருள்களை மடீ உம் எடுத்து, தம்குந்நை
 யிடம் கொடுக்க, அனைத்து மொருள்களும் கயீர்வீடு
 வந்து செர்ந்து விட்டன. உடனே தமரவ் உள்ளே
 மென்று, வீட்டி அன் தூங்கியவர்களை எழுப்பி விட்ட
 உங்கள் கடையில்திருட்டு நடந்து விட்டது. அடிந்
 தால் அடிவருடையிடிக்கவும் என சொல்லி தம்
 ஸ்வயதர்மத்தை கருத்தான தமரவ்.

2

கமால் ஒரே ஜீடமமாக ஓடி வந்து தம்மோட்டி ஓட்டை வசியாக வெளி லேறு வதற்காக, தம் தலையை மூலிவ் வெளி யே நீட்டினான்.

இறைவனின் **“முறக்கருளை”**

யினல், அவ்வோட்டை அளவு குறைந்து, கமால் தலை வெளியிலும், உடல் உள்ளேயும், சித்த நின்று (நின்று உடம்பட்டு) விட்டது. உடனே கமால் சொன்னான், தந்தையே! கினியாம் வெளியே வர முடியும். திருடியவன் யார் என அடையாளம் தெரியாமல் இருக்க எம் சிறை அதுதான், வெளியில் எங்கே ஐயம் புதைத்து விடுங்கள். **“பாகவதகரிமம்”**

(சுமாராநனை) தடைப்படக் கூடாது. என குறித்து புகழ்கிறான் கமால். **“கயர் உயர் உலக”**
“உணர்ச்சி” அந்நகுன்மை யினல், காவதாம தம் செய்யாமல், கமால் தலையை துண்டித்தார். அருகில் ஓர் மூதரில் குதி தோண்டி புதைத்தார். வீடு சென்றார்.

எந்த **“சலனமும்”** இன்று யஜனையில்கவந்து, பேராணந்தக்கில் திசுக்கி குந்தார் கயர்.

உடல் கிணத்தி தலையில்கவையால் அவ்விடயாணி அவ்யுடல் அறசுண்டி விடியும் சிநி இயம்புதகாண். அவ்மசனும் அவ்யுடல் னார் கீ கோடியினுள் னு, ஓர் சூலமகக்கிளையில்கவையாக வெளிகலிடீடு, அருகில் காவலக்காக சிலகாவவர் கிள நியல்கி குந்தார்.

2

இவை அனைத்தையும் உணர்ந்த
ஸ்ரீமகவான், கயிறை நோக்கி, மொகுது
யுவர்ந்து விட்டது, ஆகவே எவ்வோரும்

“நகர்வலம்” மனை செய்வலம்
என அழைத்து மரும்போது, மனை கோஷி

அவ்வூர் ஆலமர அடியில் பந்து மோர்ந்தது. தல கில்லா
தட்டி, ஸ்ரீமகவான் கண்டார். கயிறை மாந்தித்
இவ்வழி கெட்டார்:- ஓ கயீர்! உனக்கு ஓர்
மகன் உண்டே! அவன் எங்கு சென்றிருக்கிறான்?
வெளியூர் போயிருக்கிறானா?

கயீர்:- ஸ்வாமிகாள்! யாழ் அறியோம்! ஆனால்,
“அவன் அறிவான்”

ஸ்ரீமகவான்:- ஓ கயீர்! கந்த தலயில் வாது முண்டம்
(உலர்) எவருடையது என மனமுடியுமா?
கயீர்:- யாழ் அறியோம்! ஆனால் **“அவன்”** அறிவான்
என்றார்.

அம்போது மனை உருக்கத்திலும், நெய்வித உணர்விலும்
மேலோங்கிய நரிசியில், சிம்மா தானம்! ஜால்ரா
சீறையம்! கரதானம்! மேலிட உதரல், அடிநந்தினம்
செய்து, ஆனந்தமரவசம் தயினர் அனைவரும் அரு
சமயம் கந்த மனை யின் ஆனந்த உருக்கத்தால்,
தலயில் வாது அம் முண்டம் **“கரதானம்”**
(உலர்)

செய்து, ஆனந்தக்கனிமையில் கூட்டுகிறது. அந்தியில்
ஸ்ரீமகவானுடன் ஆனந்த நந்தினம் செய்து உள்ளாம்;

ஓகயர் கிம்போதாவது கிந்த உடல்,
 எவருடையது என தோந்துகிறதானீர்?
 கயர்:- ஹே பிரமோ! நாம் அனைவருமே
“அவனி அருளால்”
 ஆடக்களிக் கிறை **பூதுமைகள்”**

நானே? அறையீ போல் கிம்பதுமையம்,
 ஆடக்களிக் கிறை ஸ்ரீமதவன் நாம மஜனையிள்,
 மரம், செடி, கொடிகளும், அசைந்தாமை முண்டுகி,
 திவ்யம் ஆனந்தக் கூத்தாவம். அனைவரே சூன்மோது,

“இவியுடல்” ஆரவயம், நானம் போடுவதும்,
 கேட்கவா வேண்டும்? என ஆனந்தமாக நர்த்தனம்
 செய்து கொண்டு கேட்டார் கயர். ஸ்ரீமதவான்
 திருபையினால், எங்கேயோ யுகத்து வைத்திருந்த
 திவ்யத்து அவிடலில் பொருட்திலிப்து/ உளே

“கமால்” அக்கூட்டத்துடன் கவந்து மஜனையிள்
 ஆனந்தக் கூத்தாடினார்!

2

பநீயகவான் :- (கமாளியி மாறித்து கேட்கிறான்) ஓ கமால் இதோ சிறீ
கூம் (கூற்றைச் சட்டியக் காட்டி) இவன் யார்?

கமால் :- இவன் என் பநீயகவான்.

பநீயகவான் :- அது என் கூம் கொரியும் - இவன் உனக்கு உட்கூம் சீல
இங்கு உன் அனைவர் கூம் குருநாதர்களின்! சூறஸ்
தூய உறவு குறையினி இவன் யார்?

கமால் :- ஹேயிர பேர! இது என்ன கேள்வி சந்தையிலி நன்
கமாளியின் நிமித்தம் உபசாஸனர்கள் "தொடுக்கல்
வாங்கல்" செய்யும் நேரம் அந்த ஒருவருடைய உறவு
ஒருகூம் குறையுமே உறவு உற்பத்தம் "புத்தகத்தாரல் வந்த
நெருக்கத்தை உறவு எதைத் தொல்லுடியும்?"
நேற்று வந்தார்! இன்று இருக்கிறார்! நாளை போய் இருவரும்!
அகேசியர்களின் என் கூம்! இது எப்படி உறவு காட்டியும்?

பநீயகவான் :- (சூறஸிலி சிறக்கத்தாரல் மின் சமாளித்துக் கொண்டுள்ள
கமால்! இங்கு உறவு காட்டம் என் கூம் கொரியும்.
வாயிப் பேசினால் உறவு காட்டம் பேசினால் உறவு அது
அனுபவத்திற் கு வந்த உறவு. நன்றாக கவனித்துத்
தொல்லி. சூறஸிலி சூறஸிலி சூறஸிலி சூறஸிலி உறவு இவைகளின்
பநீயகவான் கூம் கொரியும்! யாரு உறவு காட்டலாம்
ஏதோ! இது என்ன உறவு காட்டம் உன் கூம் பேசுவது? இப்படி
பேசுவது உறவு காட்டம் காட்டம் காட்டம் காட்டம்? அவன்
காட்டம் காட்டம் உறவு காட்டம்? வந்த அம்மன் இனி

இல்லையென்ப போகா? பிறந்தவின் சூறஸிலி உறவு காட்டம்
போகா? இது கேட்கிக் கூடத்தாக்கத்தாரல் இருக்கிற உறவு
உறவு காட்டம் இனி இல்லையென்பும், உறவு சூறஸிலி உறவு
காட்டம் காட்டம் இவன் அடித்து உறவு காட்டம் காட்டம் காட்டம்
காட்டம் காட்டம் காட்டம் காட்டம் காட்டம் காட்டம் காட்டம் காட்டம்

2

ஸ்ரீமதவாணி - ஸ்ரீமதயீர்! யாம்சுறியோம்; அவன்
 அறிவாணி என்னும் சொல்லி எம்மையம்
 அன்பர்கியும் மொந்நய்யார்தீதாயே?
 கிம்போதரவது சொல்? **இவனியார்!**

ஸ்ரீகயீர் - (ஆனந்தமாக சிரித்துக் கொண்டே) கிது
 என்ன கேள்வி? இவ்வுடலே எம்முடையதல்ல
 யின் அவ்வுடல் எவர் எயகுக்கீர்
 சொந்தமாகும்? வினேசம்பந்தத்தால் வந்து

ஆடிக்களிக் கின்ற அனைத்து உடல்களும்,
 அடிக்களிக் கின்று, **வினே முடிந்ததும்!**

அடி முடித்து மரணமே மண்ணாகும். இடையில் நம்மை
 வினேத்துக் கொண்ட **மாயா**

மனமாறது! உடல்களையும், உறவுகளி
 யும், பொருள்களையும், சொந்தம் கொண்டாடி, அந்த
 சொந்தத்தால் வந்ததும், அந்த வந்தத்தால் பாசமும்,
 பாசம் என்ற **யற்றல்** பண்ணியபாய வினேகி
 யும்

சேகரித்துக் கொண்டு, **வினேயரிமார்**
றம்! செய்து, **வந்து, இயர்ந்து.**

2 மாறி, மறைவதை

இதுயார்? இது என்ன உறவு? என எப்படி
சொல்லமுடியும்?

இவை அனைத்தும் உன்னுடைய மாயா விளையாட்டுகளே? உன் மாயா விளையாட்டில் கிம்பதுமைகள் ஆடிக்கொள்கிற, விளைகின்ற கழிக்கின்றன! ஆனால் நீயே எதுவும் பற்றிப் படாமல், **“பாடசி”** பாவனையில் இருந்து கொண்டு, அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருந்தாயும், எந்த பாரபகடி தோஷமும் இன்றி, **“ஆனந்த”** **“பாறுக!”** இருக்காய்!

கமலம் :- ஏமாயவா! இவை அனைத்தும் உன் சீடர்களே உய் எமக்கு உதரியாதா? எம் பற்றுகளுவன் திருமயமில் இவைகளை உணர்ந்து கொண்டுமாம். விளையுதல் உன் சீடக மகத்தயிற் றுதல் (மாயையாறி) ஆடமாவக்கிப்பட்டுமாம் “உன் கருணையினால் எம் பற்றுகளுவன் திருமயமில்” எம்மால் உணரமுடிந்தது =

ஏ கமல கீதணை! சுகா டேவன் உன்னைப் பிணக்கும் போது ஆயிரம் இருஷணுக தோற்றியுயே? உன் இருவளையன்றி அந்த ஆயிரம் கோந் தனம் எப்படி வந்தது? **அது உன் மாயை தானே?**

ராவணனுடைய ஏதம் மணியும் தேது ராவணனுடைய வேமலச்சினை புந்திரைபோலி பவதோடிகளைக்கொல்லும் அவைகளை வந்தகீழும் போது பவ ஆயிரம் ராமர் தோன்றியதாகப் பேசப்படுகிறதும் நாகத்திய உன் இருவளையன்றி அந்த ஆயிரம் தோற்றனம் எப்படி வந்தது? **அது உன் மாயை தானே?** கோருவத்தல் கோப கோபியருடன் ராஜகிரிடைசெய்யும் போது சூர் கோபினைக்கொடுந் திருஷணுக பவ தூந் துக்கணத்திரை திருஷணைவந்ததாகப் பாகவலம் சொல்கிறதே? உன் இருவளையன்றி அந்த தூந் துக்கணக்களைக் கொடுக்க வக்கள் எப்படி வந்தது? **அது உன் மாயை தானே?**

2

இப்படி இது ஜீவர்களுடைய க்ருவது உண்டேவே எங்கள் அறியாமையிலே (தவளக்குறையினால்) மயங்குவது எங்கள் விளையின் மனமா கூட! நியாத பார்த்து நில் துண்டு, காவல் கண்டு, துண்டு கெண்டு எங்க நுக்கு உதவாமல் அருந்தால் எங்கள் நில் தான் என்ன?

ஆனால்???

உண் ஜம்மம் (மரைய) உண்மை மகர்க்கரிட மும் உணர்ந்த உறானித ளிடம் பறிக்காது கோநீயம் போகும் (மேதளத்தம் போதே அக்கரம் உறையினால் நினைவு உங்கள் மனம் கண்டு கண்டு அதுமிக் உறம்) —

எனம் புகழ்ந்த நில்லியும், மனம் தரைந்த நில்லியும், கதறி அழுது நில்லியும் எனம் கமால் குடிக்க கொண்டி. குக்கம் போதே எனம் கிறையனின் மாயை யானது

“தாமே விவதி அவனை அறியாமலேயே அயதகிந் துண்ணதகியும் பநீராமலதகியும் மறியும் அனைக்கும் நாரதாதி மனிஸ் வர்க ளாடியும் கடைடியாகி பித்தி யிடம் சமாதர்கர்”!!!

சீகயோ:— நயோ **“கபடநாடகசூஸ்திர**
“நாரி” ஆனால் யாமோ உன்

கிருபையால், உன் குடிந்தையான,

“சூறூ நீக தளிவன்!”

உம் சூறூந்தையிடமே உன் விளையாட்டா?
போதும் உன் விளையாட்டு!!

**“ரூராமா! வேறாம
சிசந்திரபிரபா! வே
பரிந்தாமா! வேயறாமகீமா”**

என ஆனந்த நந்தனைச் சிசீயும் போதுந் பகவானின்
மாயை அயன் அறியாமலே, தூங்குமவன் கையிலி
உள்ள மொருளானது, எப்படி தாமே நகுவி விடுமே,
அப்படி நகுவி போய் விட்டது! அயனும் அநையும்
ஆனந்தகாட்சி நந்தனார்.

உன் உருமை இலிசியாகுள்
எய்கும் கிசீசும்சார கடல்கொண்ட சூடியாது தீரண். உன்காம
ஸ்பந்தியிருவி கிசீசும்சாரசாரகாமானது ஓர் **பசுவின்**
குளம்படி” (பசுவின் பாதச் சுவட்டில் பதிந்த கிடக்கின்

எவ்வளவு ஆலம் நிந்த உயர் அதுவே பசுவின் குளம்புகளும் எகிலும்
அதுவே சும்சார சாகரம் என்மும் அமைக்கொண்ட எந்த சுவந்தியும்
தேவை இலிசியென்றும் பரிசுரை நீகநிசீ அடிபயம்) போல் ஆகிவிடு
உதரல் எந்த சுவந்தியும் பயிந்து சியம் கில்லாமல் போய்
விடுகிறது. அநையின்மும் சிருமை-செய்யாய் என மமை ரு
கடைதபக்யமரகர்.

ஹே ஆனந்த நாகரமே! எம் சூறூந்தாய்!
ஸகீ ஸகீ ஆனந்தா!!!

பந்தபகவானின் மாயை யானது அயன் கிருபையால்
அயன் உணர்ந்த மக்தனிடம், சிசீலாகீ காசாகிவிடும்.
இதுவே எம் பந்தியிடமும் அன்று நடந்தகரமே!

2

கமால் :- ஹே கௌமலிய நாமா ! சீதாநாமா ! ஜெய ஜெய நாமா
 ஜெய ஹரிநாமா ! ஜானகிநாமா ! கோகண்டநாமா ! புண்ணிய
 சீலநாமா ! அருஷோத்தமர் ! கமலநாமா ! ஆய்மந்திரவா !
 அருஷோத்தமர் ! தோதயாநாமா ! தீரயந்திரா ! நாரீந்தர்
 சூர்யாயா வேதேயே தேவியா சயகவானீன் ஓடுநீர் - அந்தி
 ரன் பீரீசுமம் பிறமம் மே எம் பிறவாடிய பீரீகயீர் ஆம் !
 தேவகனீநீநகையே எம்மாதாயாந பீரீ சுந்தரா யாய் ஆம் !
 ஆயுராயம் ஓடுருயாந பீரீ அனீமுகலேன யாய் ஆம் !
 காண்டியன்கு கீதோய தேசம் மெந்த பீரீ கீதா சீதாரியனே
 நீ ஆம் !
 உயர்கன் அனையம் பீரீ நாரதா திய ஹரிஷிகாரா
 ஆகவே இப்படியே நாளகத்தை போடே அந்த திறம்பட
 நடத்தும் கார்ட்டு உண்கு மென்றே ?

“நாலாத்தே அந்த ஒன்றி னீ கருணை இல்லி யென்றால் இப்படி
 சம்பந்தமா த நடத்த முடியாது” என கமால் முடிந்த உணர்வு
 செவ்வாய் எனிய பீரீ சந்திரன் ஆனந்தநாயன் புனித “**பீரீபாத
 நூலி**” கதைச் சொல் விருந்தையு செய்திருந்தார்.

பீரீ சந்திரன் !

இக்கதையினால் தீ உணர்ந்து இக்கவியில் ஆரம்பநிலையில் இருந்தே
 பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம
 சொருபத்திலி கரைந்த “**சேனா**” (அதே சந்திரன்) கைய இவை
 காரியல்தான் ஆகியே பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம
 ஆரம்பநிலையில் இருந்தே என பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம
 இந்த உணர்வுகளை பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம பீரீபாதநாம
வழும் ஆம் ! இவ்வாறு கதை நிறைய செய்திருந்தே !

சு. சீரா
 பாயா.

குடிநீராய்! **ஸ்கீஸ்கீ**
ஆனந்தா!
இந்த **பூக்கீ** பெயர்தந்தே?????

1. மண், மொன், மெண், என்ற வேளையையும் ஒழியவேண்டும்

2. நான், என்னல், என்னுடையது/என்ற அஹங்காரம், அதிகாரம், அபிமானம் (கீடு, சாலை, வடகை) ஒழியவேண்டும்

3. **பூராமி** / சிவாசத்தடன் கவந்தவிடவேண்டும்

4. குற்றம் குறைகாணுதல்! பேத உணர்வு பேத பார்வை! விருப்பு வெறுப்பு! ஆகிய கிழக்குமே ஒழிய வேண்டும்

5. **முனி கவனசகீதி** (பிறரை நோக்கி)

கனி கவனசகீதி (சுடாது! / தன்னை நோக்கி) வேண்டும்!

6. நடப்பதில்! கிருப்பதில்! திடப்பதில்! அதற்கும் ஈடுபடாமல் கிருமை யை, **நினைவை** வேண்டும்!

7. ஸத்திருபக்தியும், ஸத்திரு சேவையும்தான் வேண்டும்!

8. **பூராமி, ஜெயராமி, ஜெயஜெயராமி** ஆகிய மந்திரமல்ல **உணர்வு** மேலோங்க வேண்டும்! கண்ணீர் பெருக வேண்டும்!

2

9. அனீதூம் பநீயகவான் பெருளா
கயம், அனீதூம் பநீயகவான் செயலா
கயம், பரிபுர மையாக நவமாக ஏந்து,
“நாமீ அபங்கி” அருக்க
வேண்டி விறறை **“அடக்க”** உடையது!

10. இன்பமும் துன்பமும், நன்மையும் தீமையும்,
சுகமும் துக்கமும், **“ஸ்பளியே”** இவ்வே கல்பி!
அவை **“உலீயுள்ளோலே”** அருக்கிறது!
அவை உன் **“மாயாமனதின்”** கற்பனையே!

குதந்தாய்! ஸ்கீஸிடி ஆனீதாய்!

சர்வார்ப்பணமாக, பநீயகவானிடம் சரணம் அடை
ந்தால், அமணியின் **“என்? எந்நிக?”**

“ஸ்பியடி?” என்ற நிலையில், விருப்பம், வெறுப்பம்,
இருக்க முடியாது! இருக்கக் கூடாது! அப்படி இருந்
தால், நீ ஒரு மூடியாக சரணம் அகவலிப்பி! எல்லாம்
அவன் பெருள் என்னும் ஒரு எல்லாம் அவன் செயல்
என்னும், ஆணவின் சந்தேகம், கவக்கம், துக்கம்,
பயம் இவ்வே கல்பி! எங்கும் ஆனந்த மயமே!

“ஸ்பலாமி அவனே” க
எல்லாம் ஒன்றே!
அது நவமே! அது யாமே! அது நீயே! இது நக்கியம்!
பாபா.

2

பூளம் பிசுசு குச்சுகாய்! மதுவிகுச்சுகாய்! எம்பாவகா! உன்
அன்புக்கூறையின் (பைக்கியத்தின்) அதுபயனும் இதுகாண். ஒன்று
பொலிவெனும். அந் பந் ராமநாமம் மெய்யுமையகயர் இன்றென
இடக்கல் விளக்குகிறார். அதுபந்நி அந்நு கோடிடகுக் காட்டு
இனும் உணர்வுடன் உணர்வாயாக!

ஓர் சமயம் எம் கயர் துங்குத்ரா நுகுக் கறையொர
மொக போய்க் கொண்டுக் கடுன். அதுசமயம் அந்நுகுக் கறையிலி
"கோயனா" எனும் இயக்கநீதம் சூதா தையர்கர் உழியட்டு
உந்ந பந்ராம, வசுமண, பரத, சந்நுகு, சீதா சமேத ஆந்நுகு
ய உந்நுகுக் கிள இந்நுகு மெட்டியில் அந்நுகு மெட்டிய எந்நுகு
அந்நுகு ஆந்நுகுக் கடுன் கொண்டு கடுன் மேடி மிளநத
கிலி அந்நுகுக் கடுன்.

கண்ணி அமர்நுகு குக்குக் கோயனாவரம்
கயர் கண்டார். அதிலி அந்நுகுக் கடுன். அந்நுகுக் கடுன் மெட்டியுடன்
அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன்
எந்நுகு துங்குக் கடுன் மெட்டியில் அந்நுகுக் கடுன் இரமொகடுன்
கோயனாவரம் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன்
கண்ணி அந்நுகுக் கடுன்! அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன்
நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன் அந்நுகுக் கடுன்

2

கோபனீது: இருக்கக்கண்டார், சூடுக்கிடடாரிநீடுநீடு
 இவ்வளவும் அல்லாமல், ஓர் கிந்தியும் அல்
 வாமல், அப்படி இருதியெயிற் இருக்கிக்
 சூடு உமக்குமெம்மும் உரியது?

கயிர் :- இந்நிதுக்கொண்டே எமக்குமெம்மும்
 சும்மெமே யாங்நீடுகிதைத்தவ அல்லிலம்
 எந்நிதுக்கிவைவம் அல்லம் அந்நிதுக்கிவை
 பற்றினை இப்போ எதற்கு? நடப்பறவும்
 யாரிப்போம் உம்தயில் யயயி என்னு அதை
 ஆவிலிவொல் அம்? கோபனீது

கோபனீது :- யாங் ஓர் ஆச்சார சீவன் உம்கையி யாரிக்குவீ ஆச்சார
 ரம் கிவ்வாதவராயும் யாரித்தையில ஆச்சார உன்ன
 வராயும் கோபனீதுகிறகு.

கயிர் :- ஏன் இத்தவம் யு கோபி வயலிவாம்? உம்கையி ஒன்று கோப
 கிடுமும்? உம ராமன் ஆச்சாரருது? அதுச்சாரருது?

கோபனீது: (கூறக்கூறல்) எம் ராமன் ஓர் சூடு தீநியன், இருந்தா
 யும் அவன் நியதீநையும் தும்கீநையும் கிடுக்க மாற
 வீடுநீடு அவனைப்படி அதுச்சாரன் என சொல்லிக் கூறு

கயிர் :- அப்படியானால் நீர் விராமணன்வில, ஓர் ஆச்சார சீவனம்
 இல்லி, ராமனயணமே தெரியாத உம்கையி பேசுவது
 அந்நிதுக்கையிலி

“ராமன் ஓர் ஆச்சாரி!”

விளக்கம்
 பின்னால்!

எப்படியென்றால் குதன் என்னுடுவடனிடம் மீன் கிதைக்கி
 னைய பச்சையாக வேகவைக்காமல் கிண்குண். அந்நி
 வேகவைக்கும் அளவுக்குக் கூட உம ராமனுக்குமீ
பொறுமை அல்லி எம்கையி ஓர் வயலான
 கோட்டி சபரி என்றவன், காய்நீடு போன இவநீடு
 பத்தீநுத கடிநீடு சுவைத்து ருசித்து கொடுக்கொடு
 அந்நி சுவைத்துச்சாரிப்பிடெடு என உன்ன ராமன். அவன்
 எப்படி ஆச்சார சீவனாக இருக்கக்கூடியம்?

கோபனீது :- (கூறக்கூறல்) ராமனயணத்திடுகிந்தி அளவு கறைகண்ட
 ராக இருக்கிறேர எண்டம் தீகுள் என்னிக் கொண்டு யுயர்!
 எம்கையி மீயிங்கிள், எம் ராமன் மீயந்நி கிந்தி அளவு
 தெரிநிடுக்கிடுமும் நீர் சீராமனியனவில என உன்ன கிடுமும்.

2

கோயன்ரு:- ஐயா தாங்கரீகாடும் அநியரை
 துயவறை கோயிபிபடாததாசகடுக்கிறது. எமக்க
 சநீயலிளக்கம் கேவை.

கடீர்:- ஐயா உம் தவியல் நெருப்பு பநீரிக்க கொண்டல்
 உம் **துடிப்பு** எப்படி இருக்கம்?

ஓருவரிடம் கவிய ஒரு ஐவதீயுருள் அடித்து அவித்தீ ஏறல்
 உம் **துடிப்பு** எப்படி இருக்கம்? அந்த நிலையே

விவேகம் என்னும், **ஏக்கம்** என்னும், ஓர் **காபம்**
 என்னும் நொலியும் எம் அநாயது மெலே சடநிய திரண்டு நிலை க
 ளிதும், தவியல் நெருப்பு பநீரிக்க கொண்டல்.

காவம் தாடீத் தாமல் ஐவதீதை கோக்தி ஓடவேண்டாம்!
 ஓருவனை தவியைப் பநீரி ஐவதீதில் சந்தீதீ துறல்

காவம் தாடீத் தாமல் ஐவதீதை விட்டு துடிந்து எது வேண்டாம்!!
 துடித்து திரண்டு நிலை கவிய உம், உக்கம், தாமல் வேண்டாம்.
 துடித்து உக்கம் தாமல், உரிநாயன்.

இதயம் அருத் துணிபேரவிப்பியிடவேண்டாம்!

அப்படி அழிவதால் தண்ணீர் அருவி கொட்டவேண்டாம்;
தர்மனம் திவ்வாத ஐன்மார வேண்டாம்

எனகால தாமதம் தாடீத் தாமல் **மனம் ஒன்று பட**
வேண்டாம்!! உருக்கியென்மை, உணர்வு மருகவேண்டாம்.
 ஏக்கம் அ திகரிக்கவேண்டாம், தர்மனம் பெற்று பெறாதிய
 நம் சரகையை துறுத்திக் கூடாது.

எம் செல்வமே! குான அக தே!

சுதீ சித் ஆனந்தா
 கோயன்ரு தன்னை உறந்து, தான் திறந்து, தவியலில்கவந்து,
 எஜய சீதாராம்! எஜய சீதாராம்! ஹரேராம்! ஹரேராம்!!!
 எனகதநிய துறி உருக்கியே மிரபேர கயா நமகரை! தின
 கயாரு! தினபந்தே! ஹரேராம்! ஹரேராம்! என அம் அநியம்
 தாமல் தாடீத் துறல் அவிவுடலில் பிராணன் துலிவாதுவே
 துருக்கிக் கூடவேகருற சாரை! காருண்ய ஓர் உக்கி என அம் =

2

கூலி அழுது அழைக்கீம் போது நதியிலி
ருந்த பூவைபெட்டியுடன் பநீராட வசும்ண
பரதசத்ருகீள சீதாசலேந பநீ ஸுலுமரதுடன்
வெளியேறி நம் பநீ கழிர் பாசுக்கினி அருகே
வந்து அமர்ந்தது. இதைத்தான் பநீ ஸுலுமரன் களி
அனுபவ வாக்காக சொன்னார்கள்.

“கூலி அழுதுபிள்ளை கடகே வயிறு நிறையுமீ! என்மும்
“நெய்யும் கொண்டா குகிறுவார்தீகே அருளிப்பறியும்! என்மும்
சொல்லிவைத்தாரிதர்.

எம் செல்வமே! அதீதே! தனிநமமே! கற்கண்டே!
தேனே! நான அகலே! ஓ மதீகீ ஆனந்தா!
பநீராடநாமம் மிடை கித்தனி மையது என்மும் எம் கயீர் 2ன்
குக்கிறகருகீ அறியுறுத்து கருர்யாம் கித்தையிலி
கூலிய கோபன் இயே பநீ கழிர் தா ச. நரதசத்ருவாக ஓந்றுகீ
கொண்ட பநீ ராமன் கோயில் துவங்கா நதிக்கரை யிலி
கட்டிய பநீ பநீராடவ ராமகாஸநாவுர்!

“ராமன் ஓர் அஞ்சாரி”

அன்னை தவறும் அறிவின்கூந்தாய்! பணிவுருவா!
 மேலநீதிநா னந்தா!

ஓர் பக்கத்தில் கண்ட
 ஓர் ஓக்கிய வாசகத்தில் பாராட்டு மடமும்
 சற்று தோடிட்டு காட்டுகி டெம் உணர்வு
 பநீராமாயணத்தில் அந்த கிடம் ஓர் ஓக்கியம் பெறுகிறது
 அதாவது ஓர் வணவேடமைய படகோட்டி “**குருன்**”
 என்யல் பநீரானுக்கு மீன் உணவு கொடுத்ததாக
 கேள்விப்பட்டது குருகவரம். அந்நாடா மன் உண்டதற்கு
 புன்மே கேள்விப்பட்டது குருகவரம் அந்த குருகின்பற்றி
 சற்று சிந்திக்கவும்.

பநீராமன், லக்ஷ்மணன், சீதா தேவரும் வணம்
 செல்லும் போது கங்கைக் கரையில் அந்த வேடமே குரு
 கினை சந்திக்கின்றனர். வேடம் படிபடி வரச்செய்து வரக்கூடு
 மூரடன்தான். ஆறும் அம்மேலும் தங்க கிடம்
 மகாபகவத்குருன் குருன் ஓர் மருத்தடியில் பநீராமன்
 அம்மருத்திலிசாய்நீ திருக்க பநீராமன் சீதாமையிலி கும்
 தீயவை வைத்தியோக நுத்திரை செய்கிறான். தம்மி
 ல்மணன் கோதண்டம் ஏந்திய கையுடன் அண்ணியும்
 அண்ணியையும் சிறி சிறி காவல் செய்கிறான்.
 பநீராமனின் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனும் எம் பநீராமனுக்கு
 அபத்தி வந்த விடக்கூடாதே என்று எம் அன்பரை குருன்
 லக்ஷ்மணனைச் சிறி சிறி காவல் காக்கிறான்!

1. இது முதலாவது எம் “**குருகின்பநீராமபகீ**”
 கங்கைக் கரையில் அக்கரை செல் வயட்குறும்
 புறம்பு கின்றனர் எம் பநீராம லக்ஷ்மண சீதா தேவரி!
 குருன் மொல்குருன்: எம் பநீராமா! எம்மை மண்ணிகவும்
 உன் மாத்தூணி படகு ஓர் தவி பெண்ணுதி விட்டால் அதே
 போல் அங்கும் உன் மாத்தூணி படகு எம் படகும் பெண்
 னைகலையா, அல்லது வேறகணிக ளாகலையா, மறவரம்
 அப்படி மறந்து எம் விதைப்பு போய் விடும்.

அகலையரம் உன் பநீராம பகீ மாரத்திறகு சித்தம் செயிய
 அதுமகி வேண்டி மென மகிழ்ச்சி கேட்கிறுனி மகன்.

2

எம் சித் தொகும குகந்தாய்! எம் சித் தொகும குகந்தாய்!
எம் பநீ ராமன் சொல்கிறார்—

எம் அன்பான குகா)
உனக்கு அந்த சிறகம் உண்டாம் உன் பாத
என்ன ஆகுமோ உது ஆகுமோ என்று பயமாம் வேண்
டாம் யாமே எம் திருவடியை நனை நுக தேய்தீது அலகித்
பொருள்களும் அந்த கவிதை வந்தீது என் குண்
எம் குகன் சொல்கிறார்:—

அந்தை ரம சகா! தினதயாரு! உம் து எம் கீழ் கொஞ்சம்
தெரியும் நியோ கபட நாடக சூனி கிதா ரி! உன் குகந்தாயை
உன் கருணையினால் அழிவாமம்

நியாக உம்பாதம் அவம் அறல் அதுவேயி
யாம் உம் பாதம் அவம் அறல் அது "சேவை"
ஆகவே உன் **பநீபாத சேவை** பொருள் ஒரு
வேண்டி மென்று குகன் பிரார்த்தனை உம் அறியுபநீ ராமன்

எம் உண்மையின் மைந்தன் பநீ குகன்குந்தாய் பாத
சேவை பொருள் ஒருவர்.

உத்திர கிரண்டாய் எம் **குகனின்பநீராமபக்தி**

பாதசேவை சூடி நீ துமே மும் குகன் பட சிவ் குகன்
கன். குகனின்படகு அக்கறை வந்து சென்றி து உடனே
எம் பநீரமன் படகு ஏறிய நீ து கூலியாக பநீ சிதா உன்
மோகி து தக தக நீ குகன் கிதை தக வனி து குகன் எம் ராமன்
கு குதீது ஒருவார்த்தை சொன்னான் அவ் உபசகமாவது

"**ஆர் கூலி ஆயிடம் ஆர் கூலி ஆய் கூலி வாரும் கீ கூடாது**"
இதைக் கேட்ட வ சூடி மணன் தம் அண்ணன் என் குண்.

கூலிக் கொள் என சொன்னான் து ஏ நீக்குடிய சிவ் குகன்
உடனே அந்தக் கொண்டு ராமன் தம் சிவைய சமாதானம் செய்து கொண்டு
எம் அன்பான குகன் சொல்கிறார்!

பிரயோ! யாம் தந்தை தந்தை காரன் ஆனால் உன் அண்ணனே
சும் சார சார வுடக்காரன்!

2

இங்குயாம் கூலிவாழ்கிறவர், அங்குயாம்
கூலிகொடுக்கவேண்டும். இங்கும் கூலிவேண்டாம்,
அங்கும் கூலிவேண்டாம். அப்பிறப்பிப் பெரும்
கடலிலிருந்து உன் **கூலி** என்ற ஒட்டத்தினை
ஏற்றி எம்மை மோட்சம் என்னும் கரையேற்று
யாயாத! என்னமதண்ணல் திருவடிமையிப்பற்றி

கிருஷ்ணன் குகன். அவனுக்கு திருவடி சேரையடி கிடைத்தது.
சும்சார சாகரத்தினை (குந்த கரையே ஒன்றிப்படி உன்...
3. அதனை மூவுயிர் எம் **கூலி** பூராமை பக்தி

கங்கையின் மயக்கற யேறியது எம் குகன் சொல்லுவான்
எம்மிறபொ கடுகுககர! பூராமை ச்சந்திர மிரலொடு குயேளி உணவு
கிவ்யை நாயிடம் ஏற்றினுள் ஊயி என்மிறார் தீகித்தான். எம்ராமமும்
சரியை நாச்சும் தீதான் எம் குகன் யோசனை செவ்வான்.
ஏதேதும் கய்களிகளை கொடுப்போம் என எண்ணினான். அகந்ரு
அகநத்தேடி வெறுதரம் காளத்திவி அடிய வேள்தம். அங்கு
பரியத்தம் எம் ராமனி மகி யோடுகாநீக நையக்க வேள்தம். அது
தகாஅதகாம் அருப்ப தேர கங்கைக்கரையே, சிவயின்களைக் கொடுப்ப
போம்எனமடும் எண்ணினான்.

இந்த சைவம் அசைவம் என்னும் பேதம் கிங்கலியு கத்தித்தே!
தேவையு கத்திவி **நாம, குய, குண தோஷம்** என
கூலி வயன்றே சொல்லவாம். மேலும் கிங்குளம் குகனின் உரிமையே
அதன் சேவையுமே எப்படி கிங்குநகரத்தினால்?

எம் குகன் வலிவிசலிவி. தூண்மலி போடலிவி. அங்கு
அவன் வாசகம் எப்படி கிங்குநகரத்தினால்? கங்கைக்கரையிலிருந்து
"எம்மிறபு பூராமைக்கு உணவாகும் பக்தியை அந்நாமாக்காரமடும்
எம் கரத்திலி வந்து அஹவேள்தம் என வேண்டினான்"

பூராமை தர்மனம் பெறவேண்டி சூர்வ முண்ணிய கீதரல் எம்ராமமும்
காகவேயுதகானிய ஒடுகோடி. கீன்களமடும் எம் குகனின்
கடுத்தி ஏறி அகந்ருத் தொண்டன. அப்படி உத்தமபக்தர்களாகிய
அவ்விருவர்களையும் கூடவே, யேதையுக்கே வேள்தம். அது
அவர்களின் தன்மையுடைய காசம். அவ்விருவர்களையும் அப்படியே
எம்மிறபு பெறப் பாதங்களினை வைத்திரண்டு கண். எம் பூராமை
அந்நகரக் கோடு அகந்ருவர்களையும் தம் அயக்கத்தால் கொட்டான்
அவ்விருவரும் மறைந்து அவனுக்கு கரையே மோட்சம் பெற்றன.
4. இவ்வாறாகிய **எம் குகனின் பூராமை பக்தி**!

2

கங்கு வச்சிவட்டம் கிரண்கு திரியிலி வடவடுக்கிறு
 சூர்மகீதை சுவைத்து அமைந்த பகவான் ஏற்கிறான்!
 பின்னார் பீழ்பகவான் சுவைத்து சூர்மகீதை ஏற்கி ஓர்!!
 கிரண்கு திரியிலி கந்த வச்சிவட்டம் வடவடுக்கிறல்
 அது **மஹாபிரசாதம்** ஆகிறது.

ஆகவே எம் செலிவமைந்தா! தனிமனையே! கந்தகண்டே! கணிரவமே!
 சூரம ஸ்தீசித்தானந்தா!

எம் பீழ்ராமனை சூர் "அனுச்சாரி" என்கே
 "மொதுமை" கிரிவந்த அய்யக் தரவன் என்கே சொலிவக் கூடாது! மொலிவயும்
 குடியாது. அவன் திருவிளியாடல்" யாரி அநியர் அவன் மகே பாரா தினை
 பகீத யத் ஸீன்! அவனைநி அணயும் அசையாதத்தான்! ஆதலி இவ்
 வையருயர் கினை மரியாகத் திற் றும். மனமரியாகத் திற் றும் என்கே
 அவன் கரும குயநீசி எடுக்கிறான். ஆதலி அவன் செயலினாதும்
 மாயா காரிய மாகுடைமெய்வுதால் மனம் படைத்தகித்தகிவதால்
 கண்கு கெடுகின்ற குடியுரிசு. அவனுக்கு வேறு தொழில்கிரியில் அவன்
 தொழில்கிரியில் **பகீதரட்சிப்பு** மந்தும் உலகியல்
 காரியம் அனைத்தும் அவன் மாயா காரியமே. ஆதலி திந்தில கடல்
 கிரிவ பகவான் மாயை பகீதரகரிடம் செலிவாக் காமா திவிடுகிறது.
 சூர்மகீதளிடமே, சூர்மகீதளிடமே, அவன் செயலியமே போது
 அந்த "ஆவனின் முன்னிய மாய வினைக் கேள் பதான்" எம் பீழ் பகவான்
 செயல்பட குடியும் காரணம் கேட்டால்

"நிகேட்டாய், யாம் தொகுத்தோம் எனியான்"!!

ஆதலம் அந்த வினைகளை நாம் அனுபவிப்பதற்கும் அவன் கரும
 குயநீசி எடுக்கிறான் என்கே சொலிவ வேண்டும் அந் த கரும குயநீ
 டியும் அவன் விளியாட்டாக செலிவகுடித்து விடுகிறான். ஆத
 வே அனைத்தயும் அவன் "திருவிளியாட்டாகவே" நாம் கடுமிக்
 கெண்டால் எந்த குற்ற உணர்வுகடும், மய கும், சந்தேகமும்
 அவன்யும் தொகுத்து எனக் கூறி கிவ்விடு நடி குடிக்கிறோம்.
 உரைநபாலினி விளக்கமும் சூர் த்த ஆகிவிட்டது. எம் ரகுது
 கோஜம் போதும் என திறைய செய்வமை போலி கோலியுகிறது.

மாயா.

ஸத்யம் பேசும்
நாவை அடக்கு.

(ஸத்யா க்ருத)
தர்மம் செய்.
கருணையோடு இரு.

ஸத்யம் பேசுவல் , தர்மம் நிபந்தனம்.

ஓ எம் ஆத்ம ஸ்வரூபமான குடந்தாய்!

ஸதீ சித்-ஆஸந்தா

மனோநலம் பெறுவாய், ஆத்ம சுகம் பெறுவாய்!
பணியே யாதையெனக் கொண்டவனே! ஸத்யமே உன் சொகு
பமாக கொண்டவனே! பேராணந்தமே லடகி யமாக கொண்ட
பிரமீமானந்தமே முடிவிடமாக உணர்ந்தவனே! ஸாதுகீதர்
சேவையே தம் புருஷார்த்தமாக உடையவனே! உன் திரு
பொற்பாதம் பணிந்து உன் திருவடித் தூளியை எம் சிரமேல்
கொண்டு புளதாநி கிதம் அடைகிறோம்.

ஓர் சிறிய கதை சொல்கிறோம்.

ஓர் சமயம் மறான் பீத கயீர் தாஸ் ஓர் கிராமம் விட
மற்றோர் உடருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். அடியில் ஓர் குன்றா
மம் கிருந்தது. அதன் வழியாக சென்று போது திருவண்கள் வரட்டி
தட்டி அதை உபர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒரு பெண்
கூட்டிதையா னவள், ஒரு பெண் அமைதியானவள். கூட்டிதையான
பெண் வேகத்தோடு ஓடுபட்டாள், அப்படி கிருந்தவள் ரதோ கிரா
மியம் பாடல்களில் கோலாட்டம் குவிபோன்ற பாடல்களை குண
குணத்து கீ கொண்டு உவரட்டி உபர்த்திக் கொண்டிருந்தார். சூலில்
அருத்த அமைதியான பெண் வரட்டி தட்டும் போது

ஹேராம, ஹேராம, ராம ராம ஹேர ஹே!

ஹேர கிருஷ்ண ஹேர கிருஷ்ண கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹேர ஹே!!
என்றும் கையா நய விட்டல் கையா ஹரி விட்டல், விட்டல், விட்டல்
என்றும் மனோ உருக்கமாக உருதியா யெயண்ணம் வரட்டி தட்டிக்
கொண்டிருந்தார். அவ்வருவாரியும் பந்தாஸர் கயனி த்தார். சிரித்துக்
கொண்டே சென்று விட்டார்.

2

புத்திராஸர் அகியமரலீடுய அநே கிராமத் தீர் வரலியாக
 அநீது கொள்ளிடுநீதாரீ. பருவி அடித்த தாநீநிநீ வேகத்தால்
 அவ்விடு பெண்கள் தடைய உபரண வத்த வரலடி காரணது ஒன்றுடனீடுநீய
 சேர்த்து வந்ததுவிட்டதனையெயர்வீ. அவ்விடு பெண்கள் கருக்கும் அவ்
 வரலடிகளை பிரித்தெடுப்பதில் பிரச்சினை உருவாகிவிட்டது. அநீது
 வாயாடிக்காரர்பெண்கள் அநீதுவரலடிகளை கண்ணீரால் மூடிய
 அடம் பண்ணினார்கள். அநீது அமைதியான பெண்ணே சாந்தமாக அது
 அடியாளர் தடையது திதுவனையுடையது என வாநடம்பண்ணினார். அவர்
 கொடுக்க உறுத்தார்.

இதைச் சற்று நேரமாகவே நின்று கவனித்த பந்திரீ தாஸ்
 சற்று அவ்விடுயறையுடைய நெருங்கியநீய வந்தகூடுகளை என விசாரித்த
 தாரீ. அவ்விடு பெண்களும் நடந்ததை சொன்னார்கள். வரலடிகளை
 அனைத்தும் பிரேமாத் திரியாக இருந்ததால் அனைவரின் பிரிப்பது
 எளிதது முடியாத காரியமே. பந்திரீ சொன்னார் குதந்தகமகளை!
 உதைசண்டைபேரடையண்டாம். யாம் உங்கள் வரலடிகளை சரி
 பார்த்து மாறப்பட ச தோ உட்குறிவாமல் அநீதுக் கொடுக்கிறோம்
 என்கார். அவ்விடுயரும் அயறையே நோக்கினார்கள் "அவர் அருட
 பாரீயையினால்" இருவரும் தடம்பட்டனர். ஸ்வாமி ஜூனியர்கள்
 அநீதுக் கொடுத்தால் அனைவரின் ஏற்றுக் கொள் கிறோம் என்றனர்.
 எம் சப்தவருணகீருன்றே!

புத்திராஸர் ஒவ்வொரு வரலடியாக எடுத்து நம் தாது அருகில்
 வைத்து பார்த்தார். கோலாட்டம் சும்மியாட்டம் யாடிக்கொண்டே
 தடைய வரலடிகளை "மண்ணுத அமைதி" கருத்து. பந்திரீயநீநாம உச்
 சாரணத்துடன் தடைய வரலடிகளை மெல்லிய ரூவிலி
 "ஒட்டல் மிட்டல் மிட்டல்" என்ற குக்கமான ரூவிலி சப்தித்தன.
 இப்படியாக கவிவீரன்கூரக வரலடிகளையும் அநீதுகுத்துகொடுத்
 துவிட்டு ஏன் வந்தியே சொன்னுவிட்டார் பந்திரீயநீ கந்திரீ-காஸர்.
 இனிமேல் கதை யின் விளக்கத் தைப் பார்ப்போம்.

2

தாது உணர்மயில் ஓன்றிய செல்தமே! ஸத்சித் ஆனந்தா!

1. ஜகம், தாலங்கள், மாரூள்தர் அனத்தம் 'ஜடமே' அது 'கூடமே'! ஆறல்?

2. குறையன் நய்க்கமேய கற்பனை யடியம் அது 'கூடசுமம்'! ஆறல்?

3. ஓலிக்மும் குறையநாமாயோ அதிகூடசுமம்!

1. ஜடமே 'கூடமே':- அறியற்றது, அசேதனம் மாரூள், குறைய அனத்தம் 'மணர்ணுக்கு' அன்னிய கிள்பு.

2. 'கூடசுமம்':- நம் தூலக்கண்களுக்குத் தெரியாது. ஆறல் 'மேமேய' 'மயக்கத்திலி' தேற்றிக் கூடியதே!

3. அதிகூடசுமம்:- அது ஒலி அலகமே. அது ஸய்தார்த்தமே. அதுதோற்று ஆறல் ஸய்தத்திலி உணர்லாய். குறைய தூலசுயத்த நாமமேய்திற் குரியதா? அல்லது கூடசுமநாமமேய்திற் குரியதா? என உணர்லாய், ஆறல்காணமுடியாது.

குறியம்:- நாமமே ஜடசொகூய சய்தார்த்தம் ரஜல் தமேய குணதோஷசுயத்தம் உடையதாக அடுக்கும். குறைய புண்ணியமாய வினா சய்தத்தம் காரணத்தா ஆகவே அது பிறமயிறம் மயக்கிகாரணம்.

கூடசுமமும் அதிகூடசுமமும் குறையாக 'காரியகாரண' சய்தத்தம் காரணத்தாமும். அதாவது ஓர் காரியத்தை அன்னிடம் காரணத்திலிருந்து வந்த ஒலி அலகள்.

காரணம் அதுகூடசுமமாவது. காரியம் கூடசுமமாகவும், சொல்லப் பருயதால் மனம் அறிவேயாடு ஓன்றி, கூடசுமமாக குறைய சய்தத்த நாமாக்களை உய்ச்சித்திக் காரணமே ஜடசொகூயவிகளை (மணர்ணு) ஸய்சயம் மண்ணி சய்தத்தம் காரணம் அந்தருடயமான ஒலி அலகள் அறையகள்/வய்துந் தயிறும். அறையகள்.

கற்கவன சக்தி உள்ளயரிகள் மட்டும் கிற நிக் கமேயும் உற்தம் சாமணியர் கிற விக் கமேயாது (அறல்வய அனுயம்)

2

எம்பரிபுரணாந்தமே!

கிந்தியமய பநி கதிந்தெஸ் பெந்
 நிருந்தாரி. ஆகவே வரட்டிகளே நம்கா தில் வைத்து கேட்கும்
 போது அந்த வாயாடிப் பணம் தட்டிய வரட்டிகள் ஜடனாக அமைதி
 யாகவும் மண்பேரகி ஆந்தி. இறைநாம சம்பந்தமான ஒரு அநி
 களொடு பாடிக்கொள்ளி டே தட்டிய வரட்டிகள் உயிர் உள் ளாதல்
 போல் "விட்டல் மிட்டல்" என ஒலித்தன. இதை நம்பி கதிர்
 தாளீடரை அடியும் துறிவ ஒளி யொரு ல் அதை உரை அடியாது.)
 கிந்திகழ்ச்சி எதை உணர்ந்து கிறதென்குல்?

பிராந்த மித்தமாத எக்கர்மாதைய எம்தொழு
 இறைநாம உச்சாரணத்துடன் எம்தொல்?

**நீசய்யும் கர்மாயும் சத்திஹிர்கம்படு
 உன்மனமும் தாய்மை அடைகிறது!! சிந்து!**

5 00 பாபா.

சூடா

அம்மா!

உனக்கு எம் வர் ரு வணர்

குறள் ஒன்றை தொகுக்கிறேன் உணர்வால் உணர்வு
“அன்பும் அறமும் உடைந்தாயின் இலவாழ்த்தை
பண்பும் பயனும் அது” என்ருள் எம் வர் ரு வணர்!

குடிந்தாய்!

அன்பு என்பது தாய், அறம் என்பது தந்தை.
அன்பு என்பது கருணை, அறம் என்பது வைநாக்யம். அன்பு
என்பது சூயிமாதா, அறம் என்பது ஆகாயம். அன்பு என்பது
சுடர்ந்தமிழ், அறம் என்பது ஆத்தீத அறிவு. அன்பு என்பது
ஆத்தீத பந்த, அறம் என்பது துடருணம். அன்பு என்பது வேதம்,
அறம் என்பது வேதாந்தம். அன்பு என்பது துவைதம். அறம்
என்பது அந்நையதம். இப்படி இன்னும் அனேக பெயரால்
தொகுக்கலாம். அன்பு இலவாமல் உவகநிலியும் கீயநிலியும்
இல்லை, அறம் இலவாமல் தெய்வநிலியும் அனுபவ ருணநிலியும்
இல்லை என்பதாம்.

இதைப்போல் அன்பு வடிவான பெண்பையம், அற
வடிவான ஆண்பையம் இலவாமல் குடும்பம் கருந்தரல் அது
குடும்பம் ஆகாது. அந்த ஆண்பையம் இளைந்திருக்காலை,

குடும்பம் சீர்கோயிலாகும்!!!

எம் அனைவே!

சுவயத்தி குறைகளை நம் அனைவரும்

உரைத்த உணர்வை உனக்கு உரைக்கிறேன் சற்று தயனமாக
கேள். ஆண்களுக்குப் பதி மாதா, பதி மாதா, பதி குரு, பதி தெய்வம்,
என நான்கு நிலயில் சொல்லுகள். அனைத்தோடு வலய பெண்க
ளுக்குப் பதி மாதா, பதி மாதா, பதி கணவன், பதி தெய்வம் என
நான்கு நிலயில் சொல்லுகள்.

“வேதநிலியில்” உள்ள உணர்வை மாதா, மாதா, குரு, தெய்வம் எனும்
வேதாந்த நிலயில் மாதா, மாதா, குரு, தெய்வம், பதி நதிக்கு, பரம
என ஆறாக சொல்லி வைத்தார்கள். ஆறில் தீயோய நடிக்கவில்
சுடநிய நான்கு நிலயில் பதி நதிக்கு வேண்டும். இவ் குடிநாடுக்
குடி தெய்வத்திற்கும் இடையில் “புதுபுது” தீ அலகியம்
உருவாக்கின தீய வேண்டும். காரணம்,

2

நீ உணர்ந்தாய் துறைய நெய் வளமாகவும் குரு
 வாகவும் ஏற்றுக்கொண்டால் அவன்யம் அந்த
 காவாதி சூழலானபரமொருபம் பரிபதி சொகுபத்தி
 லிருந்து நானம் உணர்ந்தீதுவாம் அல்லது அந்த
 பரிபரமொருபம் ஓர் குருவை உணர்ந்தீதுவாம் அல்லது
 அந்தபரிபரமொருபம் உணர்ந்துள்ளேயே (பரிசுருவாக இருந்து) அந்த
 சூழ்நிலை உணர்ந்தீதுவாம் அப்படி சூழ்நிலைகளை அல்லது
 உணர்ந்து உணர்ந்தீதுவதற்கு "குருவாம் நினையை" அவன்யம்
 ஏற்றுருமேயுமென்று உணர்ந்துவருவதற்கு அப்படித்தியம்
 கேட்டுக்கொள்கிறது! உணர்ந்தீதுவதற்கு வேலாகவே உணர்ந்தீது
 "ஸ்தீஸிதீ அனந்தா" உணர்ந்துகொண்டே **உணர்ந்தீதுவாம்**

ஊர் மாரமலியாக இருந்து அதேயநயபாட அனுபவத்தை
 ஸீயம் அனுபவமாக நடத்துவதாம். இது எம் சொந்தகருத்தீதுவாம்
 அவன் உணர்ந்த அனந்த எழுத்து!
 எம் செவ்வக் குருந்தாய்!

உன் செயல்

எப்படி இருக்கவேண்டுமெனில்
 1. அதுகாலை ஓர் க்ருர் எழுதவேண்டும். எழுந்த உடனே
 (தந்தசூழ்நிலைகளைக் கவனித்து உணர்ந்து) பரிபதியின் சூழ்நிலைகளை
 மண்டலியிடும்படி காலம் செய்வதேண்டும். அப்படி செய்வதாம்
 போது தீசொலிவருவதென்று ஸ்தீயவாசகம்;

ஹேயரம் மெருருளா! இந்த உடம்பை எழுந்தருளா
 செய்து விட்டாய். இந்த உடம்பை உணர்ந்துகொண்டு என்னை
 காரியம் செய்வதென்றே, அதுதீதுவதாம் செய்து சூழ்
 கிதன் அண்ணிய பாய்வதன் அனந்தீதுவாம் உணர்ந்து. இந்த உடல்
 உணர்ந்தீதுவதேயும். இது ஸ்தீயம்! ஸ்தீயம்! ஸ்தீயம்!
 என்னை உணர்ந்துகொண்டு செய்துவிடு!

2. கிரவுத்திரம் அடித்துப்படுகிற கக்கு செவ்வகம் அன் அணர்ந்தீதுவதாம்
 யின் சூழ்நிலைகளை அனந்தீதுவதாம். இந்த உடம்பை
 நீ சொல்ல வேண்டிய ஸ்தீயவாசகம்;

2

மேயரம் மொருளே! இந்த சரீரத்தை வைத்து
 இது காலப்பரியந்தம் எண்ணென்ன காரியம்
 செய்தறயோ அவை அனைத்தும உனதே! இந்நீ
 அண்ணியமாமம் அனைத்தும உனதே. இந்த
 சரீரம் உன்னை உயிர் உயிர்மையே!

இது ஸத்யம், ஸத்யம், ஸத்யம்!

எனையிரமாணம் செல்துவிடுவாயாக

இம்மடி குரண்க தரவனம் நீ சரீரம் மீயணமாக
 சரணம் செய்துவிட்டால் உன்முறை உநீகனம் வழிபாடு
 அறைகள் அனைத்தும குறைவின்றி அடிநீதுவிட்டதனை உணர்
 மேயம் இந்நிலாசகம் தருகிறேன் அவற்றையும உன்
 உணர்மால் உணர்ந்து அனுமவிப்பாயாக!

1. எந்த விதமும் "பிரம்" நாமம் உன் சிவாசுத்துடன்
 கவந்ததைவருமை போலி மிகக்கவணம்!
2. எவரிடமும் கனம், சகம், கமடவாரீததை கிராமந்தம்
 பேசக்கூடாது! அதிலீ சரீரம் கர்மையாக அருக்கவணம்
3. எவரிடமும் குற்றம் குறைகாணுதே! அம்மடி தோநீநிலீ அவை
 உன்னிடமே என உணர்வு உடனடி அவற்றை நீக்கியபடி!
4. பிறர் குற்றம் குறை தகாத செயல் வாரீததை கிராமந்தம்
 படிக்க அண்ணிக்கியபடி; விட்டுகொடுத்து விவகரியபடி!
5. அந்த காலத்தே பூன்குணம் மரம் மொருளே தெய்வம்
 அந்த தெய்வமே நாமம் அனைத்தும இறைவனே அனைத்து
 அந்த பூன்குணம் அண்ணிய விலிவி. அந்த பூன்குணம்
 நாமம் அண்ணிய விலிவி. நமக்கு அது அண்ணிய விலிவி.
 அது சுகசொருபமே துவிருதுக்கி, மய, சொருபம் இவ்வ
 இலிவி. துக்கம், கவக்கம், சந்திரேகம், மயம் அனைத்தும
 நம்மாய ரம்மை கற்பனையே, அவை உன்மையிலிவி
 என உன் உன் உணர்மால் உணர்ந்து எந்த விதமும்
 அந்நீதுவாக அருக்கியபடிவாயாக!

2

எம் தவமூக்குந்நாய்!

இந்த யைத்தியம்

கூறிய மையகரி கூடமானவரை ஏற்று நடப்பாய் எனத்
தொற்று திறுது. எப்படி அப்படி உறுதியாக நம்புகிறேன்
என்றால்? "நீ எம் சமத்துக் குடிக்கீ குடிந்நை" /

ஆகவே அவஸ்யம் நடப்பாய் எனாமக்குத் தீரெரியம்.
மேலும் உணக்கு பநீயசுஷ்டர் பநீராமனுக் ஸ்பேர தீத்தீ

"காணவாசிஷ்டம்" என்றும் நூலில் **சிகித்துவசன்**

என்ற ஓர் சித்தகாணஅத்வைதகதைஉண்டு. அதில் சிகித்துவசன்
என்ற அரசனின் மனைவியின் நாமம் **"கூடா"** என்ற நாமம்

பிரகாண்டவள். அவளோதன் கணையனுக்கு பநீகுருவாக வரும் போது

"கும்பமுனி" என்ற நாமத்தேயத்துடன் வருகிறார். பின்னர் பநீகுரு
தேவராகிய கும்பமுனி தேவலோகத்திலி பநீதுர் வாயம கரிமியில்

சாமத்தால் மெண் வடிவம் கரலியம் ஆண் வடிவம் பகலியம் ஆக
சாமம் ஏற்கிறார். இந்த கும்பமுனியாகிய கிஷ்டாபி அப்படி மெண்
சாமம் ஏற்கும் போது, அப்போதுள்ள நாமம் **"மதளிதை"**

என்பதாகும். ஆக சிகித்துவசனின் மனைவியாகிய **கூடா** பியே
கும்பமுனி, கும்பமுனியாகிய மஹரிஷியே **"மதளிதை"**

என ஒரு குடிக்கதை வருகிறது. இதை ரத்னச் சூடுக்கமாக
உணக்கும் போ தீக்கிரமம். உணர்வுடன் உணர் வடியாக
நீயோகதை கேட்கும் எம் செவ்வம் மெண் குடிந்நை ஆகவே
உண்ணகதை சொல்லியே நூல்தம் பண்ணுகிறேன். அந்த
உண்தாகம் **"ஹாரிதுயில்"** ஆம்!

சிகித்துவசன், **கூடா** வலவாறு !!!

பு

புலோகத்திலி ஓர் நாட்டிலி **"சிகித்துவசன்"** என்ற மன்னன்
அரசாண்புலத்தான். இச்சமயம் நடந்தகாலம் திரேதாயகம்.
அச்சமயம் இருந்த யர்கள் யயது எண்பதாயிரம் முதலி ஒரு வட்சம்
வரை வாடிந்தாக பநீயுணர் களின் அயுபயம்) இந்த அரசனுக்கு ஓர்
மனைவி இருந்தாள் அவள் நாமம் **"கூடா"** என்பதாகும். அரசன்
பகீதீ சிரத்தை யிதவி வற்ற தெய் கீதத்தன் மையிலி நாடடை ஆண்டான்.

2

அரசனாக்கு தெய்வீகத்தீரல் ஆரண நம்பிக்கை
 இருந்ததால் தாம் "ஆத்ம ஞானம்" அடைய வேண்டுமென்ற
 தீவிர உயரநம்பம் இருந்ததும் ஆகவே அவன் சமையலில் அனைத்து
 உணவான்களும் அன்புடன் உறவேற்று "சுயானம், யோகம்"

பலபலம்நீங்கியுயரநம்பம், ஆத்ம ஞானம்" ஆகிய ஆத்மார் தீர்த்த உறவு
 யாடும் கேட்கவும் அதன் வேலாக "சர்ச்சை தரீக்கருதரீக்க வாது
 னீகள்" செய்து வந்தார்.

1. சர்ச்சை, தரீக்கருதரீக்க வாதுவீதரீக்க செய்தால் **பாண்டித்யம்**

பெறுவாம் அதன் ஆன்ம அனுபவம் (ஆத்ம ஞானம்) பெறமுடியாதும்
 மேலே கூறிய நயகாரால் இருபரை யாதிலி பெறும்படியும் இருப
 ரையென்ன உலகையே "அடக்கி அதாவாம்" தம்மை அடக்க
 முடியாததன்மையினால் "வேரும்க ஆம் சம்மாத்யம் செய்தவரம்"
 அதாவ "இக்கருதரீக்க" அந்த அரசனிடமும் தீர்த்துக் கொண்டு
 இருந்தது போலும்?

2. தன்னை அடக்க வேண்டும் அகற்கு தான் தன்னுள் அடங்கவேண்டும்
 தன்னுள் அனைத்தும் அடங்கினால் தான் அதுவாகத் திகழ்வான்!
 இந்நுபாண்டித்யம் அவன்யம் கிராதும் எச்செயலியும் தம் வரக்
 கிலும் சூர் **நாணசீய்வால்** பணிந்து விரிந்து கொடுப்பி
 யான். எதியும் "வாதுமேறியிடி வாதுமே" அவன்யம் அவனிடம்
 கிராதும்! இதுவே சூர் ஆத்ம ஞானியின் லட்சணம்!

அரசன் சமையலில் உருவங்கரிடம் மேலேகுதவாம் தில்
 கூறிய பல ஞானமடம் கேட்டு வந்தான் ஆகவே காலம் பல
 ஆகியும் அகலுக்கு ஆத்ம ஞானம் சாதியமாக வலிப்பில்!

அரசனாகிய குடாலை தம் கணவனுடன் விருந்துக்கு
 வரும் பரிபூரணத்தனக்கு பல நிலிகாரிவி பணியிடை என்ற நிலையிற்
சேவை யும், **புறபாதுசேவை** யும் செய்து தாம் எதுவும்
 விரும்பி கோராமல் அவர்கள் கொடுப்பதை மட்டும் பணிந்து
 சிறந்தவாக ஒன்றுக்கொன்றே அதை அம்மடியே தம் "ஸ்வய
 அனுபவத்திலி" ஏற்று ஆத்ம ஞானம் பெற்று தீர்த்து கொண்டார். பரிபூரண
 னீதரீக்க அனுபவ வாசகமாய்தும் - நீதேட்டு அவர்கள் கொடுத்தால்
 நீகின்றனும்பக்குவமிடலிலி ஏற்றுமும். அவர்களாகவே கொடுத்தது
 பெற்றுக் கொண்டாலும் நீம்குயமிடலுவிடலும் என்னுங்கள்!

2
 ஓயெண்பாயாபாய்!

ஓர் நாளி் அரசனும்
 அரசியும் ஞான சம்மந்த தைமி யந்நி பேசிக் கொண்டி
 ருத்தார்தள். அம்போது சூடாபி கூடாபி அமைதியிள்
 ஞான விளக்காங்கிள் அரசனல் ஒந்தி அடியலிஸி.
 அரசன் சொல்லும் விளக்க மாவுது:-
 ஓயெண்பாய் தீயே!

அந்த ஆத்ம ஞானம் எளிமது அது

“யெண்களுக்குரியது” நான் அந்த ஆடகம் மொழிப் பேற்று
 கிடத்தட்டகருப தாமிரம் ஆண்கள் ஆகலிட ணம் நானும்
 அனைமஹான்கள் சேவக மந்திர சீரடி பெற்று யந்நி மந்திரங்
 களி பல ஆயி க் கணக்கரண வகுடி விகள் இவீது வகுடி றை.
 யோகம் பல செய்த வகுடி றை; பிராண யாமம் பல நிமிச களி
 செய்த வகுடி றை; நம் சிவ மருமலுக்கு ஆராதி அபிஷேகம்
 அஷ்டோத்ரம் சுகந்திர நாமம் சும்படி பலர் சொல் வறையும்
 கேட்டு கதம் அயந் சிவகுத்து வகுடி றை; மருமலும் நான்
 செய்யாத சாதின்களே கிளிப் யெனவாம். அடிய செய்தும் நான் அந்த
 ஆத்ம ஞானம் அடையலிஸி. தீயோ யாமம் டீர் மெணீ ஜனீமா?
 எனக்கு தீயானத்தை உபேசை செய்கி ருயர்? உனீ தீயானத்தரல்
 எனக்கு மரிதா மமக குருக்கிற தெனகிவ யரி கரச யாந்தீயை
 பேசி சூடாபியை அயம சித்தரன்.

எம் சூடாபி சொன்ன வாசகமாவது:- பிராணய தே!
 ஞானம் எளிமது எந்த தர்மா வினயும் அடைய முடியாது
 ஆதல் ஞானம் அடைய முன் எந்த தர்மாவையும்துறக்க
 ஞானம் என்ற மேலீ தாது திநீ குச் செல்லும் படிக்கட்டுகளை
 ஸத் தர்மா (நிஷிகாமம் தர்மா) அதுவே முந்திய முடிவாகாது.
 ஞானம் அடையம் போது “உலக மயக் கரும்” தெய்வ
 பயத்தையம்” விட்டே ஆகவேண்டும். தூல விருத்தியை
 சாடகி விருத்தியி லி (தெய்வத்தி லி) ஓடுக்கவேண்டும்.
 சாட சி விருத்தியை அகண்ட விருத்தியி லி (சர்வ
 சாட சி தண்மயி லி) ஓடுக்க வேண்டும். அகண்ட விருத்தி
 அகண்ட க ரஸத்தி லி கவக வேண்டும் அதுவே ஜிவன்
 சுக்தியென சுகந்திச் சொன்னார்.

2

கர்மாவை விடவேண்டும் என்று எந்த கர்மாவையும் நூலாசிரியர் அடைய முடியாது என்பதையும் அரசனும் ஒம்பக கொள்ள முடியவில்லை. எனவே ராஜாதிசாரியும் இவ்வியன்றெயர்நீயெனத் துள்ளவும் சூடிய விலிவெட்டுவாய்க்கமும் அதன் வலிவமை களும் அதனல் அபசாரம் ஆகிவிடுமோ என்றுமயமும் அரசன் அச்சுறுத்தியது. அதன் அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அரசன் சொல்லியவான்.

ஆம் உத்தம மத்தினியே! ஏதோ தகாத அபசாரமான தருத்துக் களைய வெளியிட்டாய். இது விருந்து என்ன தெரிந்து என்ருல் "யெண்முத்தி பிண்முத்தி" என்பதைக் காலடிவிலிடாய். நாம் இருவரும் திருமணம் பண்ணி அறமையபாரத்தை ஏற்று "இருபதி னயிரம் ஆண்டுக்குக் குடும்பம் ஆகிவிட்டது. நீ இந்த ராஜ்யத்தை வளர்த்துக் கொள்ளும் உனக்கு அதற்கு உடைய உணர்வு யாம் ஆதம் நூலாசிரியர் செய்த புகாரை என்சு சொல்லி விட்டு அரசைத் துறந்து ஓர் சந்தி யாகியாகி காலடி நீடு சொல்லிவிட்டான் அரசன்!

ஆம் உத்தம மத்தினியே! அரசன் அரசை

துறந்து சொல்லு ஓர் ஐநூறு ஆண்டுக்குக் குடும்பம் ஆகிவிட்டது. நம் குடும்பமானவன் அரசன் காணும் சொல்லு இந்நூறு ஆண்டு களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டதே, அரசன் என்ன விதமாக இருக்கின்றான் என்பதை யறவாம் என்று குடும்ப அரசன் தயல் செய்யும் காணகம் வந்தான். அரசனும் அடர்ந்த காணகத்தில் ஓர் குடிசையைப் போட்டுக் கொண்டு, அதனுள் ஓர் இளிய சுவலிங்கம் பிறகு திடையெய்து, அதற்கு மூலம் ஓர் குடிசை ஆராதனை செய்து கொண்டு குக்கை கண்டான். பந்தம் காண்க ஓர் மாக நன்றி இலகித்துக்களிதல் துடமே ஓர் மறு நிஷி யெயும் துறித்தான். அரசன் குடியுக்குள் குடிசைக்குள் குடும்பம்!

2

குமீயமுனி: - சிரித்துக் கொண்டே ஏ அரட்சேந்
எனதயும் விடவில்லையே? எல்லாம் விட
விட்டோம் என சொல்கிறாயே?

அரசன்: - யாம் இந்தியும் விட்டது நயவுகிவிட யா யின்
கிளிநாதி விடவேண்டுமீ? தந்தையம் தோள்கள்
முன் பந்தமாக கொடுக்கி யாமிடது அச்சிவலிங்கம்
எம் குற்றம் சம் யோக தண்ட, கமண்டலம்,
மாணிகொலிமந் துஜா யாத்திரங்க ளே
இயைகளை எம் பந்தநி களாக தோற்று கிளி

நுணம் இயைகரியும் கிளிநாதி விடவேண்டுமீ, எனச் சொல்லி
அக் குடிவியுள்ள சிவலிங்கம், கற்றும்துஜா யாத்திரங்க ள்,
குற்றம் சம், யோக தண்ட, கமண்டலம் அகிய அனைத்தையும்
தூக்கி அவிஞாநா தீராதையிலி எறிந்துவிடும் ஆகா!
ஆகா! பந்தம் விட்டது என ஆனந்தக் கிந்திடு டு லுண்.

குமீயமுனி: - சிரித்துக் கொண்டே அரட்சே! நீ ஒன்றையும்திடவில்லை.
“எல்லா ஆசைகளுமீ உண்ணிடமே அருக்கிறது”!

அரசன்: - ஆகிலிவி இதைத் தடுக்கின்றீர் கிளிநாதி யாம் பந்தத்தை
விடவில்லையா? அம்மடியாறு ல் அக்குடி யும் விடும் திருக்கணம்,
எனச் சொல்லி குடி விடும் வெளியே யந்து அக்குடி யுக்கு
பந்தமிடும் கொடுக்கி விடும் அம்போது தனி மானிக் குக
இருக்கிறோம். பந்தம் ஒத்திந்தியான் லுண்.

குமீயமுனி: - சிரித்துக் கொண்டே நீ கிளிநாதி ஒன்றையும்திடவில்லை.
“எல்லா ஆசைகளுமீ உண்ணிடமே அருக்கிறது”!

அரசன்: - வேறொருபே! கிளிநாதி உண்ணிடம் எண்ண அருக்கிறது?
அனைத்தையும் தாண்டி நந்து விட்டோமே? சூகோ, கோ,
இந்ததூலத் திவ் ஒட்டியிருக்கும் சூர் வந்திரமம், கொடிய
என ஆத் அளநொண். கிழியும் தான் அருக்கிறது அதுவே எம்
பந்தத்திக்கு வேகரணம் எனச் சொல்லி அயைகரியும்
கற்றுநித்தநிநிவி எறிந்துவிடும். இம் பேரது அனைத்தும்
பந்தம் விடும் விடும்! யாம் அயதூதருக” ஆகி
விட்டோம் அம்போது எவ்வுமீ எம்மின் கிளிநாதி. இம் பேரது
யாம் பந்தநிவர்த்தி ஆகி விட்டோம்.

குமீயமுனி: - கடகடகட வெணயவமாகச் சிரித்தார் இராம குகநகரம்
கிளிநாதி ஒன்றையும்திடவில்லை.
“எல்லா ஆசைகளுமீ உண்ணிடமே அருக்கிறது”!

2

அரசன்:- தினைத்தாரை; தனினையுட்குந்நுயம்
பார்த்தாரை மினினரி ஓர் குடிவெடுத்தாரை.
எம்பிரமோ! இப்போது இந்த தூவம் ஒன்றே
எம் குடையதாக இருக்கிறது; அடையுட்கு விலக
விடுகிறோம். பந்தம் எனக் கொல்லுகின்ற
மாணியமிளிடம் ஒன்றே இருக்கிறது; அதையுட்கு
கொல்லாமை செய்து விடுகிறோம் எனச் சொல்லி

அருகிலிருந்து மீட்டித் துறவி அங்கிருந்து தம் தூவத்தினை உட்கு
அத்திக் கொடுத்தது; இந்த "ஒருநிதிகளும் தொழியலும்" எனினும்!
நினைவு உணர்ந்தபதி குருகுலம்; அரசனைத் துறந்து நிறுத்தி;
ஏ அறிவிலவாதவனை! கந்த உடம்பு உணங்கு எனினகேடு செய்து
துது? அதை அத்திக் குறியாகிடுமே! "பந்த நிவர்த்தி எனிபது குறுவிலி"
இந்த விடையுட்கு எல்லா ஆசைகளும் உன்னிடமே இருக்கிறது!!

அரசன்:- ஹே குருகுலம்! தருணசாகரம்! தயாநிதி! எமக்கு பந்தம்
எது? நிவர்த்தி எனின தெரிய விலி? அனைத்தையுட்கு விலக
கொடும் குடிவிலி தாவத்தையுட்கு விலக விலக விலகம் எனினு எத்த
நிதிக்கும் போது அதையுட்கு தடுக்கிறீர்! எமக்கு சந்திரமரி
யுட்கு தெரிவிக்கவும்?

குடிமகுனி:- ஏ அறியாமையினி குத்தாய்! கினைசந்திரகவனி!
நாடு, வீடு, அறம், மனை, மக்கள், மெய்யும் உடைமைகளாக
பாவித்தவை அனைத்தும் **ஆடங்காரை?**
அறிவற்ற சொகுமங்காரை? கினைசந்திர "எண்ணத்தால்
நூண், எண்ணி, எண்ணிடையது, என அபிமானித்
தெ ஆகின்ற" **மனதை** விடுவாயாக!
அனைத்தையுட்கு கிரிய துண்புமாக ஆட்டி வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் இந்த மாயாமனதை விடுவாயாக!

அரசன்:- ஹே பிரமோ! கண்கள்கு தெரி கின்ற இம் உக
சொருபங்கியெல்லாம் விலக விலகம். கண்கள்குத்
தெரியாத மனதை விடுவானி துறிகளே? அதை எப்படி
விடுவது? இந்த மனதின் தோற்றம் என்ன? இந்த மனதின்
இருப்பு என்ன? இம் மனதின் கியத்கம் என்ன? இம் மனம்
எனதவைத்து எப்படி கியங்கிறது? இது தான் பந்தபாச
நிவர்த்தியா? ஹே பிரமோ! இம் மனதின் உட்கு வம் எனினு?

2

குட்பஞ்சுணி:-ஓ அநியாயமையின் குடிந்தாய்!
மணதிநீடு வடிவம் வாமனை எண்போம்!
கிந்தமணம் தூவ சொடுப நாட சூபங்கிளப்பநீரீய
எனும்! செயற்கையின் நாடசூபங்கிள தெடுத்து
இயற்கையின் சூப நாடாங்கிளிப் நிந்தகப்

பக்துக்தெகண்டரல் அதனியாவனை எண்பு சொலியும்

“குணங்கள்” அவலியம் படிப்படியாக தெகும்!

அரசன் :- ஸத்குருதேயா! மணதிநீடு வடிவம் வாமனை
எனினீர்கள். அந்த வாமனையாகிய குணங்களை எப்படி
எநன் வேமாகவிரவர்த்தி க்கிந்து? அதன்பதியேடுகள்
எனின்? அதை எப்படி கண்டுதொள்வது?

குட்பஞ்சுணி :- எம் சரேஷ்டபுத்திரா! பார்வை கேடடல்” ஆகிய
கிரண்டிளவமேகிளமன தின் உதித்து ஆகும்! கிந்தபார்
வையியும் கேடடலியும் வினும் கிந்த மன விதைக்கும்
அணிகாரமா “நான் எனினும்” என்பதே உரமாகும்!

இய “எனினுடையது” எனிற அவிமானமே இவமாகும்!!

பற்பல ஜன்மாந்திர தோஷங்கதாால் விளிந்த கிந்த
 மனம் எனினும் விருட்ச தீதை திளகளை வெட்டினால்
தான் தாரோடுபிடுங்கி எறியமுடியும். திளகளை வெட்ட
டாமல் தாரோடு எடுக்கமுடியாது!

அரசன் :- என்பிரமுவே! கருணகரா! அம்மரக்கிளகளை வெட்டும்
வதையை எமக்கு அருள வேண்டும்?

குட்பஞ்சுணி :- ஓ எம் பாலகா! சந்நிதயன மா தக் கேள். அக்கிள
களை வெட்டுவ தென்பதை “கொளனம்” என சொல்லுவார்கள்
கொளனம் என்பது :-

“பாவங்கடையும், ஆசைகள் கடையும்,
தமக்குமுன் வருபவையகளை மஹா மெனாடாய்
கிடுத்து கொண்டு இயித்தவர்களே கிந்த”

மனதை ஜயித்தவர்களாகும்!!
 இதன் விளக்கம் பின்னல் கவனிக்கவும்.

2

1. பாவனை கெடவும் :- கணவன், மனைவி சூழ்ந்தத, உறவு சுற்றம், பாவனை கெடவேண்டும். அதாவது அனைத்து உறவுகளையும் நிறைந்திருக்கிறார்கள் எனும்; அவரவர் வினையின்படி அனைத்துமே சூழ்ந்த காது நியதி வலுமாமல் அவரவர் விதிநாச்சாரம் படிபெறாமல் நடைபெறுகிற தென உணர்ந்த தன்மையினால் "சொந்தத்தால் வந்தபந்தமும்; பந்தத்தால் வந்த உறவும்; உறவால் வந்தபாசமும்; பாசத்தால் வந்த புண்ணிய மாப வினையென்ற பாவனை கெடவேண்டும்!"

அனைத்து ஆடசொரூப நாடம ரூபங்களும், (மண், பெண், வண்) நாம் தொடர்புபடும் பாத்திரபண்புகள், மனமும், அனைத்துமே கமைய வந்துகீடும், **மண்ணை** மண்ணுக்கீகனிமையிலிவி என்ற பெருணர்வு பாவனையிற் நின்று, "பொய்யான நாடம ரூப பாவனை கெடவேண்டும்!"

2. ஆசைகள் கெடவும் :- இதில் சபலம், சவனம், சந்தேகம் என சூழ்ந்தும் அடங்கும். அதாவது சின்ன சின்ன ஆசைகளாக முதலில் தோன்றி, அவை தீராத மோறு வெறியாக மேராசையாக மாறி அவை **கரும் தோஷ குணங்களாக** பரிணமித்து புண்ணிய மாப வினையினை சேர்த்து பிறப்பிற்றிப்புகுதகாரணமான "ஆசைகள் கெடவேண்டும்!"

சபலம் :- சின்ன சின்ன ஆசைகள்

சவனம் :- அந்த ஆசைகள் விரிவடைந்து விரிவடல் அடைவது. சந்தேகம் :- இரண்டு பட்டதில், அதாவது அடியும் அடியாதா? நடக்கும் நடக்காதா? என இன்னும் பற்பல கேள்விக் குறிகளாக பிளவுபட்டதால் எப்படி உறுதி யாக உறுதி யாக உறுதியாக அப்படி நிலையை உணர்வுபண்ணி அதன் விடைகளைத் தாக்கு பற்பல பிறவி எடுக்க உறுதியாகும்"

3. கும்பீசு முன்வருபவைகளை (நடப்பவைகளை) மறைமொளையால் இருந்துகொண்டு ஆயித்தவர்களே இந்த மனதை ஆயித்தவர்களாயர்!!!

2

இங்குதான் குரணிகளின் அனுபவவசனமான
“செக்தாரைப்போல **“திரிவான்”**

சகஜகுரணி” என்னுங்கள். இங்குமூர்மொனாம்

1. என்மது “கண்கள் இருந்தும் குருடாய்”!

2. “காதுகள் இருந்தும் செவிடாய்”!

3. “வாய் இருந்தும் உளமையாய்”!

1. **கண்கள் இருந்தும் குருடாய்** :- கண் உபகைக்கொண்ட ஆறல் நாம சூடுண தோவு கற்பனை பண்ணுது. முதலில் அறையல் மொருநாக தானும்; அரண்டுவது அறையலுக் காணும்; சூன்றுவதாக தாமாத உணவும்; அனைத்தும் நவமாகவும் சுகமாகவும் உணர்ந்து அறையல் சந்தேகம், கவக்கம், களங்கம், துக்கம் பயம் அவைகளை போக்தியினும்.

2. **காதுகள் இருந்தும் செவிடாய்** :- காது ஒலி அலகளையும் வார்த்தைகளையும் கேட்கும். அவ்வுலியை தயாவனை, தோவு தயாவனை, குத்துக் குறையானை என்ன “தன்னை எண்ணுங்கள் எழுத்து” அனைத்து ஒலி அலகளையும் சாந்தமாகவும் அமைதியாகவும், அறையல் யாக்காகவும் அவை அவரவர் பிராரத்தவ வினையின்படி ஒலிக்கப்படுகிற கென்று உணர்ந்து “உணர்ச்சிகளுக்கும்” அடிமையாகவும் “மெய் உணர்வுகீழ்” மட்டும் ஆதார சந்தேகம், கவக்கம், களங்கம், துக்கம், பயம் அவைகளை போக்திக் கெடுண்டு ஆனந்தமாத் திரமாக இருப்பது!

3. **வாய் இருந்தும் உளமையாய்** :- வார்த்தைகள் வெளிவரும் உண்மையான, அருமான, மிதமான, அமரமான, அறையல் பத்திரான வார்த்தைகள் திடுகண்டு, அடக்கண்டு, மொருநீர்கொண்டு வெளிவரும். கரும், சுரும், கபடச் சொல், கேளிக் கைக சொல், அறநீர்மணம் அண்பரும் படியான சொல் அயல்யம் வராது.

இப்படியாக “தன்னுள் தான் அடங்கி” “பிறரை அடக்காமல்” இம்மூன்று திடுகளையும் அவர்கள் சாதனை செய்திருக்கின்றார் அவர்களே தம்மூன் வருவனவாகிய நடப்புவற்ற ஆனந்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளுபவர்களே **“மஹாமௌனிகள்”** மூலே கூறிய இம்மூன்று திடுகளையும் தாம் அடங்கி அவ்வாறே மறைத்து யித்தவர்களாயர்.

2

ஓளத்தாயே! தலைமகளே! துயம்புதலியே!

மேலேகூறியவைகளை சூடாபீயாகிய பதிகூம்பினி
முறையியடி உப தேசித்தயம் கண்ணருவிபெருக்கெடுத்த
துஜூடகேடககீர்கொண்டிருந்ததி ஐத்தவசனீ மெய்
இலிர்த்து, தேகம் வேர்த்து, மயிர்த்து கூடினெனிய,
நாயு தடுமாறி, குளாயியடி, ஓர்வார்த்து நை சொலியுயானீ!
ஓஅருள்பெரும் பொருளே! ஸதீயசொடுபியே! ஸதீய
வாசகனே! ஸதீகுருவாரியா! ஸதீகுருபராதீபநா! மொளா
தேசிகனே! ஸ்வயம் ஜோதி ஓளிபிபிசுயம்பே! நானாதேசிகனே!
இப்பித்தலியேனுக்கு! நாயிந்தகடையேனா அடியேனுய் ஓர் நானுக்கு
நாயாகவந்தபொதித்து என் அஞ்சான இருள் அகநீறிய எந்நையு

தூய்களீ கூறிய அறியுரைகளென் ஓரமேல் தூங்கித்
கொண்டேடமம் ஸ்வாவி அடியோமை தவருகக் கொள்ளாயேண்டே
ஓர் அறுநூறு ஆண்டுகருக்குகூன் என் மனைவி அவளி. நமஸ்சூடாபி,
அவளுடன் குடும்பம் நடத்தி உரும்பேறுது யாடி பகீதி, கர்மா,
மந்திரம், சூதா, ஜபநயம் இவற்றை இவாகித்திது பேசுகிறவையே
ஆதீமநானம் என என் அறியாமையினால் கூறுபவரம்.

ஆறவன்மனைவி சூடாபி இப்போது தூய்களீ கூறிய
அறியுரைகளை வேசாக சொல்ல ஆரம்பிப்பாளீ. ஆறவன் கீதகட
ருகிய அடியோம் உடனே உயம்புக்கூறி அவளி யாரைய அடைத்து
விடுவோம். காரணம் என் கருத்து "பெண்களுக்கு பகீதியோ
நானமே வராது எனினும், அவர்களை அறையகளை பெறுவடியாது
எனினும், அடித்தயி பேசுகிறபெய்யாம்" அது என்முடைய
ஆணவமே அபிமானமே என அப்போது தெரிய விலிபீ.

இப்போது உணர்ச்சிமேல் சூடாபியை

எனதம் கண்களில் ஓர் பெருக்கெடுத்த சூடாபி. தன் அரவணீ.
சூடாபீயாகிய சூம்பினியும் ஓ அரசே!

"காலமீனிறிபழா" அப்போது உன் மனைவியாக
கருத்து உணர்ச்சிய அத்தபழிமரம் பொருள் இன்று இவ்வடிவிலி
உணர்ச்சி உறதனை உணர் வாயாகம் காலம், பகீதயம் இனி
எது அமே பலனீ தரிது என்கிறீய்க் கொண்டே சொன்னீ கும்பினி!

2

எம் தவசிரேஸீடகீ குடிநீதை!

இப்படியாக பலகுறை வந்து அவ் வரசனாக்கு ஆத்மநானத்தையோ நித்து சிலகாலத்திலி அரசனை திடநானியாக்கி விட்டார் குடிபகுதி சில நூறு அணங்குகள் கட்டித்து அரசனாக்கு போக போகியங்களினின்று அனுயம் பிரமாணமாவது மொண்டி, மொண்டி, மொண்டி ஆசைகொக்கிறதாரண யளி சுடிக்கீம் நிமித்தம் குடாசியாகிய குடிபகுதி ஓர் நாடகம் நடந்த திட்டமிட்டார். அதாவது?

குடிபகுதி தன் யோக வன் மையால் ஓர் மாயா காள்யம் செய்தார். சொர்க்கீ கலோகத்திலிருந்து தேவே ந்திரன் திந்திராணி உட்பட அடித்திக்குமாவகங்க மும் கிளைந்து, அரசன், மாரி, வசு, திலோத்தமை மேனைக உட்பட தேவமாதர்க மும், அம்மரஸ்தி லீகமும், கந்தர்வ நுள்ளிக மும் தேவர்க மும் ஆயிரக் கணக்கில் படை திரண்டு வந்து அரசனாக்கு மன்றலி வணங்கி குடிநீட்டிட்டு அஞ்சலி யஸ்தமம் அந்திரன் சொல்லுவாரி.

கீர்த்தியும், சக்தியும், நாணமும், பூருங்கே அமைந்த அர சே! தாங்க மூக்காக தேவலோகம் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறது. தேவமாதர்க மும் கந்தர்வ கள்ளிக மும் தாங்கிள மகிழ் விக் க காத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். சபேர சம்பத்தும் தேவ சம்பத்தும் இனி தாங்க மூடய தேவிந்த இராயதம் (வெள்ளையான) தாங்க மூக்காக காத்துக் கொண்டு இருக்கிறது. அதிலி சிவோலுணித்து தேவலோகம் வியம் செய் லீர்க ளாக. என திந்திரன் பணிந்து கூறிருன்.

அதற்கு மறா நானியான அரசன் சொல்லுவான் லே தேவ அர சே தேவேந்திரா!
அங்குள்ள தே அங்குள்ளது! அங்குள்ள தே அங்குள்ளது!
அதிர்ந்த பேதமும் கிளியே!! அனைத்துப் பதுமைகளின்
விளையாட்டே; அனைத்துப் மண்ணுக்கள் னிய கிளியே!

2

“அனைத்துமீ எம்முடையதே! எமக்கீகனீநியமீ
எதுவும் திரிவவே திரிவே! எம்மையனீநி
அனீநியமீ எதுவும் திருந்தாவலிவபோ ஆசை,
சோகம், மோஹம், பயம் துக்கம் தோற்றம்?
இருப்பும், கிரிவாமையம் தோற்றம்?”

அனைத்துமீ சுகசொருபமே! தாங்களீ கர்மா திருந்தால்
 கர்மாவின் காரியநீதையார்கீகவமம் தாங்கள் சென்று
 வருவமம் என்கினீ முகத்தேருகு தேயேநீதிரினீ அறுமி
 வைத்தான் திடநூணியாகிய அரசனீ! கும்பமுனியைநீத
 முகலீ பரீசையிலீ அரசனீ வென்றுவிட்டான்.

திரனீடாயது. பரீசையைய சத்தூருவாகிய
 கும்பமுனி சதமீபித்தாரீ. சுவவருமம் அரசனீபார்கீக
 மலேயே திருந்துவிட்டு டிரீநாரீ சோநீந்த முகத்திடன்
 அரசனீகாண வந்தாரீ கும்பமுனி!

கும்பமுனி :- அரசே நவமீதான?

அரசனீ :- நே சத்தூருவாரீயா! சத்ய சொருபா! சாநீத சொருபா
 அனைத்துமீ நவமே எனக்கீகனீகீகெகனீடேநீரு
 தேயருமைய முகத்தேசநீயுசுடர்நீதுருகீகெகனீ
 அப்படி நோக்கியவனீ நேயிறயோ! தாங்களீ
 வகுணமீ வபடிசுருக்கிறதே காரணமீ எனினீ?

கும்பமுனி :- நவத்திரீரு டிரீருறையுமிலீ; ஆறவ் தேயவோ
 கமீசென்றயாமம் மறுபனீ துர்வாய்நிடம் சநீயு
 விரியாமடிப்பாரீதேமம். அவ்விரியாமட்டு விபநீ
 தமகவிட்டது. துர்வாய் எமக்கீ டிரீசாமமீ
 கொடுத்தவிட்டாரீ அச்சாமமாணது.

“பகலிலீ ஆணகயும் இரவிலீ பெண்ணுகயும் ஆகக்கடவாய்!!
எனியதே அச்சாமமாகும். எமக்கீ என்ன செய்வதெனீதே
தெரியவில்லீ என சநீயு சோகமா கசீ சொனீனாரீ.”

அரசனீ :- பகலிலீ துணுக்கிறுறமீனீ தெனீந்தான். தெனீந்த
 நிலயிலீபெகினீ. குடுதேயா! சூயமீஎனீபது
உள்களீ தூவத்திரீதீதானே? தீள்களீ தூவமீ
 அலிவவே? தூவமீஎக்கேக கெட்டாநீநமக் கெனீனீ?
 அந்த கவலைய விடுவீகளீ, எண சாநீதி சமாநான
 மாகப்பெகினீ.

2

கும்பகாணி: - சந்ரு சீந்ருத்நதக் கரடபுறர்.
 நீரன் ஷொலிவமடடாய்? உனக்கு
 இப்படி ஏதெனும் சாயம் இடைத்தரலி தெரி
 யும் அவஸிதை நீ யாய் வலிக் காமலி ஷொலி
 லிவிடடாய், சாயம் தூவத் திந் தேந்தரனே
 எஸ்து? யாம் ஷுர் ஆறலி எப்படி அவஸிதை
 படுவோம் தெரியுமா?

அரசன்: - பிறபோ! அடியோமை மண்ணிக் கவும். ஞானநிபியலி
 எண்ணதான் ஷெருமும் தூவ அவஸிதையினலி மனம் பிடி
 கமிபடுமே ஷெரு ஞானமனமும் உயர் ஞானமடடாயிடை
 எனவரை கிரமம் சரிசுருதேயர்! நடந்த முடிந்த கனையை
 பந்நி எண்ணிப் பார்ப்பி சரி அந்நீதமே உரிசி. உனிடமாம்
 எண்ண செய்ய வேண்டாம்?

கும்பகாணி: - குத்தாய்! யாம் கிரமமும் மெனிணும் சாயம் ஏந்
 ருத்திரண்டதரலி, அக்காவலி காரிலி எமக்கு ஷுர் "ஆண்துணை
 தேதை" அந்நீத உதவியை தீதரன் செய்யவேண்டாம்!

அரசன்: - எம்ஸத்தருயர்யா! யாம் எண்ண செய்ய வேண்டாம்? அநத
 ஆணியிடுவிகர். செய்யக்காத் திருக் கிரமம்!

கும்பகாணி: - எம்ஸத்தான குத்தாய்! ஷுரே வந்திரன் உணர்
 நீ எம்மை திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டாம்!
 அதுவமக்கு தீதரும பாதுகாமிபா மும் அரலிலிமடடமம்
 எம் கணவனாக தீதரு, படுலிவி எம் அணிமக் குத்திரை
 யாக தீதரு மதுவே எம் அணிமக் கட்டின!

அரசன்: - அதலி திரைத்தான் யினி குருகுருமை யார் தெளிந்தான்.
 பிறபோ! தாங்கர் ஆணை! தூவம் எங்கு மெயடி குத்திரலி
 நமக்ககண்ண? குதுவிதிக் கமிபடி விதி" ஷெருயினி வந்தி

யே மதி செலியும் எண்மதுமது மொடி! ஆறலி அந்நிவிதி
 யும் (வெணியுதி) அதைச் சார்ந்த மதி (முத்தி) யும் பருசீ
 தந்தும் செய்யமிபடட உடறுத்தும், அதருடமாமும்
 உவதிரி கு மொருத்தும். நாமம் விதியும் அரிவ, நாமம்
 மதியும் அரிவ, நாமம் உடறும் அரிவ. நாமம் ஆந்நமாறவ
 சுடடிக்கிரடடி உணர்ந்தும் **அறிவே!**

கும்பகாணி: - திடையராகியமான குத்திராய்! உன் கிந்த முடிவை
 மெனிணும் உடவேந்திரமும். உண்ணிடம் எந்நீதவக்கக்
 களங்கமும், பயமும் இவை அந்நி திந்ருமம் ஷேவ கர
ஆணையிடு ஷொலி யிருந்தேகமும் அணியும் இலிநி. தீ ஆந்நம சாகம்
 வந்தி திகத் வரவந்த என உபத்தி அருவிருர்.

2

எம் அகீத குணமளிர் வராயும்; ஓர் பதிவிரதை
யாயும்; பகீதீ நோத்தமி யராயும்; தர்மத்தை அலுடி
டிப்பவராயும் அமைந்த எம்செவ்வீடுகூந்தாயி!

யாம் கூறிய குபவைகளை கதையாகவோ, கட்டுரையாகவோ
நாயலாகவோ, கற்பனையாகவோ அவஸ்யம் கடுகாதே!
கருத்திடனர் அநிவு சூரியமாதயம் உணர் வாயாக!

இந்தவர்களுக்கெவ்வகிய குடிமூலி இவ்விரி பெணி இவ்வ
போது அவர் நாண் **மதளிதை** ஆகும்!

கூடாவியே குடிமூலி ஆகும்; குடிமூலியே மதளிதை யாகும்!

“அவ்விருவருமே **உலி உணர் ச்சிகளுக்கீ**
“ஆடமடாமல் எந்த விதமாயும் **மெய் உணர் விவேயே**
மயமா கிருந்தார்கள்.

உணர் ச்சி: - நாணந்திரியம் (கண்கள், நாசுகள், கீக்கு, நசு,
குறியின் ஸ்பரிசம்) இந் திறமும் உற்பமும் ஓர் அகீதமும், அவசாம்,
வேகம், தாயம், துடிப்பு கிளையகாநிர் ஆடமடுவீ உணர் ச்சியாகும்”
உணர் வு: - அரம்பம் அனைத்தும் இறைவன் உடைமாளினும்; பின்
அறுபவத் திறல் அனைத்தும் இறைவனே எனும்; பின் ஸ்வயசுறுப
யத்திறல் அனைத்தும் அந்த காலா தீது ஒன்றே, அதுவே இறைவன்.
“அதுவே நாம்; நாமே அது என்ற பெருணர் யாகிய **பிரம்ம**
உணர் வேடு கருப்பது உணர் யாகும்! இந்நிலையில்
சுவகரவம் சென்றது; மேலும் அகீத குடிமூலியானவர் ஓர் சிவம்
நிலையில் **கடைசி பரிசை**யை” ஆரம்பித்தார். அதாவது.

அகுகால் (முடி) விரிவெழுந்து அருகில் உள்ள நகீகீ
சென்று கா வீகீதனை முடித்துக் கொண்டு நீராடி விட்டு அரசன் தன்
குடிமூலி நடந்து கொண்டு நீதான். அதுமேலும் குடிமூலியாகிய
மதளிதை பென்ற அகீத அரம்பினி மீளாவி ஓர் அகீத சோவியில்
ஓர் பெண்பாணா அடவதுடன் **சூரஸ சலிலாய லீபீகர்**
செய்துகொண்டிருந்தார். அரசன் அம்பாணையிலி சென்றவன்
இவர்கள் இருவர் லீபீகர்கள் யும் கண்டு கொண்டனர்.

2

கண்ட அரசன் மனம் பதைபதைக்கவில்லை!
 அஞ்சையால் துடிக்கவில்லை! படபடக்கும் நோக்குடன்
 நோக்கவில்லை! அவன் மனது எந்த மரநிறமும்
 பேத உணர்வும், குற்ற உணர்வும், பத்யாவ உணர்வும்,
 அந்நிலையிலே இரவார்த்தை சொல்லியே போனான்.

அவ்வாற்தீரையாவது - பிராய் தந்தை ஆனந்தமாதலாயினர்!
 சுகம் பெறுவிர், நலம் பெறுவிர்! அனைத்தும் நலமே!!!

என சொல்லிக் கொண்டு அந்த நிலை அவர்களுக்கு சிரமம்
 கொடுக்கவா காஜி என தன் நிதானமையுடன் சென்று சூழ
 குடியுக்குள் சென்று "பிராய் மானந்த பரமய், அந்த ஒன்றிற்
 நிலைத் து ஆனந்த மாத அமர்ந்திருக்கான் அரசன்!"

அரசனின் மனையிடைய மதநிறை தம் ஆடைகளை
 சரிசெய்து கொண்டு அரசன் வந்து அவன் முகத்தை
 பார்த்து நடுநடுக்கி கொண்டு "நொஞ்சும் பாவனையிலும்,
 கெஞ்சும் உணர்வோடும், நவநீதிய ரெஞ்சுடனும்; அது
 மன்னியே கேட்கும் நிலையடனும், இரவார்த்தை சொன்னார்.
 மதநிறை சொன்ன வார்த்தையாவது - எவ்வாறு! எவ்விராண
 நாதா! பதிபரமேஸ்வரா! பிராணமதே! இரவார்த்தை காரியத்
 தை சொல்ல அடியாத இரவார்த்தை எம்முடைய

காம உந்துதலால் தவறிய நிலையிலே இர
 பிணைய செய்து விட்டேன். இப்போதுதான் அந்த உணர்
 தினும் மெலும் "ஆண்களை விட பெண்களுக்கு நாமம்
 இரவார்த்தை அதுதான் உணர்!" கிதுதாவிகள் அறிந்ததே
 இருந்தாலும் எம் குற்றத்திற்கு மன்னியே கிடைப்பாதுதான்.
 ஆகவே எம் செயற்கூடாது எம்க்கு எந்த தண்டனை வேண்டுமானாலும்
 தாங்கள் கொடுக்கவாம். என்ன சாமம் வேண்டுமானாலும் கொடுக்க
 கவாம். யாம் அதை மறையுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறோம், எனச்
 சொல்லிக் கொண்டு தம் கையறவிய அரசன் முகத்தின் இவ்வாறு
அகக்குறியை நோக்கி ஒரு பகுதி!

2

என் அன்புச் செலியமே குடிநீதாய்!

கிபைகளி படிக்கும் போது கவியுக் கணமொன்று
கூடாங்கம் கற்பிக்கும்; குற்ற உணர்வு மேலொங்கும்;
தகாத கருத்தாத எண்ணி அகூறையுயம்!

அதல்???

மற்றைய முன்று யுகவி களியும் உள்ளா "பரிசுத்த மனமானது"
"இறைநிஸையயும், பரிநிஸையயும்" எண்ணி
எண்ணி பேராணந்தத் தியும், பரிமலமானந்தத் தியும் தீர்த்த
பரவசத்திலி நிறையுயம்.

நூறையுயம் கிலீலாதவர் கருக்கு பேதமே!

நூறையுயம் உள்ளவர் கருக்கு அபேதமே!!

பேதம் குற்றம் குறையே! அபேதம் ஆனந்தநிறையே!

விளக்கம் போதுய் கிளி கதைத் துள் போலோயம்.

கூடாபிமிருந்து, குழப்ப அணியாய் வந்த மறநிஷியின்

அம்ஸமான, தற் கரலிக மனைவியான மதனிகையின் வாரீத்
தையைக் கேட்ட அரண் ஓர் வாரீத்தை மொலியவாள்!

மண்களின் நாயகமே! கற்புக்கரசியே! பதிவிறகா

அரோன்மணியே!

நவத்தையே எய்தாய், நவத்தையே சொல்லாய்!

நூல உடலின் மொலிவாட்டம் அதனதன் "பிரமீதத்தின்படி"
ஒருங்காத அது கீகளி கீகிறது! அது நியது வகுயாமலும்,
விகிதாச் சாரிய்படியும், பாரமடசும் கிலீலாமலும்
நடைமற்ற அடிவடைகிறது. கிலியு வக மொன்மை கருள் மொருள்
கருள் தோற்றம், கிருமியு, மாரீற்றம், மறைவு அடிய கருத்
நாண்தியும் கிரமமகருடை மறுகிறது. பேதத்திலி விளையம்
குற்றயுணர்வு கருக்கு அறுமபிரகாண அம் கிளையு. நீ அம்போது
கேடும் பாயனை ஆத்திரமோ கெளமமோ சாமமோ வரும்
என எடுள் மாரீக்கி மொலியும்?

2

ஆகாயத்தில் விநீதிடடாயும் அறு முளைக்கவாம்.
எரியும் நெருப்பில் ^{கிடுகிடு} சூதுச்சிகள் வந்தாலும் வரவாம்.
கல்லி அறிவின்பாதவன் சமுத்திரத்தின் தீவநிகழி எண்ணி

ஆறல் "பரமாகிய எமக்கு" ^{விடவாம்} "தோயும் சாபம் ^{கூவிய}

எத்தென்ற உணர்வும் உண்டாகாதும் யாம் நெந்தலிற் றடியும்
பரமாகியே திருக்கிடுமும். அனைத்துமும் எம்முள்ளேயே தோன்றி
எம்முள்ளேயே திருந்த, எம்முள்ளேயே இருங்கி விடுகிறதும். எமக்கு
அண்ணியம் எறையுமிலிங்கும். எதுவும் எமக்கு அண்ணியமாக
திருந்தால் களாநீகம், தலகீகம், சந்தேகம், துக்கம் பயம்
குதலிய குணதோடியும் அவஸ்யம் உண்டு. எம்முள்ளேயே
யாமாக இருப்பதற்கு மானையினர் அவஸ் சிதகர் எமக்கில்லும்.
அனைத்து ஜீவகோடிகளும் திருந்த அண்டமகிரண்டங் களும்
தரையாக எம்முள்ளேயே தோன்றி திருந்துமறைய தாவி
எந்த குணதோடியுங்களும் வரவும் திவ்ய அமைகர் திருக்கவும்
தில்லும். அமைகர் மறைய புய்திலிங்கும். சந்தறு முண்டி லுள் உலகம்
திருப்பறையி போல் தோன்றி திருந்து. இப்போது அறையும்காணும்
அதை எவரேனும் காணாடிச் சென்று விட்டார்களோ எண்ணி
யாம் எந்த விதமும் திருத்தியும்தீய மத்ய வஸ்துவாகவே
திருக்கிடுமும்.

ஹேகுடுதேவா! தூங்கியும் எமக்கண்ணியமாயி
காணவும் முடியவில்லை, உணரவும் முடியவில்லை!
ஹே சந்த்ருவா சீயா! தந்தமயம் விவஸாரத்திந்த
வேண்டாமாறுவி திப்படி சொல்லவாம் ஆறல் மத்யமல்ப!

சீடா விண்ணு பதுமை திருந்ததாகவும், அதிலே
யநீ கும்பமுணி யென்ற சந்த்ரு ஆனதாகவும், அதிலே
மணம் பரிட்சை எண்சீசொல்லி மடியா ரிசா ரூபமாற
மதளிதை என்ற மண்பதுமையென வந்ததாகவும், அதித
மாண எம்மை போதும் திருத்த முயன்றதாகவும், அதன் இப்படி
பலிக்காத தண்மையினல் சமுத்திரத்தில் தோன்றிய உப்பில்
பதுமை சமுத்திரத்திலேயே தரைநீர் மயமானது போலி பிறம்
மாணந்த சமுத்திரமாகிய எம்மிலி கலந்து விட்டது ஆகவே
அனைத்துமும் ஒன்றே அங்கு நீயெயாம் புகழேந்தி

2

என அரசன் முடித்தானா? அல்லது
முடிந்தானா? எங்கு உத்தரம் அக்
கேள்விக்கு உணர்வு மூர்வமான பதிலே
இந்த நபத்தியம் உணர்விடலே கேட்கிறது?
தயை செய்வ உணர்வாததினம் மூர்வானியாக
புடயகீ கொண்டிருக்கும் அம்மைத் தியத்தின்கு
உண் அறுபயமூர்வமான பதிலி தேவை!
எம் செவியமே!

அக்கதை யிஸ் உணர்வு

இருவரும் (கூடாஸ், சித்திவசன்) புரணமாதாரிகர்மியின்
"பரகருணையின்" நிமித்தமாக "திடீரான உணர்வுவாகு"
தம்மரஜீயதி திந்திசுச் சென்று, மேலும் இருபதாயிரம்
வருடம் ராஜீயம் ஆண்டதாக எம்மதி ராமலுக்கு எம்
பிரமம் நிஷி வஜிடடர் சொன்னதாக குரணவாசி ஜிடம்
கூறுகிறது. கோர்வி?

1. குரணம் அடைந்த பின்னும் ராஜீயம் ஆள முடியுமா?
2. அரசன் குரணம் அடையாததன்மை என்ன?
3. கூடாஸ் குரணம் அடைந்ததன்மை என்ன?
எம் உத்தமோத்தமர்!

அந்த கதையை

கதையாக உணராமல் ஆத்திந்த கருத்தோடு நோக்கி உயமாக.
மேவே கண்டுகூன்று கேள்விகளுக்கும் நீ உணர்ந்திடுவியிடு
பதிலி எழுதுவாயாக! உடனடியாக எழுத வேண்டுகிறேன்
பதிலி ஆற அம்மர உணர்வாக உணர்ந்து எழுதிவிரியே உம்.
அவஸ்யம் உண் கணவ மகிய "சித்திவசனியம்"
படிக்கச் சொல்லி நிவிர் இருவரும் துரேதாயக அம்மம்
அரசியம் போவ ஆதம் குரணம் மயற்று அந்த கார்பாதி
புணர்வறண ஆகுகளாக!
என ஆகி கூறி வாழ்த்துகளேம்!
சு. ரெ. பாபா.

ஜெயதேவீ

பந் ஜெய தேவருடனும் அவர் அஷ்யன் கிரௌஞ்சகிரி அரணிடகம் நடந்த
ஜர் உறையடலினை உற்ற உணர்வு!

அன்புக் குந்தைகளே! பந் ஜெயதேவீ வியாச பகவான் அம்ஸம்.

வியாசன் ப்ர சமயம் பஸக ரிசுகி கர் ஆக்னிஸயில் திரீத்தித்துவேஷம்
செய்ததாகவும், அதாவது பந்மந் நாராயண ணை பரதெய்வம் என்மும் மந்மும்
தேவ ரெய்யவங்கள் அனைத்து அகலிதம் அல்ல எவ்னும் ஸ்த்யபிரமாணம்
செய்தாராம் அப்படி அவர் அபிர மாணம் செய்யும்போது தங்கையிற் குதவிகாரி
அறவு ஈவத்தினை நின்று கொண்டு, குகரங்காரணம் ஜலந்தர அந்ரி
தாரைவர்த்துபிர மாணம் செய்தாராம். அந்தகங்கைகலம் அவர்
கிருகைகனியும் குதவிகை வசியாக வஷிந்து அத்திய தாம். அதலே
அவர் பாதம் ஆல் குதங்கல் வறயும், அவர் கை விரல்களினி
ருந்து குதவிகை வறயும், பாபத்திற் குர்நா யிற் கும்
அதலே ஜெயதேவராக அவதரித்த சமயம் ஆறு குருடர்களால் அவர்
கால்களை குதவிகால் அறவும் கைகளை குதவிகை அறவும்
துண்டி க்கப்பட்டது.

பின் பந் ஜெயதேவ ஸ்வமி களை கிரௌஞ்ச நகர
அரசன் அவரை ஆக்கி தம் அரண்மனை யிலிவைத்து அந்த நணய்களை
பருந்திட ஆறடி செய்து தம் ஆஸ்தானத் தில் தம் குவ குருவாக்
கித் கொண்டார். அவ காலங்களில் பந் ஸ்வமிக ருடைய தர்ம
பத்தினியையும் கொண்டு அவருடன் சேர்ந்து வைத்தி ருண்
பந் ஸ்வமிகளின் நகரம் கால்களும் துண்டி க்கப் பட்ட
புரியில் கண்ட அவர் கனை பதம் வந்தி நெரும்பி லிட்ட பகு
எனத்து புக்கி ருள்!

பதமாவது:— ஆரம்பிராணநாதா! பதிபரமேஸ்வரா! கிது என்ற
தோறம்? அந்த நிலி தரங்க மக்கு எப்படி ஒதப்பட்டது?
சிறு பகு சூசிக் கும் துன்பம் தரா தவரா யிற் றே! கருணை கீர்
த்தியான தரங்க ருக்க அந்த ககு?

பந் ஸ்வமிகளர்:— அம்மா பதமா! அதற்கா ஏன் கூப்பி படி உருந்து கருய்?
விதி பசு நீ நால் கை கனம் கால் கனம் அதந் தோம். கிதை
ஏன் அத்தி பெரி தர கக் கொள் கருய்?

2

பத்மாவதி :- விதி வசம் என்ருல் அவ்விதியை செய்ததுயார்? அப்படி என்ன குற்றம் செய்து அதிதண்டனை அனுபவிக்கிறீர்?

ஸ்ரீஸ்ரீவாசுகர் :- பெண்ணே! ஆத்திரம் கொள்ளாடுது! விதிவலியது, அதைத் தடுக்க கந்தை களாலும் ஆகாது அமைதி கொள்.

பத்மாவதி :- உங்களை இந்த நிலக்கு ஆளாக்கிய அக் கொடியவர்களுடையார்?

ஸ்ரீஸ்ரீவாசுகர் :- அம்மா! பத்மா ஆத்திரம் கொள்ளாடுது. ஆத்திரம் அறிவு நரசம் எந்தவன் இருவன் திருக்க அம்பை நேராவா ணை?

பத்மாவதி :- அப்பா! வந்ததுயார்?

ஸ்ரீஸ்ரீவாசுகர் :- இறைவனே ஓர் தீவயத் துகை இருந்து யாம் வேண்டாம் எனச் சொல்லியும் உயிர் கொள்ளியாகிய பெண்ணும் பெருநூலும் அளிந்தித்தந்தான் அய்யம் அதைக் கொடுக்கும் போது அது தாங்குக்குத் தேவை தில்ல தான்; ஆனால் எந்தாயாடுக்கு உயரது போலீஸைக் கடுக துறையப்ப கும் எனச் சொல்லிக் கொடுத்தான். எம் விதிவசத்தால் இறைவனே திருடர்கள் யே வும் தரித்த வந்து எம்மை கால்கள் துணித்துவிட்டு ஓர்யர் மத்தில் உருட்டி விட்டு சென்று விட்டார்கள். அங்கு அநேக இறைவனே கின்றாட்டு அதியதியாக இருந்துவன் அங்கு வந்து எம்மை தூக்கி மருந்திட்டு எறந்தை ஆத் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறார். உன்மையும் அங்கு துணியாக இருக்க வேண்டாம் என்று கிங்கு அழைத்து வந்தது நம் இறைவனே!

பத்மாவதி :- எல்லாம் இறைவன் தான்! அதனால் தாங்களையார்? ஓர் உத்தேசமாகாணி! உங்களை இந்த நிலக்கு ஆளாக்கியவன் எப்படி இறைவனாகவார்? அவன் திருணை ஓர் தீது! பெண் பெருநூல்க்கு அதைச் சட்டவர்கள் கொடிய ஆர்க்கர்கள் அந்த கொடிய திருடர்களுடன் குரணியை துண்டித்தார்கள் என்றால் அது பெருந்தீரது! அந்த துடத்திலேயே அவர்களைப் பம்புக வேண்டாம்? அல்லது அவர்கள் இணைகளை திருடாக வேண்டாம்?

ஸ்ரீஸ்ரீவாசுகர் :- உடனே நான் வாய்க்கால் தீடுகிறேன் துண்டித்து உன்னை பத்மாவதியின் வரைய தம் பெண்ணடிக்க கரங்களைப் பெருத்திடுகிறேன். மேலும் நான்:- ஓ எம்மதிவிரதா ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ! என்னவார் தீரது சொல்லியது? கிதுகுறையார்?

2

அப்படிதேரமரண வார்த்தைகள் உன்வாயிஸ்வரவரமர்
நீ உத்தமியர யிற்றே! சாதாரண உபயிவம்மாந்தர் சிவ்விஷம்
கூறவரம். அவர்கள் அநியந்தரண்மை கூறியும் தேரநகில்
நீயே அநிவுடையவர்! ஆர்யதிவிரணத! அம்பாள் அணரவடகூழ்
இனி இவ்வாறு சாதாரணமக்களிடமே கடினவார்த்தை கூறாதே!

பத்மாவதி: - ஸ்வாமி! அழகிவாணநரயகர! என்னை மன்னிக் கவும்! உங்கள்
நின்றுகே கண்டால் எத்தயத்தினிப் பெண்தான் அப்படியுலம்ப
உம் இருப்பார்? அவர்கள் அந்த பெண்பொருள் கொண்டு செல்
வேண்டியது தானே! உங்களை ஏன் அந்தநிபிக்கு அநாகக்
வேண்டம்? உங்களை அப்படி அவர்கள் தீண்டாது உது?

மந்ஸ்வமிகர்: - அம்பாய்த்மர்! உன் கணக்கு உவ்ருணு இன்று உன்னை
கூறுகி டேனம் அதை நிசரிபார்! எம்மை அப்படி நீ உதிக்கிறாய்?
பத்மாவதி: - ஆர்யதிவிரணத! தன்னை உணர்ந்த
இது அனுபவ குரணியாக!!

ஸ்வமிகர்: - அப்படியானால் உன் உணர்ந்தயக்தியும், அனுபவ குரணியை
யும் "அவர்கள் சார்ந்திருக்கின்ற தூவதீதை"
"ஆர்சாமான்ய ஜீவன் தெரிடமுடியுமர்"??
நன்றாக சிந்தி!

"அந்த தூவதீதை தெரிந்த துருதி உடையவர்கள்
உட்கூழ் தரன் அதை தெரிடமுடியும்"

அப்படியானால் அவர்களை சம்பாநீயர்கள் என்றும் திருடர்
கார்ரணியும் ஏன் நினைதிக்க வேண்டம்?

"ஆர்வ காம்பாவிலை தூவம் தானே சிட சிக் கய்
பட்டது" தென்றன அனைத்தும் அனைத்தும் நினைத்
தென்றன; ^{அதாவது} நினைந அனைத்தும் அனைத்தும் நினைத் தின்றன!

இவ்வுலகம் "கணத்தீகு தீர்க்கும்" கடம் தானே!
"வாங்கியதைக் கொடுக்க வேண்டம்!"

கொடுத்ததை வாங்க வேண்டம்!!
அதில்பந்து வரவு தெரிட ந்துவந்தி கொண்டே வரும்!

2
 “அனுபவ ஆதீதமருணம் ஆரீ தீ தி அதனல் பந்நு வரவு
 முடிந்து விடும்” எனச் சொல்லிமுடிந்தார்!
 பின் வருவாயம்

இறைவன் கருபையினல் ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் கால்களினுடைய தீ
 அடையுட்கள் ஆறு பேரும் தள்ளிச் சாதுக்கள் வேடிம போய்
 கிரௌஞ்சுகிரி அரத அவைக்கு தரணம் கேட்பதாக வந்தார்கள்.
 ஆனால் ஸ்வாமிகள அவரை இன்று எதை தெரிந்து கொண்டார்,
 ஆனால் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவர்களை மஹான்களாகத் தெரிந்து அவர்களுக்கும் பாத
 ஆறையெய்யும்படி அரதனை பணித்தார்!
 அரதண்பாத ஆறையெய்யும் போது அவர்கள் ஆகத்தவன்க்கிட்டு

அவர்கள் அதிதீவியுள்ளது அவர்கள் முகத்திலே தெரிகிறது!!!
 அந்த சாதுக்களின் ஆறையை முடித்து அவர்கள் பிடிவெடுக்கச்
 சென்றபின் அரதன் ஸ்வாமிகளிடம் கேட்கிறான்.

அரதன் :- ஹேசத்திருநாதா ! ஹேயிரபேய ! அவர்கள் உண்மையின்
 சாதுக்கள் என்று சொல்லி ஸ்ரீர்கள் ?
 குருடேவன் :- அதில் என்ன சந்தேகம்? ஒன்றைக்கு ஓடேனும்
 சந்தேகம் தோன்றுகிறதா?

அரதன் :- ஆமாம் ஸ்வாமி ! அவர்களிடம் பள்ளியில் திருட்டு முடி
 தெரிகிற தய்யரே ! இவ் உண்மையில் சாதுக்களால்

குருடேவன் :- குத்தாய் ! அரண்டவன்கண்களுக்கு அருண்டெல்
 வாய் பேய்” என சொல்லியவர்கள். அதைப் போலவே
 மஞ்சள்காமலி ஹேய்குண்டவன் கண்களுக்கு அருண்
 பற்றும்படி தெரிவாய் மஞ்சள்காமலி ஹேய்குண்டவன். அதி
 தீவியும் போல,

“குற்றவாளிகளாகக் கண்ட
 பிழையே போனாய்.”

ஆகவே சாதுக்களால்? சோரர்கள் யார்? என்
 உண்மையில் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

2

அரசன் :- ஹே யிரயோ! நீங்கள் ஆயிரம்தான் சொல்லுங்கள்.
இவர்கள் உண்மை சாதுக்களல்ல!

குருடேவர் :- (வகுசாமரீதியமாக) ஹேயோகிரி கண்டிருக்க உரட்டாம்.
அதற்குத் தான் சிவந்தம் பேசுகிறாய்! யோகிகளில்
பாரிவை இப்படித் தான் இருக்கும்.

அரசன் :- சரி தாங்களிடம் வராத இவன் யார்? தாங்கருக்குத்
தெரியாதா அடியைக்குத் தெரிந்துவிடப்போகிறது? நான்
ஓர் அறிவிவி உங்களிடம் போய் நான் யாதம் செய்கிறேன்!
“குருவாக்குக்கு உறுவாக்கில்” என வரியவர்கள் சொல்லக்
கேட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும்

“என் தாயார் யாக்குத் தோடிம்”

என்னை இப்படி ஆட்டி யட்டிட்டு விட்டது. அதன் ஓற்றம்
நான் என்னிடம் நின்று யங்கள் என்னை நின்று யட்டிட்டுக்
சென்று விட்டால். உறுவாார் அந்த கள்ளச் சாதுக்களை
வழி அடியும் போது அவர்கள் யான் ஆபரணங்களையும்
தங்க மொகரங்களை யும், தரவீடு சால்வைகளையும்,
பட்டுப் பட்டாடைகளையும் தேவைக்கு அதிகமாகவே
கேட்டும் வந்துத் திரைத் திரைகள். இங்கும் அரசாங்க
சந்தேகம் வலுப்படுகிறது!

அரசன் :- (தனியாக கேட்குடன்) குருதேவர்! இதன்னை விபரீதம்
யொன்றும் உணியும், அணிகலன் கரும் அர்னித் செய்
கிறார்களே! யோகிகள் யொன்றும் யாருடும் உயிர்
கொல்லி என்றவ்வாற சொல்லி யுதுங்குயர் கடு
இவர்கள் இன்னும் வேண்டும், அது வேண்டும், இது
வேண்டும், என கேட்டு கேட்டு

“ஆசைகளைப் பார்த்துக்கொள்”

இவர்கள் சாதுக்களாகவே தோற்றுவீரே!

குருடேவர் :- குதுங்காய்! நீ அன்னி அன்னி கொடுத்தால் தானே,
உண்டாய்விடும் அவர்கள் வாய்க்கிட்டுக் கொண்டு
எரிக்கப்பட்டாய்!

2

அரசன் :- யாபங்களே இவர்கள் எளிமையா? ஆசைவசப்பட்ட இவர்களுக்கு யாபங்கள் யெருகுமே யன்றி யாபங்கள் போகாதே. இதில் இவர்கள் என்யாபங்களையும் எளிமையார்களா? அது எப்படி எனக்கு விளங்கவில்லையே?

குருடேயர் :- எம் அரும் செல்வா! இவர்கள் மஹா யோதிகளாகவும் மஹாதயஸ்விகளாகவும் கிருமீயதில் வனத்தில் சென்று வேண்டி செல்வப் போகிறார்கள். அந்த வேண்டியில் போடுவதற்கே கிந்தப்பட்டபட்டபட்டார்கள். வரும் அபிதிக்குமும் பிராமணர்களுக்கும் தூசுகளை கொடுப்பதற்காகவே யாநீகாசுகளும் யாநீ ஆபரணங்களும், சூலிவைகளும் உனக்கு கொடுக்கிறார்கள். அவைகள் வேண்டியதில் போடாமல், தானதரிசும் செல்லும் உன் வினையையப்பாக்குவார்கள்.

அரசன் :- குருடேயா! என்னை மன்னிக்கவும்.

“எனக்கு மீயாரிணையயும்”
அதன் “புத்தக தோஷங்களுக்கும்”

என்று அடியும் போகிறதே நான் அறிவேன். அந்த உதயும் தாங்கள் திருவடிகளில் வேலிய சூழ்ச்சியை செய்து விடுகிறேன் எனினும் மன்னியங்கள் என சொல்லி அந்த சாதகம் வேண்டியதை வேண்டிய உறவு கொடுத்து அடியிலுள்ள “குடிநடை அரசன்”!!!

எம்தவக்கு நிறைதகளை!

அரசனிடம் யொருங்கி வரங்கிச் சென்று அச்சோரர்கள் வனம்மத்தியிலீ தாங்கள் கிருமீயிடம் வந்தது, அவர்களையும், யொருங்கியும் ரதத்தில்கொண்டுவந்து கொடுத்த காவலாளிகளிடம் ஆர்மீயட்டமாத கொக்கரித்து பேசுகிறார்கள்; அஹம!

2

ஓ அம்மாநிலீரர்களே! வீணை நம்பும் உங்கள் மக்களும், உங்கள் அரசரும் குமாந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்கள் ராஜகுலவாகுகூட உங்க

அந்த ஜெயதேவ் ஓர்கயடன்! ஓர் வஞ்சகன்!
ஓர் வாய்யன்!!! ஓர் ஊதாரி!!! ஓர் சூழ்ச்சிக்கமன்!

நாங்கள் ஆய்வேலி ஓர் அரசனிடம் சேவகர்களாக இருந்தோம் - அந்த ஜெயதேவ் எங்கள் அரசனின் ராஜகுலவாக இருந்தார் - அந்த ஜெயதேவ் பவகாலம் திட்டம் தீட்டி ஓர் நாள் அரசியல் அந்தம்முர்த்தி மீட்டி நவரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் களவாடி செல்லும் போது கையெழுத்து மீட்டினார். எங்கள் அரசன் அவன் குற்றங்களை அறிய சொல்லி அவனுக்கு உரணத்தண்டனை கொடுத்த அந்த தண்டனையை நிறைவேற்றச் சொல்லி எங்க ஆறு பேருக்கும் ஆணையிட்டார். நாங்கள் அவனை வணத்திற் கொண்டு வந்து தலையைக் கொட்டாமல் ஐயோயாமல்; அவன் ஓர் அந்தணைகூட இருக்கிறானா என்று அறியத் தொல்வாமல் கைகளையும் காலங்களையும் மட்டுமே துண்டித்து அந்த பரம சூயம் சூயத்தில் தள்ளிவிட்டுப் போய் விட்டோம்! அப்படியாமல் மறாது வந்த உங்கள் அரசன் ராஜகுலவாக உன் நிருக்கிறான் - அந்த உறையாமி உங்கள் அரசனையும் உங்களையும் எந்த கதிக்கு ஆளாகக் கம்போகிறேன் என்று விலை எண்பது

“ஓர் மறானை பறித்த காரணத்தின்காக”

புகழ்மாதா தாமையினந்து அந்த அறுவரையும் தமக்குள் கிணுத்து அவர்கள் கணுத்து வரை புறையறச் செய்து அகந்தலா னர் - அந்த அறுவரும் வேதனை தாராளம் தந்திருக்கார். அங்கு நின்றிருந்த அரசுசேவகர்கள் அவநிபுத்திக் கொண்டு முடிதம் மூட்டி அடைந்து, தம் அரசனிடம் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை முன்னுபலிடாமல் சொல்லி ஆடித்தாரர்கள். அதுசமயம் பந்திரேயமும் உடன் இருந்தார். அவரும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை கேட்டு மத்தியம் போனார். முக்குடிவர் அரசனை திசைகிரியி திருத்தும் நிகழ்ச்சிகளை கிவ்விரும் சொன்னார்.

உ

பஞ்ஞுஜேவர் :- அந்த மஹான் கருக்கர கிந்த கது?

அரசன் :- குஜேவா! மஹான் களா? அவர்களா? அந்த சோறர்களா? நீங்கள் வெருத்த வெல்வரம் பரவீ ரென்பதைப் போல் அந்தக் தளர்வர்களையும் மஹான்களாக கருகினைர்கள். உங்களைப் பத்தி த்துறை ரெய்வம் பெறறு க்கவில்லை. ஆகவே பத்தி மகா அவர்களை அப்படி சூன் டேரு கி ஆத்து சித்தரவறை எடுத்து

குஜேவர் :- மஹான் களும்? குஜேவர் :- அட அறி வில்லாக் குத்தாய்! மஹான் களும் பத்திக் குஜே அவர்களும் பத்தி த்து பதைத் தரல் கரும் நரகம் செல்வவெல்லு வரும். யாங் செல்வத்தைத் தம்.

அரசன் :- குஜேவா! உண்ணும் உண்ணும் சிவ்வரவு செல்வநிச் செல்வநி ரெண்ணி உறந் தி விடா த்தீர்கள். நான்கிளி என் கணியிலி உத்தியாக கருப்பென், திருடர்கர் திருடர்கர் தானே! ஏன் அறையுறந் தி உறைக் கப்பரங்க் கி லீர்கள்?

குஜேவர் :- ஏ உயிரம் அறியா குத்தாய்! அவர்களும் பந்நி நீ கிண் னைம் உறை வில்லை. எம்மை குணியாக உணர் கருயல் வவா பின் ருன் அவர்கள் யோது களாக உணர் கு உறை ஆடிய வில்லை!

“குணியின் தி லேறு! யோது யின் தி லேறு
கவ்விரவரி யும் பரந் தவயியும் ரெயலியும் பேதமென்.”

குணியிடம் :- சாந்தி அமைதி, ரெயறுமை, திருப்பி கருகி, அமைதி ரெய்யு உணர்! ஆறல்? சித்திகளுள்.

யோது களிடம் :- வேகம், சினம், குறைவக்கு அறந் தை, சாதிப்பதில் கருகியின்மை, நிறைவற்ற குறைவு, எதுவும் பேதமாரிமை உணர். ஆறல்? சித்திகளுள்.

ஆகவே கிவை உலகமாக அவர்களே திருடர்கள் ரெந் திருத்திரும்! பத்திரவர்கள், யோகர்கள், சித்திகர் பேசு குறைவு மேலே கண்ட யோது களின் குறைவு ரெயு வரிடம் நிறைந்திருக்கும். கிது குற்றவுணர்வு அவர் அவர்களின் பத்தி குறை அவிவிகம் தரன் அமையும் நீ கிவ்கு உள் ர பரியாறு குறைவ்கி அங்கு எப்படி கரண ஆடியும்?

2

அரசன் :- குரு தேவா! நீங்கள் என்னதான் சாந்தி சமாநாது வாரீர்

“நாளைக் கொண்டு வந்த மது கிதிரதே”

அந்ந காரணம் என்ன? உங்களுக்கு தரிசனம் உப தேச
கருத்துக் கரியும் அத்தி காலமாக தந்து அனுபவித்தாயி
என்னை விசுவமடைய காரணம் என்ன?

குருவேள் :- அருமைகுந்தாய்! நீ என்னதான் எம்மிடம் ஆத்ம குரையாடம்
உணர்வு தர்வமாக கேட்டு வந்தாயும்

“விவகாரத்திற்காக சபையை அடைகும்” //

அந்தபடிக்க தேரையும் உன்னிடம் வந்துவந்து போகிறது:

“உன்சபையில் இயல்பான குறை என்ன?”

“குற்றம் குறைகள் கண்டு கண்டித்தாயும் தண்டித்தாயும்”

சகீபகாலமாக நீயும் சதீவ குறைவாய்

இனி மேலொன்றும் போது முன் கூறிய குற்றம் குறைகள்
வாய்க்கை தா டு குறையும்! அப்பறம் நீ என்னதான்
அயந்தி செய்தாயும் இந்த குற்றம் குறைகள் வரவே
வரவே! ஏன் நீ எண்ணியார்த்து குறுகுறுபுறு

சாந்தியும் குரோதமும் மாறிமாறி வரும்.

எதற்கு ஓதீயதீவம் கொடுக்கி குரோத அம்மேலொன்றும்
அந்தி தரவே சிறித சிறிதாக யவம் குண்டு அகியும்;

அரசன் :- நம் சபைக்கு வந்த அறுவகும் அதுவகும் போது

பூமியில் அரைநீர் துண்பும் அனுபவிக்கும் அறுவகும்

குற்றவாணி இல்லெயனா சி செவ்வில அயர்கர்

பூமியில் அரைநீர் அறுவகும் அறுவகும்

என்ன? அவர்கள் எம்ம யம்மணை துடை வந்த

காரணம் என்ன?

2

குருவேர்:- அடா எம் கண்மணி! பரிதாபத்துக் குரிய குத்தந்தாய்!
உன் சதவாசபதக்க ஜோஷம் இப்படிமொன்றிய பாரீக்கத்
ஜோஷம் இறு ஜண் கதை இப்படியப்பாறேன்!!!

குத்தந்தாய்!

அவர்கள் மஹ யோகீஸ்வரர்களாக இரும்
பதால் தான் சூலிமாநாடுகளுக்கூர்ந்து

குத்தந்தாய்! உங்கள் தயஸ் போதும்!

உங்கள் வேள்விபோதும்! உங்கள் பக்தி

போதும்! இந்த சத்தாரியங்களுக்காத

இனி அவந்ததும் போதும்!

உங்களையும் அன்பாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன்!

என

பந்தையதேவரை தீண்டிய மஹாபாக்யத்திற்காகவும் மேலும்
அர்ச்சுனமொழியரவி அவரை அர்ச்சித்து "அதிவிரவாத"
எம்பாக்யத்திற்பெற்றீர்களென்று,
உயர்வடைமொழி.

என தம்முள் ஏற்றுக்கொண்டு

"மகாசமாதிநிதி" !!

சுயகருக்கிரகர்கள்

சுயபுனைவத்திருக்கிறார்கள்!!

எம் குத்தந்தாய்! நன்குத அனைக்கவனி. நீ இத்தனைகாலமாக
எமக்குச் சேவை செய்து வந்தாயே உனக்கு இப்படி சமாதி நிதி
சுயபுனைவத்திருக்கிறதா? அல்லது

இந்த நாயடியேன் தான் இப்பதுவருஷம் பக்தியும், பகவத்
சேவையும், பாகவத சேனையும் செய்து வந்தேறமே எமக்குத் தான்
இந்த சமாதி இடைத் திருக்கிறதா? அல்லது அவர்கள் பாக்ய
வரலீகர்! மஹ யோகீஸ்வரர்கள்!! மகா தயஸ் வீகர்
என தம் மெறண் டுக் கரவர்களால் நட்புக்கொண்டே அனைந்த
சுத்தாடினார்.

2

எம் அன்பக் குத்தீ தீரம்!
 ஆனந்த களிப்பில் மூத்திடுருக்கீருங்கள் என உணர்வாயாக!
 அவர்கர் வேர்வி தடை செய்ப்படலில்லை!
 அவர்கள் வேர்விதூர்தீ திஆதி விட்டெனை உணர்!!
 அவர்களுக்கு தூணம் செய்த நீயாக் கியவரணீ!!!
 உன்னெம் குத்தீந்நையாகயி பெற்ற யாம் பெரியபாக்கியவா
 !!!

கதை கேட்கும் எம் அன்பக் குத்தீதைக ளே! மேலே கொஞ்சீ
 நிகழ்ச்சிகளை உங்கள் அறிவு சூர்வமாக சிந்திக்க வேண்டம்.
 குற்றங்காராத கண்டு கண்டு களித்த கண்களும்!
 குறைகாராத கேட்டு கேட்டு ருவித்த காதுகளும்!
 அவைகளை அப்படி யே ஏற்று விரி உடைந்த மனமும்!

உணர்மை உணர்வாக டொடுகு வெவாத்திய
பேதுணர்வு நீங்காது.

பேதுணர்வு நீங்கி அபேது திருவடி பெற்று வெவாத்திய
 நாணம் சாத்திய மாகாது! கதற்ககத்தீநான் எம் தோவை சொன்
 னன் "குற்றம் ஒன்றும் பாராட்டி திரிய வேண்டாம்" என்று
 "கொடுகளவு செய்வா குடுகுணைக் க வேண்டாம்" எனவும் சொன்
 னன்

குற்றம் ஒன்றும் பாராட்டி திரிய வேண்டாம் :- இதைத் தான்
 கிள்ளெடுகிடீ தில் சொல்லும் போது "குற்றம்பார்க்கீன் (குறை)
 சாற்றம் கிளி" கவிய. எய்னவும் சொன்னார். அதாவது இதை உரை
 யேன் எம் "உடுகம், உடல், உறுவு, பெயர்" என்று வே
 நாயகியம் தானே; அநிலகுற்றம் குறைகள் பிண்பி பிண்பி

உ

விளையாடுவதால் அது நம் உடனடிய குற்றம் குறைதானே!!
 எப்படி அந்த மனம் குற்றம் குறைக நாக பாவனை செய்து தேடி அதே பாவ
 நையை அந்த மனத்தை வைத்துத்தான் தான் நீக்க வேண்டும். உறுதுமாரீக்
 கம் ஏது? அந்நேரதயம் அறையவன் உடைமையாகவும்,
 அறையவன் திகழ்ச்சிகளாகவும் பார்ப்பதைத் தவிர வேறு மாரீகத்
 தில்லவே இல்லை! அப்படியும் பார்த்துக் காதுபடச் சந்திப்ப
 அந்நேரதயம் அறையவன் சுற்றுமுகத்திடுகியானது, அந்நேரமுக
 அந்நேரதயம் உறுதுமாரீக குற்றமுகத்திடுகியும்!!!
 அருந்து

கொலை களவு செய்வாரோடு இணங்க வேண்டாம் :-
 அந்த கொலை செய்வதை அறிந்த கொலைமயம், உயிர்த்த கொலை
 அல்ல. எய்திய குறைவு (கொலை) மறப்பவர்களுடன்
 சேராதே. அந்நேரதயம் அறையவன் எய்திய கையகீடுமயம்
 எய்திய குறைவுமயம் குடும் அல்லாதவர்களுடன் சேராதே என
 மாரீகமயம். அருந்து
 களவு என்னைச் சொன்னது மொன், மொருள், ஆறணம் கிளைவ
 கிளை களவு செய்வதைச் சொல்ல வில்லை. ஆனால் அங்கு
 “மொறையைய” குறிப்பிடுகிறார். அந்நேரதயம் மொறையைய கொண்
 டவனும், அப்படி வாயி அந்நேரதயம் சேர்த்த மொருக்கிள்,
 குறைவுகளை அந்நேரதயம் சேர்க்குதலை அந்நேரதயம்
 அவனே திருடன். அவனே களவு செய்ப்பவன். அவனே
 குற்றம் குறைகருத்து உடைய வகுதிருண். குறைவுமயம்
 மொருக்கிள் போது உடனே திருட்டு எண்ணமும் உடன் வருவதும்
 மொருக்கிள் குற்றமயம் தீர்வணர்வது.

குற்றம் குறைகருத்து மாரீகமயம் தீர்வணர்வது, கெட்டுக் கெட்டு, மொசுப்
 மொசுப் பதிகிய உங்களுக்கீடு
 அந்நேரதயம் செய்வென்றும், அறையவன் மொருகென்றும்,
 மாரீகமயம் குற்றம் குறைகருத்து அல்லாதவர்கள் குற்றம் குறைகருத்து
 அவசியம் தோற்றது!

பட்டிணத்தார்

எஃ அஃபு, கனியு, நிறைந்த குடிநீதாய்!

எஃ அஃபு, கனியு, நிறைந்த குடிநீதாய்! பற்றிய
ஓர் விளக்கம், நீ கேட்பதாக தெரிகிறது. அதன்
சுருக்கமான சில கருத்துக்களை தருகிறோம்.
நடுத்தரன் ஓன்றி கரைந்து கவந்த மயமாடுக!

புதிதான தீதிகளுக்கே, ஆரம்பகாலம் குவிய் பெயர்.
திருவெண்காடற்குமீ! இவரீ ஓர் நவ ரத்தின வியாபாரி
யாகும். ஓர் சிறந்த நகரங்கே சமமான, அந்தஸ்து உடைய, ஓர்
கோடலியரறகும். இவரீ எத்தனத்த கர்மா, முடிவுறுமீ சம
யுமீ வந்ததாயுமீ. புரிவமுண்ணியத்தால், இவரீ ஓர் துறவினாகி
ஸித்தார். ஆகவே, சமீபத்தில் அருந்ததாயுமீ. எஃ இறைவன்
இவருக்குக் கொடுத்த கருவியை வாய்மையுடைய மண்ணி லெட்டாள். பின்
ஓர் உத்தம அடியார். சுவமாக, எஃ இறைவனை ஓர் குடிநீதையாகி
எடைகொண்ட மொன் கொடுத்து வாங்கிச் செய்து, அந்த மெய்
அடியாரின், உறுமையை போகி கிறான் எஃ இறைவன்.

இப்போது நம் திருவெண்காடர், தாஃமொன்
கொடுத்த வாங்கிய குடிநீதையை, பாசத்தை" கொட்டி, தாயுமீ
தந்தையுமீ வாரிந்தனர். இப்போது இந்த திருவெண்காட்டுக்கு

“பொன்வாழ் மயக்கமும்”!

“புத்திரபாசமும்”! இதை ந்து நன்கு

பிணத்து விட்டது. இவைகளை உடைத்தெறியுமீ மொகுடே அஃ
தெய்வக் குடிநீதே, வெளியுமீ செய்து வியாபாரம் செய்கிறோம். என்
சொல்லி, அஃதனை மண்ணையுமீ காலி செய்து **“வரட்டியாக”!**
(எருவாக) வாங்கி கொடுத்து விட்டது!

2

வொண்ணொடுத்து வாங்கிய வொற்றுகூந்தையின்

நாமா! **மருதுவாணராகும்!**

திருவெண்காடரின் அன்புமனைவியின் நாமம்;

சுவகையாகும்!!

கிளிகதைக்குவருவோம்!

ஒளம் ஆனந்தக் குந்தாய்!

மேய (ஒளம் பெட்டி உடைய)

அந்த தெய்வக்குந்தை வரட்டிகள் குந்தையிடம் கொடுத்து விட்டு, தம் அன்புத்தாய், சிவகையிடம், ஒளம் கிறிய மடையைய கொடுத்தவிடில் அத வந்த காரியத்தை குறியமாக முடித்து விடில் தாம் அந்த நீயான மாணத்தம் கிறையன். அந்த திருவெண்காடர் அந்த மடையைய திறந்து யார்த்தார். அதில் "ஒன்று வரட்டிகள்" குந்தைன போலம்? தம் கணக்கரண சேந்தறறை அகத்து, தம் குந்தையின் செவ்வகையைய அறிவிப்பவராய் "புத்தியின் மலம்பவாக"

ஒன்று எங்கே! ஒன்று என்மனைவிக்கு! ஒன்று என் அன்பு தாயாருக்கு!

என **ஆச்சரியமும்! ஆனந்தமும்!!**

அடைந்தவராய் அவ்வரட்டி களை கீழேயோட, அதிலிருந்து நவமணி கரும் கிதறி ஒளம் நியிலி" திருவெண்காடருடைய அறியாமமை

என்னும், **வொண்ணொடுத்து** அகையை சிதறடித்து விட்டது!!!

அந்த ஆனந்தத்தில் "பத்தியின் வேலைகையோடு" (தகையிலி தீயநீரிய வன் எய்யடி ஜுவத்தை நோக்கி வேகமாக ஒருவாறே அகையிலி) ஸ்டீடெட நோக்கி ஒழுதார். அங்கு தெய்வக் குந்தை மருதுவாணனைக் காணவில்லை. அவ்வை அவர் மனைவி சிவகைய தம்மிடமும் ஒளம் கிறிய மடையைய கொடுத்துச் சென்றதாகச் சொல்லி அம் மடையைய கொடுத்தார் அம்மாதும். இப்போது அம் மடையைய திருவெண்காடர் வரவில்லை போது, ஒளம் ஒளம் மடையைய குந்தை, ஆனல் அவர் உள்ளத்தில் அதனையும் அந்த **புண்பு பெய்!** எரிந்து சாய் வலானது.

2
 இப்போது இதில் உள்ள ஓர் "ஹாரகஸ்யம்",
 நம்மை என்ன செய்யப் போகிறோர் என்ற ஆர்வத்தி
 லில் உள்ளது. எந்த துணியோலி கசக்கிய விதியை,
 கண்ணாடுவி கறையுறையில் ஓட திறந்தார், நம்
 திருவெணிகாடல் மெட்டிகளை மெட்டியாக வேறு
 மெட்டிகள் இருக்கக்கூடாது. அடிவாகவே இருந்து
 மெட்டியை திறந்தார் நம் திருவெணிகாடல்!
 அம்மெட்டியில் "ஓர் ஓரீயில் ஓர் காது அறுந்த உட்கி" சீர்த்தியை
 அறுத்து அவிழ்ந்த அடக்கத்தில் தாங்கிய உணர்வை தம் வலக்
 கரத்தால் அவ்வோடியின் வாசகங்களை கவனித்தார்! படிக்க
 வல்ல! அதை உணர்ந்தார்! அடிக்கடியாக அந்தில் மெட்டு!!
 அதன் வாசகம்?

**காதற்ற ஊதியும்!
 வாராது காலையை!
 கடை வழிக்கே!!!!!!**

என்ற ஓர் ஸத்திய வாசகம் உணரப்பட்டார். அந்நியியில்,
புத்திரபாசுமம்! அதை சார்ந்த அந்த
 தோற்றத்தால் சொந்தம்! சொந்தத்தால் பந்தம்!
 பந்தத்தால் பாசம்! பாசத்தால் விந்த தொட்புகளும்!
 கைய அகலேயும் விண்ணிவிண்ணீர், விலகமுடியாத, விலக
 முடியாத, விளக்கமுடியாத, விபந்த, விதை, வித்திர, விநோத
கூலதோஷங்களுமீ!!
 ஓர் மனம் இன்னும் கவனி யெறிக்கொண்டே இருந்தன!

2

அன்புசெவ்வமே!

இவரின் "பரிபூரண நிறைவால்" அனைத்து செல்வங்களும் இவரை விட்டு உலகி விட்டன! தலைகீழாக "ஓர் ஏதவஸ்திரம்" ஒன்றையே தரித்துக் கொண்டார். அனைத்தையும் துறந்து "ஓகாந் தியாயி" வானமே கூரை! ஆமியே படுக்கை! குகையுண்டு பாத்திரம்! உடை உண்டு சூழைமேடு! பருக ஆவம் உண்டு ஓமீ தீரோடை! வசிக்க இடம் உண்டு சுடுகாடு! வாய் உண்டு இறைநாம சீமரணை! உறவுண்டு அனைத்து ஜீவ கோடிகளும்!

என்ற!
"இறை உணர்வோடும்" "பரிபூரண நிறைவோடும்"! ஆனந்தநிதியிலி, இறை கருணைகொக, ஏங்கி ஏங்கி, அமுது, அஹு, உருகிய வண்ணம், அன்புத கொண்டு குந்தார் எம் திரு வெண்காடரன்ஜம்,
"புது படவழிணைத்துடிகள்"!

1. ஓர் சமயம் ஓர் சுடுகாட்டில் உரும் அன்பர்களுக்கும் பகீத, வைராக்கியம், ஞானம், இவைகளை அளிப்போடு அருளாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது, அந்நாட்டு சோழ மன்னனும், இருந்த பாடம் ஓர் ஒருமாத நின்று கேட்டான் போலும்? அங்கே இருந்த ஜனங்கள் எல்லாம் சென்ற உடன, பட்டிணைத்தார் அருகில் உந்து "நின்ற உண்ணம்", அவ்வாறு கேட்க வந்தன!

அரசன்: - அடிகளாரே! நீர் இருந்த நில என்ன? இப்போது தாங்கள் இருக்கும் நில என்ன? எம் அந்தஸ்தையும் விட, அகில பிரதீயாபியோகம், வசத்தியோகம், கோடீஸ்வரனாகவும் இருந்த நீர், இப்படி பரதேசியாய், ஏதவஸ்திரமாய், அறுவாய்

இப்படி சுடுகாட்டிலி அரியும் உயிரிடுகண்டு
எம்மனம் தான விரிவி!

‘இத்துறவிஸஸ்நி’

அடைந்த பவன் என்ன? அடைந்த சுகம் என்ன?

‘நிநிநிக/யாமி கயகக’!

ஸ்ரீ அடிகளார்:-

“உயதை ஓர் குடையின் கீழ் ஆகும் அரசுகிய நி நிநி கியயீ!”

“எல்லாமே எம்கீடுள் ஆன யாம் அமாநிதிருக்கியேமீ!!”

என அமைதியாக பதிலி அளித்தார் எம் ஸ்ரீ பட்டினத்தார்!

ஓம் ஓர் சமயம் ஸ்ரீ அடிகளாரருக்கு பசுவந்தல போலும்? வீதி
வழியே சென்று கொண்டிருந்தவர், தெய்வாதீனமாக ஓர் வீட்டை
நோக்கிவரும் அவிழ்ந்த திறந்தே இருந்தது. சரசர வெண்து அவி
வீட்டி வளி நுழைந்து, அருக்கி (சமையலிசை) சென்றார்!
ஓர் மாநீ திரும்பி எடுத்த தமக்கு தேவையான சாதம் மீட்டி போடும்
குடிமை உறுதிவரும். பிசைந்து நிதானமாக சாப்பிட்டுக் கொண்டு
டே இருந்தார். வெளியிலி சென்றிருந்த வீட்டுக்காரன் தெய்வ
வாதீனமாக வீட்டிலி வந்து மாநீ திரும்பி நினைவ அறிந்தான்.
யாரோ திருடன்தான் இக்காரியம் செய்கிறான் என ன்னி, ஆதி
தீர ஆம், ஆலேச ஆம், கொண்டவையி, ஓர் தடியால் நம்
ஸ்ரீ அடிகளாரை, நையயி அடைந்தான்!

“அடிகளாயும் தடுக்க விரிவி! எழுந்து ஓடவும் இலிவி! தாம்
சாப்பிடுவதையும் நிறுத்த விரிவி! அடியும் சாப்பிடும் தம்
இருப்பிலி அணிநி திருந்த வஸ்கிரகிவி, கையைத் தடைத்துக்
கொண்டே வெளியிலி வரும் போது அவர் சென்ற வாசலம்!

‘புடமனமேபடி’/‘புடமனமே படி’

ஆசையாக அனுபவிக்காடைய! அதைப் போலவே
அவஸ்தைகளாயும் ஆனந்தமாக அனுபவி! என கடகட கட
வென அறிந்த வண்ணம் வெளியிலி வந்தார் ஸ்ரீ அடிகளார்!

வீடுகே காறன் வெளியே வெளிச் சத்திநீடு
 வந்ததுமீ, தாமீ அடித்தது யார் என தெரிந்து
 அஞ்சுமணியும் கேட்டோன்! அதை நடு
 ஸீயாபிகள் சொன்னதாவது!

அப்பனே! நீ எகடுறும் மீ செய்ய விலிசீயே
 அப்படி தடுக்கீ வே போது, மணியும் யார் யாருக்கு
 கொடுப்பது? வினா சரிந்தும் படியால் உண்டது”.

“உழைப்பில்லாமல்! அச்சரிக்கை”

உண்டது தெறும் தானே! அதற்குறி யுணர் பிளைய அதை
 குரிய தினி றைருசரிக்கை, கொடுக்கது தவறிலிசீயே? ஆறலி

நியமம், யாழமம்! திறை வணினி குடிநகரகளை!

என ஆண்டுகமாக சொல்லிவிட்டே சொன்னவிலிட்டார்!

3. ஓர் சமயமீ நமீஸ் அடிகளார் ஓர் விறையகர் சிறு ஆலயநீ
 துள் அமர்ந்து, தமீமை மறநீதது வணிலீ, தவநீ திருந்தாரீ. அது
 சமயமீ அரண்மனையிலீயுருந்து திருடிய திருடர்கர், தமீகர் களவு
 பவித்த விலிட்டார், வரும் வயிலீ கிருந்த விறையகரை மீயாரீத்து,
 ஓயினி ஸீயாரமீயனே! எங்கர் களவு பவித்த விலிட்டதும் ஆகவே
 நாங்கர் சொன்னபடி, உனக்கு கிருந்த ஆதிதம ரிபையை, பரிசாக
 கொடுக்கீ வே எனச் சொல்லி ஓர் ஆதிதம ரிபையை, விறையகர்
 க ஆதிதக்கு நேரா ததாக்கீ ஏறிநீது விலிட்டே சொன்று விலிட்டாகர்
 அந்த ஆதிதம ரிபையானது, விதி வசத்தாரீ, நமீ ஸீயாபிகள்
 க ஆதிதிலீ விஆதித விலிட்டதும் அரண்மனை காயவாரிகர், திருட
 னீ ஓடுடி வரும் சமயம், சேருகசகீதி அநீறிருந்த நமீ ஸீயாபி
 கள்க ஆதிதிலீ, ஆதிதம ரிபை கிருந்த கீகண்டு, அவரை திருடனீ
 என உதித்த, அரசனீ அனீயு நிறுத்தி, அரசே! நமீ அரண்மனை
 யிலீ திருடிய திருடனீ, கையம் களவுகாக, விடிந்திருக்கிறேன்
 எனச் சொல்லி நமீ ஸீயாபிகளீ ஓயிபடைத்து விலிட்டார்.

2

அந்த அரசனும் பலவிதமாக, உருட்டி
 மிரட்டி யார்த்தும், நம் ஸ்ரீ அடிகளார் ஈழநிதி
 நாரேதவிர, எந்த உதவியும் சொல்ல விரிய!
 உடனே அரசன் ஆத்திரத்திலி அறிவித்தீது,
 அவரை கழுமரம் ஏற்றும்படி, ஆணையிட்டு விட்ட
 டான். கோயவர்களுக்கும் ஸ்ரீ அடிகளாரை, கழு
 மரம் ஏற்ற கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள்.
 நம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் கருங்கடும்பம், ஏறும் அளவுக்கு, ஒருவது
 "முண்டின்காமாகிருக்கிறதா" எனச் சொன்னார். அப்படி
 காமாக இல்லாத தன்மையினால்

நீடுமையிஸ்பியே

எனச் சொல்லியவண்ணம், அந்த கழுமரத்தை நோக்கி நாம் அம்
 மரம் தீயிதீறி எறிந்து சாமல் வானம்!

இச்செய்யை கேள்வி விட்ட அரசன், பெரியதவறு
 நடந்த விட்டதே எனக்கறி அது ஸ்ரீ அடிகளாரிடம் மன்னியிடி
 கேட்டான். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் தீர்த்த தவறும் பண்ண விரிய எனும்
 "எது எது எப்படி நடக்கவேண்டுமோ, அது அது அப்படியே நட
 மையம்! நீ கவலையை விடுமயக்குதை விட்டு, என சொல்லியிருப்ப
 டான். ஆறவி அரசன் மனம் மாறும், தம் ராஜ்யத்தையே துறந்து,
 ஓர் துறவியாய் நம் ஸ்வாமிகளின் பின் சென்று விட்டான். இதை
 அறிந்த அரசன் மனைவி, தம் கணவன் நில் கண்டு மனம் உடைந்து
 மரணம் அடைந்தார்.

பூதகிரகியார்

சென்ற அரசு தருவிக்கு ^{நம் ஸ்வாமிகளின்} பூதகிரகியார்
 என நாமம் வடிவிகவாயிற்று. நம் ஸ்வாமிகளும், பத்திர
 கிரியா கும், திருவிடைமருதூர் என்ற இவ்விருவகிலி,
 கைக்கோபுற வாசலில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும், மேலக்கோபு
 வாசலில் பத்திர கிரியா கும், அம்மீநீதநியிலி, இறைவனோடு
 இரண்டே கவந்தி கொண்டு இருந்தார்கள்!

பத்திரகிரியா² அரதனைக் கடுந்த காவத்தீவீ,
 அவனின்வி கணவன்கிரியாவி லறணை அடைந்
 தநாக சொன்னேனும் அவன் பதிவிரகாதீவீ
 திறவீதனை மீயதீயிடமே கடுக்க யெண் ணென்று
ஸநீஸ்பம்! செந்த தன்மையால்
 அவன் ஓர் நாயாக விருந்து, அப்போய்மீதமீயத்
 யை விட்டு மீயிரியாமலீ கடுக்காரன்.

கடுக்கிரியா² பத்திரகிரியா² திரு ஓடு "உடையவராக கடுக்
 தாரீதாரீதாரீமீ கடுக்கிரியா² மீயிடமீதம், உச்சிவிட உணவை
 அந்த நாயீகடு (மீயலீகடு) போட்டுவந்தார். அந்த நாயுடீ
 அவரை விட்டு மீயிரியாமலீ அவன் அருகேயேயுத்திக் கொள்ளும்.
 ஆறநீதமீ ஸீயாமிகளே, **கார்பாத்திரம்!**

(தையை யேயா² மீயிரமாக) உடைய வராக கடுக்காரன். ஓர்நாள்
 பத்திர கிரியா² திருவி ன்ரு குதிரி மை யெண் ணென்று, நடுகிறைவன்
 கருதிதாரீ ஓர் மீயையா ராக வடிவெடுத்து நடு ஸீயாமிக
 ளிடமீ தாரீமீ கடுக்காரன். அந்தீரு ஸீயாமிதன் கடுக்கிரிக் கொண்டு,
ஸநீஸ்பம்! கடுக்கிரி. எம்மீயம்!

கொடுமீயதீடு யெண்ணெயுமீயீ. ஆறநீ??
 மெல்கீகோயுற வாசலிலீ, ஓர் **ஸமீஸ்பா²**
 கடுக்கிரி² அவனிடமீ ஓர் கடுக்காரன், ருதேனும் கடுக்கீதம்
 என்னொலீ, அனுமீய வைத்தீதாரீ நடு ஸீயாமிகளீ. அந்த
 கபட மீயனாடியாருமீ, கடுக்கிரிக் கொண்டு, மெல்கீகோயு
 வாசலீ வந்து, பத்திரகிரியா² மீயிரி² தீடு.

ஸீயாமிகளே! கடுக்கோயுற வாசலிலீ கடுக்கீ ஓர்
 திருவி, உமீமைச்சுட்டிகீகாரீடி, மெல்கீகோயுற வாசலிலீ
 ஓர் ஸமீஸ்பா² கடுக்கிரிக் "அனுமீய வைத்தீதாரீ. அந்த ஸமீஸ்பா²
 ஓர்நா ஓ? ருதேனும் கடுக்கிரிக் கடுக்கிரிக் கொடுக்கீயும்
 என்னு லாக கடுக்கிரிக் போலீகடுக்கீ, (கடுக்கிரி திருவை உணவீதீ)
 புண்ணு வவாக கடுக்கிரிக்! அந்த கபட நடுக்கிரிக்!

2

நமீஸ்ரீமதிநகிரகியாரீ "குடுகீகிபிடாரீ"
 ஆதிநீத்சிநீதீதாரீ! யிளி நொரிவடைநீதாரீ!

உணர்மயைய உணர்நீதாரீ!

நெசநீடுடுதேயா! ஸதீடுடுதாரீயா! ஸதீதிய
 டசாடுமே! உணர்மயைடேடே! என சொலீலி

சேமிக்ஞம் ஓமீ! சேர்கீநகயாஸீ?
 வந்த **நாயும்! ஓர்புநீதமே!** என உள்

உணர்மயை உணர்நீதமயைடேதாரீ, திடுயோடீடை அநீத
 நாயினீடீடுதேயே ஓசிடாடிநீதாரீ. அநீத விதையே, ஓடுமீ
 நொறுமீகியது! நாயும் கிறநீதது! ஆறலீ அநீதநாயீ கியர்
 "ஆரீயகரீமாமைலியானபடியிறயும், உசீசிடீடமலிமையறயும்,
 காசு தேச அரசனினீ மகனாக தோலீநி வளர்நீது, அது சீதான
 யினீதநீதநீதையிடீ சொலீலி, நான் மேலகீகோபுர வரச
 லீலீ உள், **ஸ்பாதுறையே!** மணமீமேனீ என சொலீலி,

அநீத அரசனும், நமீமகரீ அமைநீதகீ கொணீடு வநீது நமீமதிந
 கிரியாரிடமே ஓமீபடைகீ, அதனீன சோதனீ! அதனீன
 யேதனீ! எனமயலீயிடீ கொணீடேவநீது, நமீஸ்ரீடுடுதேயரை
 யேணீடி அசுது முறையிட, ஸ்ரீடுடுதேயராகிய நமீஸீயாமி
 கமும், எலீவாயீ உணர்நீது சொலீலியாரீ.

குடிநீதாயீ!

ஆரீயகரீமாயும் பாசமும் விடாதுதனீ
 மையிறலீ, உணர்மயைவியே நாயாக வநீதாரீ. அமைநீ உண
 விரகீதியாலீ அடிநீதாயீ. அதுமீனீமீ உனீன, ஆரீ அரச
 குமாரியாக தொடீகிறது. **ஸ்பலாம் அவனீ!**
 காரணமீ எனமீ கிறையரீ, சூடீயகீதாடீடினீ எலீஸீயாமிகரீ!

2

நடீபநீபதீர கிரியாருமீ, ஸ்ரீகுரு தேவருடைய
பாதங்களைப் பற்றி அழுது, தமீ கண்ணீரால்
ஸ்ரீஸ்த்ருகுரு **“பாநு கமலங்கள்”**

அவமீபி சுதீதி று ரிதீது, கிதுகாலயரியந்தமீ
தமீ அறியா மையால், சேகரித்த அலருடைய
“பாநுக கமலங்கள்”

முழுமையாக நீகீகலிதே, அரஹுமஹா தேவா! அமீபவ
வாஹ! சதாசிவா! சாஹிபசிவா! எனஸ்ரீ பகவாணின் நாமமீ
களை சொல்லிச் சொல்லி கதறிய வண்ணமீ, ஆவயமீ உளீளா
ஓடினாள். வினை வசதீதரவீ வந்த அந்த மெண்ணும், ஸீயாபி!
ஸீயாபி! ஸீயாபி! என கதறிக் கொண்டே அவ றும், அவரை
உதாடந்தியபின்னாள் ஓடினாள். கருணை ஓர் தீயாகிய எமீ
கிணைவனும், கருணை கொண்டு,

“வினையுடிந்து” தனிமையிலி அவிவிருவறையும்
தாமீ எந்நுகக் கொண்டான். நடீபநீ ஸீயாபிகளும், அபுத
புலமீபிய வண்ணமீ **“தமவினா”** கிணை னமீ முடியவில்
லீயே என அழுது புலமீபி வெளியேறினாள்!

4. ஓர் சமயமீ ஓர் உயலீ வெளியில், அறுபடைமுடிந்த
ஓர் தரிசு நிலத்திலீ, எமீ பநீரங்க நாதன் சயனமீ செய்தது போலீ
“வலக்கலமீ தமீயணையாக வந்தது”, ஓருக்களித்த நிசியிலீ படுத்தது
“தமீயனிலீ கவந்தது நிசியிலீ”, அந்தந்த நித்திரை செய்த கொணை
புருந்தாரீ நடீஸ்ரீ அடிகளாரீ. அது சமயமீ கிருமெண்கள் கை
யிலீ கதீதி, கயி றுடன், புலீ அறுக்கச் சென்று கொண்டிருந்தனாள்
“அதிலீ ஓருமெண் ஆஸ்திகமீ”! மது மெண் நாஸ்திகமீ!!
இவ்விருவரும் மெசுயதை சந்நி கிடிந்தையுடன் கெடீடு மிடீடு,

மின்றாம் **“ஸ்ப்படி திருக்கிலேம்”**?
 நாம் **“ஸ்ப்படி திருக்கவேணாம்”**?
 உன் **“ஸ்ப்பாநீரைய”** கடைப்

பிடிப்பாயாக உன்னு நெய்யநய்ச்சி கை உளாது
 உன் நென்று நெய்யநய்ச்சி கை கிலீவாதது!

“ஆஸ்திகம்”

— அடியே கிவீகே பாரடீ? கிந்த
 மஹானின் தரிசனம் நமக்கீடு எத்தனை எளிதாக கிடைக்கிறதுயார்?
 ஓர் காவதீவில் கவர் ஓர் கோடஸ் வரன் உநம் அரசன்க்கும் மேல்
 பட்டவரின் கிவரைதகுத்தாடீ கொள்கும் நிதியலீ, கிறையனே
 ஓர் குடிநீரையாக வந்து, கிவர் செல்வத்தை ஓர் வறியவரான
 ஓர் அடியாருக்கீடு கொடுக்கச் செய்து, கிவருக்கு குடிநீரையாக நம்
 கிறையன் திரு அப்தரித்தான். பின் ஓர் **“தூரன்”**

தூரீ அநீநயம் துறந்தவடீடு பநாநியாய்! பரதேசியாய்!
 (பரதேசியே தேசமாத உடையவையீ) கிறையனே கதியாய்!

முற்றும்துறந்த”

ஓர் மஹானயீ லோக
 சூதாரலீ செய்து கொண்டு குக்கிறார்! கிவரையீ போலீ ஓர்
 நானியை, கிவீவுவக மெருமீ தேடிவையீ, கிடைப்பது அரிதிலும்
 அரிதாகும். கிவர் பருத்திருக்கும் அநீதையீ பார்த்தீநாயடி!
 அநீத ரங்கநாதனயீ போலீ எத்தனை கொள்கீ அநீடு! கிவரையீ
 பார்த்தீநகீ கொண்டு கிடுக்கவாயீ போலீ கோணுதடி! கிடுக்கலீ
 இய்யடி ஓர் நானியை தரிசிக்கீ மாயக்கியயீ மெறனும். கி
 வாமலீ நாமயீ பிறநீடு கிவயயீ அநீதமீ கிலீயீ! கிவ்யடி ஓர்
 நானிகீகாக யே கிந்த உலகமீ கியநீடு கிறது, என ஸதீதியமாக
 நான் சொல்யேனீ உயர்கார லேயே உலகமீ உய்யடையுமீ.
 உலக மெருமீ எத்தனை மஹானீகீ கிடுக்கீதாயும், கிவரையீ போலீ
 உலகமீ **“கிடுந்தயம்”** லோகமோஹம் **“கிஸ்லா**

தவராண்” ஓர் துறவியை காண்பது அரிதிலும் அரியதானீ!

2
(அடுத்த பெண் இடைமறித்தாள்)
“நாஸ்திகம்”—

அடியே போடையை உயக்காள்! வெருத்தெவ்வீலாடி மாவாத நடிபுகிற சுத்த டேஜடம் தீதாண்டி! ஹயயி மூமுமையாக தெரியாமல் அரைக்கிறுக்க போலி சமீமா டீதீதாடே! இவனை போலீஸ் மஹான் எனச் சொன்னால், மஹான் என்ற புனிதமான யார்த் தைக்கே அர்த்தம் இவ்வாமல் போய் விடுமே. இவன் ஓர் துறவியாடி! இவன் ஓர் பகவ வேஷக்காரன்! இவன் ஓர் வேஷதாரி! இவன் ஓர் அயோக்கியன்! இவன் ஓர் மொழியை மொறுக்கி! இவன் ஓர் தாபுதன்! இவன் தனிதாய்க்கல் மனை விக்கல் வகுச்சல் செய்தவன்! இவன் கோடி கோடியாய் கொள்ளியடித்து சொத்து சேர்த்து கோடீஸ்வரன் என ஆதவன்! மேலும் மேலீ நாடீடு பெண்கள் வாங்கியும், தமீ நாடீடு பெண்கள் விற்கியும் இப்படி **“வெண்பித்து”** விடித்து தகாதவதியில்

செலியும் சேர்த்து தர வும், பெண்களின் சாபத்தினால், அவனுக்கு கொள்ளியை நீக்கி விட்டால், இவ்வாமல், இறைவன் செய்து விட்டான். தாய் செய்த பாபத்தை மறைக்க, எவ்வளவு பெருமலை போலீட் குத்தி நாயை, எடைக்கு எடை மொன் கொடுத்து தத்துளக்குகான். இவன் செய்த பாபம் இவன் சமீமா விஷமா? அந்த கதையை விளக்கியும் இவன் அப்பினை போலவே, மொழியை மொறுக்கியாகி, வெளி யூரி சென்று, அதனை மறைக்கவும் வாரி, வாரி, இறைத்தலிடு அங்கி ஓட்டாண்டியாய் வந்தான், அந்த உள்தாரி பியல்! தத்தயி விளக்கியும் இப்படி ஆயில்டா என்ன வகுக்கவும், பணம் போச்சு! புகழ் போச்சு! கொளவம் போச்சு! மாண்பு போச்சு! இப்படி எல்லாமே போன மிளி, அந்த ஒரு தருக்கிய பயபுள்ளியையடி அடிச்சு துறத்திலிட்டு தானும் பழைய பாபத்தை மறைப்பதற்காகவும், ஒத்த தண்டினை அனுபவிக்கவும் நினைபுமே.

இப்படி சாமி யார்? (**சாமி + யார்???**)
வேஷம் போடீ அந்நீய்கொள்க, நம்போன்ற அப்பா வியி பெண்கள் ஏமாற்ற வே இவன் திட்டமாடும்! இவன் நம்போடே!

நன்குமய்யார் :- (கையைதலியனையாக வைத்து
படுத்தி ரம்பதால்) "ஓர் நூனிக்கு
வைச்சகம்" / கேட்குதோ??

(கூர்ந்திருப்பி யிறலீயோத நினைவை
இருப்பதால் அழைப்பார்) "

அரைக்கணம்" கொண்டு யார்நீ

துக் கொண்டு தூங்குவதைப் போலி மாசாங்கு செய்து கொண்டு யார்நீ தாயா?
வாடி போகவாடி! கயனிப்பார் தாயும், அருகிலிருந்து

நாம்கெட்டுப்போவோம்!!

எப்படி என்றால்?

புனைபுற நிழலில் அமர்ந்து யார் அருகிலுள்ளும், அவன் கணம்

(மது) அருகிலிருந்து என்னுடைய சௌவியர்களைத் தவிர அவன்
யார் அருகிலுள்ளும் எவரும் கருகரிக்கவே கிம்மயி யிடெடு

காழ்கணம்" சம்பந்தமில்லாத நிறுவும் அந்த நாமம்

வாயின் நமக்கம் வந்துவிடும், எனக்கிடிக் கொண்டு அந்த உண்மையின்
மென்மையின் கையைப் பற்றி கிண்கிணிக் கொண்டு போகிவிட்டாள் அந்த

"அஞ்சாமை மென்மை"

ஆளும் அருகே தவிரவே!

நடந்த பட்டினத்தார் கருகும், இவ்விரும்பு வாசகங்களின் யும் கேட்குதோ
தவிர அருகிலிருந்து கெட்டுகாத ஆராயலில்லை, மேலும் அவர்
உருகி உண்ணியதாவது :- என்மெருமானே! கருணைக்கடவே!

இவ்வெய்தியேறுகீடு சூடு, சூரணம், வசை, வெடிகம்,
மானா அன்னம், கருகி திறதா, என சரி யார் மயிதில் நீ எத்தனை
சுரத்திடை உடைய உறக கருகி தருய்? நூணம்"

பாடம்!

நடந்தியதற்கு நீ எத்தனை எத்தனை தோற்றம்? எத்தனை எத்தனை
வாந்தினைகளிலிரயாகி கீடு நீ கருகும் பிரயக்கணம் படுகிறவே!

நன்றாக தவனி, அவன் உண்மையிலே தோ
நானியாக இருந்தாரீ?

**‘நானிக் கு காறும்
கேட்கமா’? ‘கூடுகாண்
உண்டா’?**

நம்மை ஏமாற்றுவதற்
காகவே அவன் சம்படி செய்திருக்கிறான் “நான் சொன்னபிறகுதான்
நைகைய எடுத்திருக்கிறான்” அவனுக்கு **‘அய்யமாண்டி’**

இருக்கிறதே! நல்லது கெட்டது தெரிக்கிறதே! ஆண் வயன் விடுகியா
சம்பி தெரிக்கிறதே! அவன் ஓர் ரோசகீகாரன்! அவன் ஓர் மாணயினன்!
அவன் ஓர் சமயசந்தர்ப்பவாதி! அவன் ஓர் **‘கூடசந்’**

நியாசி என உரைத்ததே கெண்டே உன் வந்தவன்
கிடைத்துச் சென்று விட்டான் “அவ்வாயாடிப் பெண்”!

“கூலி, கூலி, தெய்வமே, **‘மறு’** **‘குறியில்’** வந்து,
நாஸ்தீகத்தைப் பேசுவதைப் போலி ஆஸ்தீகத்தை உபாசிக்க
வந்த என் இறைவனாகியே!

ஆவரிகள் சென்றதும், கண்ண குவி பெருகி கெடுத்தோட,
ஸ்ரீஅடிகளார் புவாய்க் கிரார் - ஹேசர்வேஸீ உரா! ஹேமரமேஸீ உரா
வைவாசநாதா! உமா மஹாநாதா! ஜடாதரா! சந்திரசேகரா!
கெங்காதரா! கெளரிமே ஹேகரா! என்னே உணிகருணை? என்னே
உன் பக்தவாத்ஸலியம்? என்னே உன் திருபா நடாசுடம்?
என்னே உன் மஹிமை விவரிமாவம்? எம்மடி எம்மடி யெல்லாம்
எந் தெந்த வடிவநீகனி வெல்லாம், எந் தெந்த கரவந்தாரி வெல்லாம்
அப்போ நைக்கியோது, என் தளர்வை நீக்கி **‘ஹிடோ’**

பதேசமாக / தூங்கும் குடிநைக்கி அன்யின் அன்னை, அரு
தூட்டுவது போல, எங்கே உன் டீக்கி கெண்டிருக்கிறாய்? உம்கேயாம்
எம்மடி நன்றி தெரிவிக்கக்கூடியது? உன்திருமடியை பற்றுவது எங்கென்
என்னைப் பதேசப்படுத்தி கரை உய்ந்துவது உன்கடன்? என் சிவமா சிவமாக இரு
தார நம் ஸ்வயங்கிகள்!

2
 ஜெனியின் திருவுருவம்! ஆனந்தநீரம்
 சேவையின் குந்தாய்! எளிமையே உடைய
 உடைய எண்கையே!

1. மணம், பொணம், வெணம், மயக்கத்தை விட்டவனே "ஞானி!"
 2. நாணம், எண்தலி, எண்ணுடையது என்ற அஹங்கார அக
 காற, அபிமான நீகரி, விட்டவனே "ஞானி!"
 3. குற்றம் குறைகாணாதவனே "ஞானி!"
 4. பேதபாரவையும் பேத உணர்வும் கில்லாதவனே "ஞானி!"
 5. விசும்பம் வெறுமும் சூசுமையாக அற்றவனே "ஞானி!"
 6. பிறசாதகாரிகளின் கவனியாதவனே "ஞானி!"
 7. தற்கவன சக்தி உள்ளவனே "ஞானி!"
 8. முற்கவன சக்தி யற்றவனே "ஞானி!"
 9. பட்டம், பதவி முதல் கொளவும் அற்றவனே "ஞானி!"
 10. வாழ்க்கை யில் "எளிமையும்"
 வாக்கில் "இளிமையும்",
 இறை சொகுசு நாடா அலிவ் பூரணமான "நம்பிக்கையும்"
 ஸத்திரோக்கிய சிரத்தையிற் அசைக்கமுடியாத, மறைமுக குறை
 இட "வைராக்கியமும்" "ஞானி!"

2
 ஸதீகுரு சேவையே வாழ் வின் லக்ஷிய
 மாதகொண்டயனே!

பிறரை நோக்காதே! உன்சையே நோக்கிடு!
 கடந்த காலகரீபின யேண்டாமீ! வரும் காலமனகீ
 கோடையுமீ யேண்டாமீ! நிகழ்காலத்திலீ எதை
 யும் **“போதும்”** என்ற **“நிறைவுரை”**

அமைதியின் அனந்தமாக ஒற்றுக் கொள்!

முடிவுரை!
 எம்பநீபட்டினத்தாரின் உபதேசம்!

“ஒன்றறன்றிரு” **“வாய்வுமீ”** / ஒன்றறநான்
 என்றென்றிரு!

“நல்ல அழகம்நய்யுமீ” / நன்றென்றிரு!

நடுத்தகாமல் **“நமக்கடிப்படி”** / என்றென்றிரு!

“ஸதீகுருபாநுந்த நம்பு”

“புகழ்தோர் முகம் பார்”

நீ உயர்வாககருதும் **“செய்வுமீ”** / அன்றென்றிரு!

“சுற்றுகளை” / அடர்ந்த சநீதை கூட்டமென்றென்கு!

“உட்பு” / வாய்மொலாட்டமென்றென்கு!

“வாழ்வை” / ஓர் குடும்பத்திலீ ஓட்டமென்றென்கு!

“நாடும் ஒன்றே” / என மறையாகு!
 எவ்வாம் ஒன்றே! அது நவமே! அது சுகமே! **குறை** **பாபா.**
 அது யாமே! அது நியே! அது நுகரியமே! ஸத்தியமே! ஸத்தியமே!!!

முடிபுரை!

ஓரம் ஆம்மாணந்தகீ ஓயந் லக களே!

நாமடுப ஐக, சொடுபகீதிலீ, சொந்தம்
கொண்டாடியதால், பந்தம் உந்திது! பந்தம் கொண்டாடி
யதால், அதிகாசம், ஆதிகாசம், என்ற நடினா பற்று
உண்டாகியது அக்கடினா பற்றுலீ, ஊடமை, உரிமை
என்ற அபிமானந்தகல் முன்னிய பாய விளைகந்
குடிந்தது அம்முன்னிய பாய விளைக நால்,
ஐனன மரணம், தொடரீகிற தென்று அனைவரும்
மத்தியமாக உரை வீர்க நாக!

ஆகவே சாதுரிய நாகந் அனைவரும்

நான், என்னை, என்னை

முழுமையாக குடித்து, நாமம் செய் வீசுகளாய் யதை

மேலே கூறிய சூனியம், சொந்த பந்த பாயம் பிண்பாடு!
இம் சூனியம் விட்டாலே போதுமே உயறு எந்த
சாதுரியம், செய்ய உயண்டாம்! ஐயன் முக்கியின்
மறைமீயே, இம் சூனியம் தான்! கிளையகிற முழுமையாக
தெரிந்து நாமம் செய்தால் நீங்கள் ஐயன்
முக்கிரீக நாகவே இருமீயீர்கந் என மத்திய
பிரமணமாகச் சொல்கிறேன்! நீங்கள் அனைவரும்
ஐயன் முக்கிரீக நாக! கிது உறுகி!
எல்லாம் சூனியம்! அது உயர்வாக! பாயம்
அதயாளம்! அது நீங்கள்! இவ மத்தியம்!

Adobe of Love

You are Everything!